O NOAPTE DE CARE NU ȚI AMINTEȘTI
UN SECRET CARE TREBUIE DEZVĂLUIT
NU TE UITA ÎN URMĂ
JENNIFER L. ARMENTROUT
LITERA
NEW MOON

NEW
MOON

JENNIFER L. ARMENTROUT

NU TE UITA ÎN URMĂ

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Don't Look Back
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2014 Jennifer Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Nu te uita în urmă
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978–606–33–8789–0

Pentru toţi cititorii şi bloggerii,
mari şi mici, noi şi vechi.

Capitolul 1

Nu recunoşteam numele străzii. Nimic din drumul rural nu-mi părea familiar sau prietenos. Faţada casei dărăpănate era înghiţită de copaci impunători şi înalţi şi năpădită de buruieni. Ferestrele erau baricadate cu scânduri. În locul uşii de la intrare era un gol. M-am cutremurat, dorindu-mi să fiu departe de aici… orice era acest aici.

Mersul mi se părea mai dificil decât ar fi trebuit, şi m-am împleticit pe asfaltul rece, tresărind când pietrişul ascuţit mi-a intrat în picioare.

Picioarele mele *goale?*

M-am oprit şi am privit în jos. Prin mizerie se vedeau ojă roz ciobită… şi sânge. Cracii pantalonilor erau mânjiţi de noroi, tivul era întărit. Avea sens, pentru că nu aveam nimic în picioare, dar sângele… nu înţelegeam de ce aveam pete de sânge pe genunchii pantalonilor.

Vederea mi se înceţoşă şi se estompă, de parcă peste ochi mi s-ar fi lăsat un filtru cenuşiu. În timp ce mă uitam la asfaltul erodat de sub picioarele mele, pietrişul se transformă în pietre netede. Peste pietre se prelingea ceva negru şi uleios, curgând printre crăpături.

Inspirând brusc, am clipit, şi imaginea a dispărut.

Am ridicat mâinile ce-mi tremurau. Erau pline de noroi şi de zgârieturi. Unghiile erau rupte, însângerate. Pe degetul meu mare era un inel din argint, acoperit de pământ. Aerul mi-a încremenit în piept când am trecut cu privirea peste braţe. Mânecile puloverului meu erau rupte, descoperindu-mi carnea palidă acoperită de vânătăi şi tăieturi. Au început să-mi tremure picioarele în timp ce m-am împleticit înainte. Am încercat să-mi aduc aminte cum se întâmplase asta, dar mintea îmi era goală – un gol întunecat în care nu era nimic.

O maşină trecu pe lângă mine, oprindu-se la câţiva metri în faţa

mea. Undeva în adâncurile subconştientului meu, am recunoscut girofarul cu lumini roşii şi albastre ca o sursă de siguranţă. Pe lateralul negru cu gri al maşinii erau scrise elegant cuvintele DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE AL DISTRICTULUI ADAMS.

Districtul Adams? O străfulgerare de familiaritate veni şi plecă.

Se deschise portiera şoferului, şi un agent coborî. Înainte să se uite la mine, spuse ceva în staţia de pe umărul lui.

— Domnişoară?

Ocoli maşina, păşind cu precauţie. Părea tânăr pentru un poliţist. Mi se părea oarecum greşit să poţi purta o armă când abia ai terminat liceul. Eu eram la liceu? Nu ştiam.

— Ne-au sunat la dispecerat în legătură cu tine, a zis el blând. Eşti bine?

Am încercat să răspund, dar n-a ieşit decât un chiţăit răguşit. Mi-am dres vocea şi am tresărit când acest simplu act m-a zgâriat şi m-a sfâşiat.

— Nu… nu ştiu.

— Bine. Poliţistul ridică mâinile, apropiindu-se de mine, de parcă eram o căprioară sperioasă pe cale să fugă. Sunt adjunctul Rhode. Mă aflu aici ca să te ajut. Ştii ce cauţi aici?

— Nu.

Mi-am simţit stomacul noduri. Nici măcar nu ştiam ce însemna acel aici.

Zâmbetul lui deveni încordat.

— Cum te cheamă?

Numele meu? Toată lumea îşi ştia numele, dar, în timp ce mă uitam la poliţist, nu puteam să-i răspund la întrebare. Nodurile din stomac se răsuciră şi mai mult.

— Nu ştiu… Nu ştiu cum mă cheamă.

El clipi, iar zâmbetul îi pieri.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

Am încercat din nou, concentrându-mă asupra spaţiului gol pe

care îl simţeam în cap. Aşa se simţea. Şi mi-am dat seama că asta nu era bine. Ochii au început să-mi lăcrimeze.

— E în regulă, domnişoară. O să avem grijă de tine. Mă prinse uşor de braţ. O să rezolvăm asta.

Poliţistul Rhode mă conduse la bancheta din spate a maşinii lui. Nu voiam să stau în spatele plexiglasului. Doar oamenii răi stăteau în spatele geamului în maşinile de poliţie. Măcar atât ştiam. Am vrut să obiectez, dar, înainte să apuc să zic ceva, m-a aşezat pe banchetă şi mi-a pus o pătură aspră în jurul umerilor.

Înainte să mă închidă în partea nedorită a maşinii, îngenunche şi îmi zâmbi liniştitor.

— Totul o să fie bine.

Dar ştiam că minţea, încercând să mă facă să mă simt mai bine. Nu funcţiona. Cum putea să fie bine totul când eu nu-mi ştiam propriul nume?

Nu-mi ştiam numele, dar ştiam că uram spitalele. Erau reci şi sterile, mirosind a dezinfectant şi a disperare. Poliţistul Rhode plecă după ce doctorii începură o serie de teste. Îmi verificară pupilele, îmi făcură radiografii şi îmi luară sânge. Asistentele îmi bandajară o parte a capului şi îmi curăţară numeroasele răni. Mă duseră într-o rezervă, îmi puseră o perfuzie care-mi băga „lichide ce te vor face să te simţi mai bine” şi plecară.

O asistentă veni într-un final cu un cărucior plin cu un set de instrumente ameninţătoare şi cu un aparat foto. De ce cu aparatul foto?

După ce îmi dădu un halat de spital aspru în care să mă schimb, îmi puse în tăcere hainele într-o geantă. Îmi zâmbi când se uită la mine, la fel cum făcuse şi poliţistul. Fals şi exersat.

Mi-am dat seama că nu-mi plăceau genul ăla de zâmbete.

Mă făceau să mă înfior.

— Trebuie să mai facem nişte teste cât se procesează

radiografiile, scumpo. Îmi împinse cu blândeţe umerii pe salteaua tare. Şi trebuie să-ţi facem şi nişte poze la răni.

Holbându-mă la tavanul alb, am descoperit că mi-era greu să trag ca lumea aer în plămâni. Fu şi mai groaznic când mă puse să mă dau mai încolo. Un val de ruşine mă şocă. „Ce ciudat este!” Mi se tăie respiraţia. Acel gând nu era de acum, ci dinainte… dinainte de ce?

— Relaxează-te, scumpo! Asistenta se mută lângă cărucior. Poliţiştii iau legătura cu districtele vecine pentru a afla dacă au fost anunţate persoane dispărute. Îţi vor găsi repede familia.

Luă ceva lung şi subţire care strălucea în lumina puternică, impersonală.

După câteva minute, lacrimile îmi alunecau pe obraji. Asistenta părea obişnuită cu asta, pentru că îşi văzu de treabă şi plecă fără să mai spună ceva. M-am strâns sub pătura subţire, trăgând genunchii la piept. Am rămas aşa, cu gândurile mele goale, până când am adormit.

Am visat cum cădeam – cădeam încontinuu în întuneric, mereu şi mereu. Auzeam urlete – sunete stridente care-mi ridicau părul pe corp – şi apoi nimic, doar un sunet catifelat, calm, ce mi se părea liniştitor.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, am hotărât să o iau cu paşi mărunţi. Care era numele meu? Sigur aveam unul, dar n-aveam nimic de care să mă agăţ. M-am rostogolit pe spate şi am ţipat când perfuzia m-a tras de mână. Lângă mine era un pahar de plastic cu apă. M-am ridicat în fund şi l-am luat. Tremura în mâna mea, iar apa împroşcă pătura.

Apa – apa avea ceva. Apă neagră, uleioasă.

Uşa se deschise, iar asistenta intră cu doctorul care mă examinase în noaptea anterioară. Îmi plăcea de el. Zâmbetul lui era autentic, părintesc.

— Îţi aminteşti numele meu? Deşi n-am răspuns imediat,

zâmbetul lui nu şovăi. Sunt doctorul Weston. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

Îmi puse aceleaşi întrebări ca toţi ceilalţi. Dacă-mi aminteam numele. Dacă ştiam cum ajunsesem pe drum sau ce făceam înainte să mă ia poliţistul. Răspunsul la toate întrebările astea era acelaşi: nu.

Dar, când trecu la alte întrebări, aveam răspunsuri.

— Ai citit vreodată *Să ucizi o pasăre cântătoare?*

Buzele uscate mi se crăpară când am zâmbit. Ştiam răspunsul ăsta.

— Da, este vorba despre nedreptate rasială şi diferite tipuri de curaj.

Doctorul Weston încuviinţă din cap.

— Bun. Ştii în ce an suntem?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Suntem în 2014.

— Şi în ce lună?

Pentru că nu i-am răspuns imediat, zâmbetul îi pieri.

— Suntem în martie. Mi-am umezit buzele, devenind nervoasă. Dar nu ştiu în ce zi.

— Astăzi este 12 martie. E miercuri. Care-i ultima zi pe care ţi-o aminteşti?

Am prins marginea păturii şi am făcut o presupunere.

— Marţi?

Buzele doctorului Weston se curbară din nou într-un zâmbet.

— Cred că-i mai demult de atât. Când te-au adus, erai deshidratată. Poţi să mai încerci?

Puteam, dar ce sens avea?

— Nu ştiu.

A mai pus câteva întrebări, dar, când un infirmier a adus prânzul, am descoperit că uram piureul de cartofi. Trăgând perfuzia după mine ca pe un bagaj, m-am uitat la o străină în oglinda din

baie.

Nu mai văzusem niciodată faţa ei.

Dar era a mea. M-am aplecat înainte, inspectând reflexia. Părul arămiu atârna în smocuri în jurul unei bărbii un pic ascuţite. Pometii mei erau înalţi şi ochii − un amestec între căprui şi verde. Aveam nasul mic. Asta era o veste bună. Şi bănuiam că aş fi fost frumuşică dacă n-aş fi avut vânătaia mov ce se întindea de la linia părului şi-mi acoperea tot ochiul drept. Pe bărbie, pielea îmi era zgâriată. Ca o pată imensă de zmeură.

M-am îndepărtat de chiuvetă, trăgând perfuzia înapoi în rezerva mică. Încercările mele de a mă urca în pat fură oprite de voci ridicate venind de dincolo de uşa închisă.

— Cum adică nu-şi aminteşte nimic? întrebă o femeie cu voce subţire.

— Are o contuzie complexă, care i-a afectat memoria, îi explică răbdător doctorul Weston. Pierderea memoriei ar trebui să fie temporară, dar…

— Dar ce, doctore? întrebă un bărbat.

La sunetul vocii străinului, din cotloanele înceţoşate ale minţii mele pluti o conversaţie, ca un show de la un televizor îndepărtat pe care-l auzeai, dar nu-l vedeai.

— Chiar îmi doresc să nu petreci aşa mult timp cu fata aia. Nu aduce decât necazuri şi nu-mi place felul în care te porţi în preajma ei.

Era vocea lui – a bărbatului de afară –, dar n-am recunoscut tonul şi nu era nimic altceva asociat cu vocea.

— Pierderea de memorie *ar putea* fi permanentă. Chestiile astea sunt greu de anticipat. Acum, pur şi simplu, nu ştim. Doctorul Weston îşi drese vocea. Vestea bună este că restul rănilor sunt superficiale. Şi, din ce am dedus din restul de analize, nu a fost agresată.

— Oh, Doamne! strigă femeia. Agresată? Adică…

— Joanna, doctorul a zis că nu a fost agresată. Trebuie să te calmezi.

— Am dreptul să fiu supărată! se răsti ea. Steven, lipseşte de patru zile.

— Poliţia a găsit-o la marginea pădurii statale Michaux. Doctorul Weston făcu o pauză. Ştiţi de ce ar fi fost acolo?

— Avem o casă de vacanţă în zonă, dar n-a fost deschisă din septembrie. Şi am verificat acolo. Corect, Steven?

— Dar este bine, corect? întrebă bărbatul. Doar memoria ei este o problemă?

— Da, dar nu-i un simplu caz de amnezie, zise doctorul.

M-am îndepărtat de uşă şi m-am urcat în pat. Inima îmi bubuia din nou. Cine erau acei oameni şi ce căutau aici? Am tras pătura până la umeri. Am prins frânturi din ce spunea doctorul. Ceva despre un şoc extrem combinat cu deshidratare şi contuzia – o furtună medicală perfectă, în care creierul meu s-a disociat de identitatea mea. Părea complicat.

— Nu înţeleg, am auzit-o pe femeie zicând.

— Este ca şi cum ai scrie ceva pe calculator şi apoi ai salva fişierul, dar nu-ţi poţi aminti unde l-ai salvat, îi explică doctorul. Fişierul este acolo, doar că trebuie să-l găseşti. Încă are amintiri personale. Sunt acolo, dar nu le poate accesa. S-ar putea să nu le găsească niciodată.

M-am lăsat uluită pe spate. Unde pusesem fişierul?

Apoi s-a deschis uşa, iar eu m-am făcut mică în clipa când această femeie – această forţă demnă de luat în seamă – a dat buzna în rezerva mea. Părul ei de un roşcat accentuat era strâns într-un coc elegant, expunând un chip ascuţit, dar frumos.

Se opri, cercetându-mă cu privirea.

— Oh, Samantha…

M-am holbat. *Samantha*? Numele nu mă ajuta cu nimic. M-am uitat la doctor. El încuviinţă liniştitor din cap. *Sa-man-tha*… Nu, tot

nimic.

Femeia se apropie. Pe pantalonii ei de in sau pe bluza albă nu era nici o cută. La fiecare încheietură suplă avea brăţări de aur, şi se întinse, cuprinzându-mă în braţe. Mirosea a frezii.

— Scumpo, zise ea, netezindu-mi părul în timp ce se uita în ochii mei. Doamne, sunt aşa fericită că eşti bine!

M-am retras, lăsându-mi braţele pe lângă corp.

Femeia se uită peste umăr. Bărbatul străin părea palid, şocat. Părul lui negru era ciufulit. Chipul lui frumos era acoperit de o barbă nerasă. Comparat cu această femeie, el era aproape un dezastru. M-am uitat fix până când s-a întors, frecându-şi obrazul cu mâna tremurândă.

Doctorul Weston veni lângă pat.

— Aceasta este Joanna Franco – mama ta. Şi acesta este Steven Franco, tatăl tău.

Am simţit o greutate apăsându-mi pieptul.

— Numele… meu este Samantha?

— Da, răspunse femeia. Samantha Jo Franco.

Numele mijlociu era *Jo*? Serios? Privirea mi se plimba între ei. Am inspirat adânc, dar m-am blocat.

Joana – *mama mea*… sau cine era – puse o mână peste gură când se uită la bărbatul confuz, care aparent era tatăl meu. Apoi, privirea ei se opri asupra mea.

— Tu chiar nu ne recunoşti?

Am clătinat din cap.

— Nu. Îmi… pare rău.

Se ridică, îndepărtându-se de pat, şi se uită la doctorul Weston.

— Cum poate să nu ne recunoască?

— Doamnă Franco, trebuie doar să-i daţi nişte timp. Te descurci grozav, zise el apoi către mine.

Nu mi se părea aşa.

S-a întors spre ei – spre părinţii mei.

— Vrem să o mai ţinem sub observaţie o zi. În acest moment, trebuie să se odihnească foarte mult şi să stea liniştită.

M-am uitat din nou la bărbat. El se uita fix la mine cu o privire ameţită. Tata. Tatăl meu. Un străin.

— Chiar crezi că asta poate fi permanent? întrebă bărbatul, frecându-şi bărbia.

— Este prea devreme să ne dăm seama, răspunse doctorul Weston. Dar este tânără şi sănătoasă, deci perspectiva este grozavă. Vru să iasă din rezervă, dar se opri la uşă. Ţineţi minte că trebuie să o ia uşor.

Mama mea se întoarse la pat, adunându-se în mod vizibil când se aşeză pe margine şi îmi luă o mână. O întoarse, trecând cu degetele peste încheietura mea.

— Îmi amintesc prima şi ultima dată când a trebuit să te ducem la spital. Aveai zece ani. Vezi asta?

M-am uitat la încheietura mea. Chiar sub încheietura palmei era o cicatrice albă vagă. Hmm. Nu o observasem.

— Ţi-ai rupt încheietura la antrenamentul de gimnastică. Înghiţi, ridicând privirea. Nimic din ochii ei căprui, care semănau foarte mult cu ai mei, sau din buzele ei date perfect cu ruj nu a trezit ceva în mine. Acolo unde ar fi trebuit să fie toate amintirile mele, emoţiile mele era doar o gaură mare. A fost o ruptură destul de urâtă. A trebuit să te opereze. Ne-am speriat îngrozitor.

— Te dădeai mare pe bârnă, adăugă serios tatăl meu. Antrenorul ţi-a zis să nu faci… Ce era?

— O întoarcere cu stând în mâini, zise încet mama, rămânând cu privirea la mine.

— Da. El încuviinţă din cap. Dar tu oricum ai făcut-o. Atunci, mi-a întâlnit privirea. Tu nu-ţi aminteşti nimic, îngeraşule?

Apăsarea se întinse de la pieptul meu la stomac.

— Vreau să-mi amintesc – chiar vreau. Dar eu… Vocea mi s-a frânt. Mi-a eliberat mâna şi am dus-o la piept. Nu-mi amintesc.

Mama zâmbi forţat, adunându-şi mâinile în poală.

— Este în regulă. Scott a fost foarte îngrijorat. Fratele tău, adăugă ea când văzu privirea mea goală. Acum, este acasă.

Aveam un frate?

— Şi toţi prietenii tăi au ajutat echipa de căutare, au lipit fluturaşi şi au stat de veghe cu lumânări, continuă ea. Nu-i aşa, Steven?

Tatăl meu încuviinţă din cap, dar expresia lui spunea că era la mii de kilometri departe de aici. Poate acolo unde se afla această Samantha Jo.

— Del a fost disperat, a petrecut zi şi noapte căutându-te. Ea îşi dădu după ureche o şuviţă de păr ce ieşise din coc. A vrut să vină cu noi, dar am zis că-i mai bine să nu.

M-am încruntat.

— Del?

Tatăl meu îşi drese vocea, reconcentrându-se asupra noastră.

— Del Leonard. Iubitul tău, îngerule.

— Iubitul meu?

Oh, Doamne! Părinţi. Frate. Şi acum, un iubit?

Mama mea încuviinţă din cap.

— Da. Păi, se pare că voi doi sunteţi împreună dintotdeauna. Aveţi de gând să mergeţi împreună la Yale la toamnă, ca taţii voştri.

— Yale, am şoptit eu. Ştiam ce era Yale. Pare drăguţ!

Ea se uită rugător către tatăl meu. El înaintă, dar doi poliţişti intrară în rezervă. Mama se ridică, netezindu-şi pantalonii.

— Domnilor?

L-am recunoscut pe poliţistul Rhode, dar poliţistul mai în vârstă era nou pentru mine. Nici o mare surpriză aici. Înaintă, încuviinţând din cap către părinţii mei.

— Trebuie să-i punem nişte întrebări Samanthei.

— Puteţi aştepta? întrebă tatăl meu, ieşind brusc din starea de amorţeală. Emana un aer de autoritate inconfundabilă. Sunt convins

că există un moment mai potrivit.

Ofiţerul mai în vârstă zâmbi încordat.

— Ne bucurăm că fiica dumneavoastră pare să fie întreagă, dar, din păcate, mai este o familie care încă speră să aibă veşti despre fiica lor.

Eu m-am aşezat mai dreaptă, privind înspre părinţii mei.

— Poftim?

Mama mea veni lângă mine, luându-mi din nou mâna.

— Se referă la Cassie, iubire.

— Cassie?

Ea zâmbi, dar părea mai mult o grimasă.

— Cassie Winchester este cea mai bună prietenă a ta. A dispărut odată cu tine.

Capitolul 2

Cassie Winchester. *Cea mai bună prietenă.* Ăsta era un termen important, dar, la fel ca la *mamă* sau *tată,* nu aveam amintiri sau emoţii despre asta. M-am uitat la poliţişti, simţind că ar fi trebuit să arăt un soi de emoţie, dar nu o ştiam pe fata asta – pe această Cassie.

Poliţistul mai în vârstă se prezentă ca fiind detectivul Ramirez şi îmi puse aceleaşi întrebări ca toată lumea.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Nu.

Mă uitam cum lichidul din perfuzie se scurgea în mâna mea.

— Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? întrebă poliţistul Rhode.

Am ridicat ochii. Ţinea mâinile la spate şi încuviinţă din cap când ochii mei se întâlniră cu ai lui. Era o întrebare atât de simplă, iar eu chiar voiam să răspund corect la ea. Trebuia. M-am uitat la mama mea. Faţada glacială începea să se năruie. Ochii îi sclipeau,

buza inferioară era subţire şi tremura.

Tatăl meu îşi drese vocea.

— Domnilor, asta nu mai poate aştepta? A trecut prin multe. Şi, dacă ar şti ceva, v-ar spune.

— Orice, zise detectivul Ramirez, ignorându-l pe tatăl meu. Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

Am închis ochii. Trebuia să fie ceva. Ştiam că citisem Să ucizi o pasăre cântătoare. Cel mai probabil, făcusem asta la o oră, dar nu-mi puteam imagina şcoala sau profesorul. Nici măcar nu ştiam în ce clasă eram. Ce porcărie!

Poliţistul Rhode veni mai aproape, primind o privire morocănoasă de la partenerul lui. Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o poză, arătându-mi-o. Era o fată. Arăta ca mine. Dar părul ei nu era la fel de roşcat ca al meu. Era brunet, iar ochii erau de un verde surprinzător, frumos – mult mai uimitori decât ai mei… Dar am fi putut să trecem drept surori.

— O recunoşti?

Am clătinat frustrată din cap.

— Este în ordine dacă nu o recunoşti. Doctorul ne-a spus că s-ar putea să dureze o vreme până îţi revii şi…

— Stai! M-am smucit înainte, uitând de blestemata de perfuzie. M-a tras de braţ, aproape ieşind. Stai, mi-am amintit ceva!

Tatăl meu înaintă, dar detectivul îl opri spunând:

— Ce-ţi aminteşti?

Am înghiţit, pentru că dintr-odată aveam gâtul uscat. Era o nimica toată, dar eu mă simţeam ca şi cum era cine ştie ce realizare.

— Îmi amintesc pietre – ca nişte bolovani – şi erau netede. Plate. De culoarea nisipului.

Şi mai era sânge, dar n-am spus asta, pentru că nu eram sigură dacă era adevărat.

Părinţii mei schimbară priviri, iar detectivul Ramirez oftă. Umerii mi se prăbuşiră. Clar ăsta era un eşec.

Adjunctul mă mângâie pe braţ.

— Asta-i bine. Este foarte bine. Noi credem că ai fost în pădurea statală Michaux, şi asta ar avea sens.

Nu mă simţeam bine. M-am uitat la unghiile mele murdare, dorindu-mi ca toată lumea să plece. Dar poliţiştii rămaseră, vorbind cu părinţii mei de parcă eu nu eram în stare să pricep ceva din ce spuneau ei. Dispariţia lui Cassie era ceva important.

Am priceput asta. Şi chiar îmi părea rău. Voiam să-i ajut să o găsească, dar nu ştiam cum.

M-am uitat pe furiş la ei. Detectivul Ramirez se uita la mine cu ochii mijiţi, examinându-mă intens, bănuitor. Am simţit un fior de-a lungul şirei spinării şi mi-am ferit repede privirea, simţindu-mă ca şi cum meritam acea privire cu care se uita la mine.

De parcă eram vinovată de ceva – de ceva îngrozitor.

A doua zi, când străinii – hmm, părinţii mei – m-au scos din spital, tentaculele fricii îmbrăcate în confuzie se târau prin mine. Nu-mi venea să cred că autorităţile mă lăsau cu ei. Dacă nu erau, de fapt, părinţii mei? Dacă erau nişte psihopaţi care mă răpeau?

Eram ridicolă.

Nu era ca şi cum nişte oameni la întâmplare ar lua fără vreun motiv o fată de 17 ani – atât aveam eu. Am descoperit asta când m-am uitat la fişa mea de la capătul patului în acea dimineaţă.

Privirea mi se îndreptă spre capul cu păr negru al tatălui meu. Avea un aer de influenţă, impregnat în tot ce atingea. Nu trebuia să ştiu nimic despre el ca să-mi dau seama că era puternic.

Drumul ce ducea spre casa lor era mărginit de copaci înalţi şi de dealuri verzi îngrijite la fel de bine ca terenul de golf pe care-l văzusem la televizorul din rezerva mea de spital. Am trecut peste o denivelare a drumului şi am văzut un grup de case mici care păreau primitoare.

Am trecut pe lângă ele… în Bentley-ul nostru.

Am aflat repede că erau bogaţi. Putred de bogaţi. Era amuzant că nu-mi aminteam nimic, dar ştiam cum *arătau* banii.

Am continuat să trec cu palma peste pielea elastică. Maşina era probabil nouă, pentru că avea mirosul acela proaspăt de lucru abia făcut.

Apoi, am văzut casa noastră. Dumnezeule, era cât un mic hotel. O structură intimidantă cu coloane groase din marmură în faţă, înaltă de patru sau cinci etaje, şi garajul de la stânga era cât casele pe lângă care trecuserăm în urmă cu câteva momente.

— Asta chiar e casa noastră? am întrebat eu când maşina ocoli o fântână – cam ţipătoare – înconjurată de tufişuri, aflată în mijlocul aleii circulare.

Mama privi înapoi, zâmbind încordat.

— Bineînţeles că este, scumpo. Ai locuit aici toată viaţa ta. Şi eu la fel. A fost casa părinţilor mei.

— A fost? am întrebat curioasă.

— S-au mutat în Coral Gables. Făcu o pauză şi inspiră. Sunt în Florida, scumpo. Asta-i proprietatea familiei lor.

Proprietatea. Ce cuvânt extravagant! Privirea îmi alunecă iar la tatăl meu, şi mi-am dat seama că mama spusese a lor, nu *a noastră*. De parcă nu era casa tatălui meu, ci a familiei ei.

Alungând gândul ăsta, am inspirat adânc şi m-am uitat din nou pe geam. Doamne, eu locuiam în acest loc. După ce am intrat în foaierul opulent şi am văzut candelabrul de cristal care valora probabil mai mult decât viaţa mea, dintr-odată n-am vrut să mă mişc. Peste tot erau numai lucruri scumpe. Covorul de lângă scările mari părea moale. Pe pereţii crem erau tablouri în ulei cu peisaje străine. Erau aşa multe uşi, aşa multe camere.

Respiram scurt, superficial. Nu mă puteam mişca.

Tata puse mâna pe umărul meu, strângând uşor.

— E-n regulă, Sammy, doar ia-o uşor!

M-am uitat la chipul bărbatului pe care ar fi trebuit să-l cunosc.

Ochii lui negri; zâmbetul frumos, maxilarul dur, aspru… Nimic. Tatăl meu era un străin.

— Unde-i camera mea?

Mâna lui căzu.

— Joanna, o duci tu sus?

Mama înaintă cu pas lent, măsurat, punându-şi mâna rece în jurul braţului meu. Mă conduse sus, vorbind despre persoanele care ajutaseră la căutarea mea. Participase primarul, ceea ce aparent era o chestie importantă pentru ea, şi apoi guvernatorul transmisese rugăciunile lui.

— Guvernatorul? am şoptit eu.

Ea încuviinţă din cap, şi pe buze îi apăru un zâmbet uşor.

— Străbunicul tău a fost senator. Guvernatorul Anderson este un prieten al familiei.

N-aveam idee ce să zic la asta.

Dormitorul meu era la etajul al treilea, la capătul unui hol lung pe care erau aprinse câteva aplice. Mama se opri în faţa unei uşi cu un autocolant pe care scria „TÂRFA ASTA MUŞCĂ”.

Am început să zâmbesc, dar apoi ea deschise uşa şi se dădu la o parte. Am intrat timid în camera necunoscută, care mirosea a piersici, şi m-am oprit după câţiva paşi.

— Te las câteva minute, zise ea, dregându-şi vocea. I-am cerut lui Scott să-ţi expună nişte anuare. Sunt pe biroul tău, pentru când eşti pregătită. Doctorul Weston a zis că ar putea să ajute.

Să mă ajute să-mi găsesc fişierul cu amintiri. Am încuviinţat din cap, strângând buzele în vreme ce mă uitam prin cameră. Era mare. Cam de vreo douăzeci de ori mai mare decât rezerva de spital. În mijlocul camerei se afla un pat. Pe pat era o cuvertură albă curată, întinsă frumos. Câteva perne cu margini aurii erau puse deasupra. Pe ele zăcea un urs de pluş maro, părând nelalocul lui într-un dormitor care altfel era sofisticat.

Mama îşi drese vocea. Uitasem de ea. M-am întors, aşteptând.

Zâmbetul ei era dureros, ciudat.

— Eu sunt jos, dacă ai nevoie de mine.

— Bine.

Încuviinţând scurt din cap, ea plecă, şi eu am început să cercetez camera. Pe biroul meu erau anuarele, dar le-am evitat. O parte din mine nu era pregătită pentru drumul ciudat pe calea amintirilor. Lângă câteva mici dispozitive, am văzut un laptop Apple. Am recunoscut un iPod. Pe peretele de deasupra biroului era agăţat un televizor cu ecran plat. Alt dispozitiv am presupus că era telecomanda de la el.

M-am îndreptat spre dulap, deschizând uşile duble. Era un soi de garderobă. O mică parte din mine era curioasă. Hainele nu erau ceva important pentru mine. Asta ştiam. Apoi, am văzut rafturile din spate şi aproape am ţipat.

Pantofii şi poşetele *erau* importante.

Era, oare, o parte din vechea mea personalitate sau doar pentru că eram fată? Nu ştiam, în vreme ce treceam cu degetele peste haine. Păreau de calitate.

Revenind la dormitorul meu, am descoperit că exista un balcon şi că aveam propria baie plină de produse pe care abia aşteptam să le încerc. Lângă pat era o planşetă din plută plină de poze. Hmm. Aveam mulţi prieteni, şi erau îmbrăcaţi… ca mine. Încruntându-mă, am inspectat mai de aproape colajul de poze.

Într-o poză erau cinci fete. Eu eram în mijloc, şi toate purtam acelaşi model de rochie mulată, în culori diferite. Oh, Doamne! Rochii la fel? Am rânjit, în vreme ce privirea îmi trecea peste poze. Una era cu mine şi cu alte două fete, zâmbind pe terenul de golf. În alta, acelaşi grup din prima poză stătea adunat pe un doc, pozând în costume de baie minuscule în faţa unei bărci cu numele Angel. Al meu era negru. Începeam să văd un trend.

Am trecut cu degetele peste şolduri şi abdomen, mulţumită să descopăr că trupul din acea poză era chiar al meu. Mai erau câteva

poze la şcoală − un grup de fete în jurul unei mese mari, înconjurate de băieţi.

Mereu zâmbeam în poze, dar zâmbetul era… ciudat, amintindu-mi de cum îmi zâmbise toată lumea la spital. Ca un zâmbet de păpuşă, fals şi pictat. Dar zâmbetul meu era şi rece. Calculat.

Şi, în fiecare poză, aceeaşi fată era mereu lângă mine. În unele, aveam braţele petrecute una în jurul celeilalte sau ne ţuguiam buzele spre camera foto. Ea mereu purta roşu – roşu ca sângele proaspăt.

Zâmbetul ei era ca al meu, şi era fata din poza pe care mi-o arătase poliţistul la spital. Am simţit în stomac o senzaţie fierbinte. Gelozie? Eram geloasă pe ea? N-avea cum să fie asta.

Era prietena mea. *Cea mai bună* prietenă a mea, dacă ceea ce-mi spuseseră ei era adevărat.

Voiam să aflu mai multe despre ea.

Am scos cu grijă o poză cu noi de pe panou şi am dus-o aproape de faţa mea. Zâmbetul ei mă făcu să mă cutremur, şi am ridicat privirea de la poză. Camera se decoloră, şi apărură nuanţe anoste de gri. Mi se făcu pielea de găină. *Rece. Aşa rece aici şi întuneric, doar un sunet foşnit… intră şi iese, intră şi iese…*

Am închis ochii şi am clătinat din cap ca să scap de senzaţia rece şi neplăcută care venise brusc de nicăieri. M-am forţat să deschid ochii, şi camera era iarăşi colorată. Privirea mi se opri pe pozele prinse pe panou. Imaginile erau toate blurate, şi am avut o viziune, o întrezărire iute. O fată înaltă, blondă, cu un zâmbet larg şi o pălărie roşie pleoştită întindea braţele spre mine.

Imaginea fetei dispăru de parcă nu fusese niciodată acolo. M-am uitat confuză la poze, sperând să o găsesc pe fată într-una dintre ele. În mintea mea părea să fi avut vreo zece ani, dar pe panou nu era nici un copil care să semene cu ea sau o versiune mai în vârstă a ei. Umerii îmi căzură când m-am dat înapoi. Eram dezamăgită. Fata aceea zâmbitoare avea ceva cald, real, spre deosebire de restul. Mi-

ar fi plăcut să o văd pe peretele cu prietenii mei.

— Uite cine s-a întors!

Am sărit speriată la sunetul vocii groase şi am scăpat poza pe podea. M-am întors nesigură şi dezorientată.

În uşă stătea un băiat înalt şi zvelt. Printr-un păr roşcat ciufulit priveau doi ochi căprui. Pe chipul lui era o expresie răutăcioasă, curioasă. Am presupus că era fratele meu. Aveam unele trăsături comune. Acesta era Scott. Eram fraţi gemeni. Cel puţin, asta-mi explicase mama în drum spre casă.

El dădu capul pe spate şi mă privi curios.

— Termini cu prostiile şi-mi povesteşti?

Am împins poza sub pat şi am trecut cu mâinile transpirate peste şolduri.

— La ce… te referi?

El intră în cameră, oprindu-se la câţiva paşi în faţa mea. Aveam aceeaşi înălţime.

— Unde ai fost cu adevărat, Sam?

— Nu ştiu.

— Nu? El râse, şi pielea din jurul ochilor se încreţi. Haide! În ce v-aţi băgat tu şi Cassie de data asta?

— Cassie e dispărută, am mormăit eu, privind în podea. Nu prea arăta ca fata pe care mi-o arătase poliţistul. M-am aplecat şi am luat poza de sub pat. Aceasta-i Cassie, corect?

Se încruntă cât se uită la poză.

— Da, aia-i Cassie.

Am pus repede poza pe noptiera de lângă pat.

— Nu ştiu unde este.

— Eu am nişte teorii.

Cu interesul trezit, m-am lăsat pe călcâie.

— Da?

Scott se aşeză pe patul meu şi se întinse leneş.

— La dracu’, probabil ai omorât-o şi i-ai ascuns oasele pe

undeva. Râse. Asta-i teoria mea principală.

Mi s-a scurs sângele de pe faţă, apoi am tras aer în piept.

Zâmbetul lui dispăru când se uită la mine.

— Glumeam, Sam.

— Oh!

M-a cuprins o uşurare dulce, apoi m-am aşezat pe marginea patului, uitându-mă la unghiile mele ciobite. Totul se făcu gri şi alb într-o fracţiune de secundă. Singura culoare era roşu – *un roşu vibrant, ţipător, sub unghiile mele. Scâncete moi – cineva plângea.*

Scott mă prinse de braţ.

— Hei, eşti bine?

Am clipit, iar imaginea, sunetele dispărură. Băgându-mi mâinile sub picioare, am încuviinţat din cap.

— Da, sunt bine.

Se ridică, uitându-se la mine.

— La dracu', tu nu te prefaci!

— Ce să mă prefac?

— Toată chestia cu amnezia – pentru că eu aş fi pariat că ai fost pe undeva, te-ai distrat, te-ai făcut praf zile la rând… şi nu puteai să vii acasă până nu-ţi reveneai.

Fir-ar!

— Făceam des asta?

Scott râse.

— Da… ce ciudat! Clar nu te prefaci.

Acum, mă simţeam şi mai confuză.

— Cum poţi să-ţi dai seama?

— Păi, pentru început, încă nu m-ai dat afară din camera ta şi nici nu m-ai ameninţat că-mi distrugi viaţa.

— Făceam asta?

El se uită la mine cu ochii mari.

— Da, şi, uneori, mă şi loveai. O dată te-am lovit şi eu şi… n-a ieşit prea bine. Tata s-a supărat. Mama a fost îngrozită.

Am ridicat din sprâncene.

— Ne-am… bătut?

Clătinând din cap, Scott se lăsă pe spate.

— Frate, ce ciudat este!

Fără îndoială. Am scot mâinile de sub picioare şi am oftat.

— Revenind la chestia cu omorâtul lui Cassie şi ascunsul cadavrului ei. De ce ai zis asta?

— Glumeam. Voi două sunteţi prietene *dintotdeauna.* Rânji. De fapt, în ultimii ani, aţi fost mai mult prietene-duşmance. Între voi două era un soi de rivalitate nerostită. A început când tu ai fost aleasă regina balului în clasa a X-a şi ea a ieşit pe locul doi. Cel puţin, asta ai spus tu tuturor, dar eu cred că a început când eraţi boboace şi tu ai început să ieşi cu Del Dobitocul.

— Del *Dobitocul?* Mi-am aranjat o şuviţă de păr. Ăsta-i prietenul meu.

— Ăsta-i toată lumea ta.

M-am strâmbat, pentru că nu mi-a plăcut cum suna asta.

— Nu-mi amintesc… nici de el.

— Asta o să-i afecteze încrederea. Rânji. Ştii, asta cred că-i cea mai bună chestie care s-a întâmplat vreodată.

— Că mi-am pierdut memoria şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine? Adânc în mine scăpără furia, puternică şi familiară. Da, mă bucur că-i aşa grozav pentru tine.

— Nu asta am vrut să zic. Scott se ridică în fund, uitându-se direct în ochii mei. Ai fost groaznică cu toată lumea care te ştia. Şi asta – flutură din mână în jurul meu – este o îmbunătăţire.

Senzaţia aceea neplăcută reveni, răsucindu-se prin intestinele mele. Eram groaznică? Mi-am muşcat limba, frustrată că nu aveam nimic în cap care să confirme sau să nege ce spusese el.

Cineva îşi drese vocea.

Ne-am întors şi… uau, doar uau. Am rămas cu gura căscată. În uşa dormitorului *meu* era un *băiat* înalt. Pe frunte îi cădea un păr

brunet şi dat după urechi. Pielea îi era închisă la culoare, aproape măslinie în comparaţie cu pielea mea mai palidă, sugerând o origine de nativ american sau latino. Pometii îi erau laţi, dându-i un aspect exotic, iar maxilarul îi era puternic, încordat. Cămaşa cu mânecă lungă pe care o purta se întindea peste umerii laţi şi peste bicepşi. Corpul îi era atletic, suplu şi totuşi musculos.

De vârful degetelor îi atârna uitată o şapcă neagră de baseball. Ochii ni s-au întâlnit, şi am simţit o agitaţie în piept. Ochii lui erau de un albastru magnetic, intens. Culoarea cerului chiar înainte de sfârşitul zilei şi lăsarea nopţii – culoarea apusului. În privirea lui era o uşurare completă, dar exista şi o îngrijorare pe care nu o înţelegeam.

— El este iubitul meu? am şoptit eu, cu speranţă şi totodată speriată.

Dacă era iubitul meu, nu ştiam ce să fac cu el. Adică, ştiam – dintr-odată mi-au venit o grămadă de idei care implicau sărutatul, atinsul şi tot felul de chestii amuzante, dar el era… delicios de *superb,* şi asta mă intimida teribil.

Scott se înecă râzând.

Băiatul din uşă se uită la fratele meu şi apoi la mine. Căldura mi-a urcat în obraji. În ochii lui se citea încă uşurarea, şi am zâmbit ezitant. Se bucura să mă vadă, dar… dar apoi ochii i-au devenit duri ca nişte cioburi de gheaţă.

— Iubit? Mda, zise el lent, cu o voce profundă şi netedă. Nici dacă mi-ai plăti taxa de şcolarizare pe anul viitor la universitate.

Deranjată şi jenată, m-am retras, iar întrebarea a ieşit înainte să o pot opri:

— Şi de ce nu?

El s-a uitat fix la mine de parcă-mi ieşea un braţ din cap şi-l fluturam. Se întoarse spre fratele meu, cu sprâncenele ridicate.

— Te aştept afară.

— Sigur, frate, vin imediat, Car[1]!

— Îl cheamă *Car?* am zis eu, încrucişându-mi braţele.

Băiatul-maşină se opri şi se întoarse.

— Carson Ortiz, adică.

Oh! Avea sens. Am coborât braţele, simţindu-mă ca o proastă.

Carson miji ochii.

— Chiar nu ştie… nimic?

— Mda, răspunse Scott, încreţind buzele.

Carson dădu din nou să plece, dar se opri iar. Mormăind ca pentru sine, se uită la mine.

— Mă bucur că eşti bine, Sam.

Dispăru înainte să apuc să-i răspund. M-am întors spre Scott.

— Nu mă place.

Scott părea să vrea să râdă iarăşi.

— Da, nu te place.

În piept mi-a răsărit un sentiment ciudat, neplăcut.

— De ce?

Ridicându-se de pe pat, oftă.

— Nu-l placi.

Nu? Nu aveam nici un pic de gust? Era exact genul cu care să faci copii. Apoi, m-am încruntat. De unde ştiam eu care-i exact genul de făcut copii?

— Nu pricep.

— În ultimii ani, ai fost cam… rea cu el.

— De ce?

Expresia lui îmi spuse că începea să-l cam obosească întrebarea asta.

— Pentru că tatăl lui este sezonier şi ţie nu-ţi plac sezonierii. La naiba, nici copiii lor sau oricine are legătură cu ei.

Mi-am lăsat mâinile în poală, nefiind sigură cum să răspund la asta. Probabil glumea.

[1] Maşină (n.red.)

— Avem sezonieri?

Scott îşi dădu ochii peste cap.

— Mama şi tata au, ceea ce-i amuzant, pentru că mama n-a muncit o zi în viaţa ei. Înjură când îmi văzu expresia. Doamne, parcă aş vorbi cu un copil mic.

Am simţit un val de furie şi durere.

— Îmi pare rău! Poţi să te duci să vorbeşti cu Car, care pare să nu aibă IQ-ul afectat.

În ochii lui se văzu regretul, apoi oftă din nou.

— Uite ce e, îmi pare rău! N-am vrut să spun asta, dar, Sam, este ciudat! Parcă suntem în *Invazia jefuitorilor de trupuri* sau ceva de genu'.

Era ciudat. M-am uitat neliniştită şi chiar un pic temătoare la pragul uşii gol. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu voiam să fiu lăsată singură.

— Unde vă duceţi?

El privi în jos la pantaloni, cu o sprânceană ridicată.

— Avem antrenament de baseball.

— Pot să vin şi eu?

Pe chipul lui se citi surpriza.

— Tu urăşti să mergi la meciurile de baseball. Singurul motiv pentru care mergi este Del.

— Nu ştiu cine-i Del! Am strâns pumnii. Nu ştiu ce urăsc. Sau ce-mi place. Sau ce ar trebui să fac ori să spun. Nu recunosc *nimic*. Şi, ca lucrurile să fie mai rele, acum aflu că aparent toată lumea mă urăşte – inclusiv cea mai bună prietenă a mea, care a dispărut în acelaşi timp cu mine –, şi nici măcar nu-mi pot aminti de ce. M-am uitat prin cameră, gata să plâng. Şi numele meu mijlociu este Jo. Cine-şi numeşte copilul *Jo*?

Scott nu spuse nimic timp de câteva secunde, apoi îngenunche în faţa mea. Era ciudat să mă uit la faţa lui, să văd propria faţă – dar mai masculină şi mai dură – uitându-se la mine.

— Sam, o să fie bine.

În buza inferioară se porni un tremurat.

— Toată lumea îmi spune asta, dar dacă nu va fi aşa?

Nu răspunse.

Pentru că nu era bine – nu avea să fie niciodată bine. Eram captivă în viaţa asta pe care nu mi-o aminteam, băgată în carapacea acestei fete – a acestei Samantha *Jo* Franco –, şi, cu cât aflam mai multe despre ea, cu atât o uram mai mult.

Capitolul 3

Sâmbătă mi-am cunoscut prietenele… pentru prima dată. Au vorbit. Mult. Şi păreau şi arătau la fel. Păr cu şuviţe mai deschise la culoare, aranjate strategic. Fiecare părea să aibă nevoie de gogoşile pe care le înfulecam eu.

S-au adunat în jurul meu, îmbrăţişându-mă şi plângând. Mama a rămas în bucătărie, bând vin la ora 11.00 dimineaţa.

Una dintre cele trei fete ieşea în evidenţă. I-am aflat destul de repede numele.

Veronica Hodges.

Blondă. Bronzată. Slabă. Perfectă. Genul de fată care ar fi putut să facă reclame la solare şi să fie încoronată regina balului în costum de baie.

Netezindu-şi puloverul alb din caşmir cu mâna îngrijită, Veronica se strâmbă cu buzele ei date cu ruj roşu la pachetul de gogoşi şi cornuri de parcă erau pline de gândaci.

— Suntem aşa bucuroase că eşti bine, Sammy. Am fost toate atât de îngrijorate!

Mi-am dat la o parte nişte firimituri de pe mâini.

— Mulţumesc!

Veronica se uită peste umăr la mama mea şi apoi se aplecă înainte şi şopti:

— Şi sperăm ca şi Cassie să apară.

Curioasă de ce şoptea aşa, m-am uitat la celelalte fete. Toate încuviinţară din cap precum nişte căţei. Am luat un corn.

— Şi eu.

Ea se încruntă.

— Dar… mama ta zice că nu-ţi aminteşti de ea.

— Sau de noi, interveni Candy Alderman. Şi ea se uita la cutia cu dulciuri. Mă bucur să văd că apetitul îţi e neschimbat.

M-am oprit, cu cornul la jumătatea drumului spre gură.

— Este?

Candy încuviinţă din cap.

— Mereu ai mâncat ca un băiat.

— Aşa este, murmură mama peste marginea paharului ei de vin, cu ochii concentraţi asupra tavanului.

Coborând cornul, nu eram sigură dacă era un lucru bun sau rău că-mi păstrasem apetitul bărbătesc. Am privit prin încăpere şi nu mă puteam gândi decât la fata pe care o văzusem în gândurile mele, blonda care fusese aşa fericită şi reală. Voiam să ştiu cine era.

— Deci, zise Candy, deschizând discuţia, nu-ţi aminteşti nimic?

Şi uite aşa apetitul mi-a dispărut. Am aruncat cornul înapoi în cutie şi m-am uitat la mama mea. Acum, era atentă.

— Nu-mi amintesc, dar doctorul zice că-mi voi reveni repede.

Fetele păreau uşurate şi începură să vorbească despre şcoală, despre începutul iminent al sezonului de baseball, care părea să fie ceva important prin părţile astea, şi despre unde urmau să meargă în seara asta. Eram invitată, dar mama le zise cu amabilitate că nu aveam să ies prea curând din casă. *Minunat!* Trecură la iubitul de care nu-mi aminteam.

— Este aşa sexy, zise Candy. Şi perfect.

— Absolut. Veronica încuviinţă din cap, întinzând mâinile în faţa pieptului ei. Voi doi aveţi relaţia perfectă.

M-am uitat la fata tăcută, brunetă cu şuviţe blonde. Ea nu zicea

nimic în timp ce trăgea de un mic şerveţel.

— A fost îngrijorat în privinţa ta. Candy înclină capul în lateral, zâmbind. Eşti mai norocoasă decât îţi dai seama.

Norocoasă că eram în viaţă sau norocoasă că aveam aşa un iubit grozav?

În mod ciudat, cu excepţia a ceea ce spusese Veronica, nimeni nu vorbi despre Cassie. Eram sigură că evitau subiectul ca să nu mă sperii. Apreciam asta, mai ales că îmi petrecusem mare parte din noaptea precedentă gândindu-mă la toate lucrurile îngrozitoare care ni s-ar fi putut întâmpla, dar voiam să ştiu mai multe despre ea.

Când s-a făcut un moment de linişte în conversaţie, mi-am dres vocea.

— Cassie a spus ceva înainte ca noi… să dispărem? A vorbit despre nişte planuri?

Veronica coborî privirea, sugându-şi buza.

— Nu a…

— Cred că-i destul pentru astăzi, fetelor! Mama apăru în spatele Veronicăi, zâmbind uşor. Samantha trebuie să se odihnească!

— Mamă! m-am răstit eu, jenată că eram tratată ca un copil mic. M-am dat în spate, dărâmând scaunul de bar, şi m-am ridicat. Îmi tremurau genunchii, iar vocea ieşi şoptită. Mamă…

Ea se uită în jur la grupul de fete, care păliseră pe sub bronzul lor fals, şi apoi, cu ochii mari, mi-a prins mâinile.

— Ce este?

Inima îmi bătea neregulat. Cum puteam să-i explic? Ştiam că mă mai răstisem aşa la mama mea. Mă mai *simţisem* aşa – frustrată, enervată şi furioasă *pe ea.* Valul de familiaritate în locul nimicului era ameţitor. Nu ar fi fost mare lucru pentru altcineva, dar pentru creierul meu gol era ceva colosal.

— Samantha?

Toată lumea se holba la mine. Fiecare chip era al unui străin.

Nu am simţit nici un val de amintiri şi nici măcar o scânteie de familiaritate cum citisem pe Google că avea să fie. Noaptea trecută căutasem îndelung pe internet despre amnezia disociativă şi, în afară de faptul că era legată de evenimente traumatizante şi de boli mintale – *minunat*! –, nu erau prea multe informaţii despre cum sau dacă aveam să îmi recapăt memoria.

Mi-am eliberat mâinile tremurând din ale mamei şi mi-am dat la o parte părul de pe obrajii arzători.

— Nu-i nimic. Sunt doar obosită.

Reuniunea neoficială realizată cu ocazia revenirii mele se apropia de încheiere. Fetele m-au îmbrăţişat repede şi m-au mângâiat pe obraz înainte de a ieşi la BMW-urile lor. M-am întrebat ce fel de maşină conduceam eu.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă mama, urmându-mă prin multitudinea de încăperi până la cea mai mică de la etajul principal – camera de familie. Samantha, răspunde-mi!

M-am aşezat pe canapeaua umflată.

— N-a fost mare lucru. Doar că mi-am amintit că… m-am mai enervat pe tine, că m-am răstit la tine. Am fost luată pe nepregătite.

Se uită la mine un moment, apoi îngenunche în faţa mea. Am rămas surprinsă că risca să-şi murdărească pantalonii din in, dar apoi mi-a cuprins obrajii. Mâinile-i tremurau. Lacrimile i se adunară în ochii.

— Niciodată n-am crezut că mă voi bucura că-ţi aminteşti că ai fost supărată pe mine, dar mă bucur.

Zâmbetul meu era nesigur.

— Penibil, nu?

— Nu, nu-i penibil, scumpo. Este un progres. Se ridică, netezindu-şi pantalonii. Dar cred că ar trebui să o iei uşor weekendul ăsta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Azi-noapte am citit despre asta, iar articolele spuneau că ar

trebui să fiu în preajma lucrurilor familiare. Că asta-mi va trezi memoria.

— Nu ştiu. Toate astea-s prea mult.

Am inspirat adânc, ştiind deja că asta urma să fie o problemă.

— Luni vreau să mă duc la şcoală. Trebuie. Am nevoie.

— Este prea curând.

— Trebuie să fac ceva normal. Poate mă va ajuta cu amintirile.

Păru şi mai îngrijorată.

— Doctorul Weston a zis că trebuie să o iei încet. Ar putea să fie prea mult.

— Ce rău s-ar putea întâmpla? Am ridicat braţele, frustrată. O să uit şi mai multe? Nu am ce altceva să uit!

— Nu ştiu. Mama s-a întors, jucându-se cu brăţările de aur de la încheieturile ei. Am vorbit deja la şcoală. Au zis că-i în ordine dacă stai acasă o săptămână.

În acel moment, am aflat ceva nou despre mine. Nu aveam răbdare. Am sărit în picioare şi mi-am pus mâinile în şolduri.

— Luni mă duc la şcoală.

— Samantha, eu chiar…

— Ce se petrece aici? Tata intră, scoţându-şi mănuşile albe de golf şi aplecându-se să mă sărute pe obraz. Zici că-i ca pe vremuri.

Am încercat să nu fiu revoltată de sărutul cast. Era tatăl meu. N-aveam motiv să mă sperii. Mama se întoarse spre el, dar i se scurse sângele de pe chip. Bine, poate că ar trebui să mă revolt. M-am dat la o parte nervoasă şi nesigură.

— De ce porţi pantofii ăia-n casă? Vocea ei era ascuţită, deranjantă la urechi. O să zgârii podelele. Din nou!

Tata râse.

— Podelele o să fie bine. Nu-i pasă nimănui dacă sunt sau nu zgâriate.

— Mie-mi pasă! protestă mama. Ce ar crede prietenii noştri dacă le-ar vedea?

El îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că eşti singura persoană pe care o ştiu care s-ar ruşina de starea podelelor. Oricum, ce se întâmplă?

Ea pufni, săgetându-l cu privirea.

— Fiica ta vrea să se ducă luni la şcoală.

El lovi cu mănuşile de o palmă, făcându-mă să tresar un pic.

— Joanna, dacă asta vrea să facă, n-ar trebui să o oprim.

— Dar…

— Deci pot? am zis eu în grabă şi cu speranţă.

Ea se uită când la el, când la mine şi oftă adânc.

— Doi contra unu, văd. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Şi, cu asta, făcu stânga împrejur şi ieşi valvârtej din încăpere.

— Nu-ţi face griji, scumpo! Mama ta doar îşi face griji cu privire la orice. Se aşează, lovind uşor locul de lângă el. L-am urmat, strângând mâinile. A fost foarte îngrijorată. Am crezut că…

— Că am murit?

El se albi şi înghiţi.

— La început, mama ta a crezut că poate ai fugit şi a fost tare supărată. Ştii cum este ea. Pe chipul lui apăru o expresie nedumerită, apoi clătină din cap. De fapt, nu ştii. Şi-a făcut griji că poate Cassie te-a convins să faci ceva de genul ăsta şi că, dacă ar fi fost aşa, bârfele s-ar fi împrăştiat peste tot. Eu doar mi-am vrut fetiţa înapoi, mai ales după ce am început să ne gândim la ce-i mai rău.

Mama îşi făcea griji despre ce ar crede prietenii ei? Oricum ar fi, tot nu-mi puteam imagina ce crezuseră părinţii mei.

— Vreau să-mi amintesc.

— Ştiu.

Mă mângâie pe genunchi.

— Nu. Uite! Am scos din buzunarul de la blugi poza cu mine şi Cassie. *Am nevoie să-mi amintesc.*

Tatăl meu înghiţi din nou.

— Ţi-o… aminteşti?

Am clătinat din cap. Nimic din expresia ei sau din modul în care ţinea braţul peste umerii mei nu îmi era familiar. La naiba, propriul meu chip din poză era străin pentru mine, până şi pistruii de pe nasul meu. Şi Cassie avea pistrui, dar pe obraji.

— Dar ar putea să fie acolo unde am fost eu. Ar putea fi rănită sau… Am întors poza, ridicând privirea şi întâlnind ochii lui. Dacă mi-aş aminti, aş putea să o găsesc.

— Scumpo, poliţia a scotocit mare parte din parcul statal şi n-a găsit nimic.

— Poate-i altundeva. Nu ştie nimeni dacă eu… am ajuns pe jos acolo. Ăsta-i primul lucru pe care mi-l amintesc. Mergeam, i-am zis eu. Poate veneam din altă parte.

— Ai dreptate, dar nu te forţa! Zâmbi şi se ridică iute, cu mănuşile atârnându-i în mână. Şi, dacă nu-ţi aminteşti vreodată, atunci nu-i vina ta. Bine?

Am încuviinţat absentă din cap. Tata a plecat. Eu am urcat la etaj şi am pus poza pe biroul meu. Am intrat în baie, am întins mâna să deschid robinetul, dar uitasem că era genul cu senzori de mişcare. Dându-mi ochii peste cap, am mişcat mâna sub robinet, şi apa a pornit. După ce m-am spălat pe faţă, m-am examinat iarăşi. Făceam asta des, sperând că ceva avea să se declanşeze.

Nu se întâmplase încă.

Am inspirat de câteva ori adânc şi am închis ochii. Am clipit de două ori când i-am redeschis. Lumina de la baie era stinsă. Eu o stinsesem din greşeală? Nu-mi aminteam să fi apăsat pe întrerupător. Dând înapoi, m-am uitat în dormitor şi am înghiţit cu putere.

Eram stresată, iar stresul te poate face să fii absent. Părea o teorie bună, şi aveam să o accept.

Cu inima bătându-mi puternic în piept, m-am aşezat pe pat şi m-am uitat la stelele de plastic de pe tavan. Noaptea trecută

aflasem că străluceau.

Îmi plăcea asta.

Îmi plăcuseră şi înainte sau mi se păruseră stupide? Nu am primit un răspuns. Nimic nu avea un răspuns. M-am rostogolit pe o parte şi am ridicat picioarele, strângându-le la piept. Cassie. Numele ei mă bântuise ca o melodie tristă, ciudată, de când acei poliţişti ieşiseră din rezerva de spital. Putea să fie pe undeva, fără să ştie cine era, într-un spital diferit? Scott zisese că eu şi Cassie ne certam des, dar asta fac prietenii… sau cel puţin aşa credeam eu. Şi eu oricum păream un adevărat tiran – aşa rea, că nici Carson nu mă plăcea. La naiba, propriul frate părea să se teamă de mine.

Am închis ochii, forţându-mi mintea să se golească. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie aşa greu, dar continuam să văd cei doi ochi de un albastru vibrant, machiaţi cu negru. Ridicol. Am inspirat adânc, să mă calmez, şi mi-am imaginat faţa lui Cassie. Era clar că ea era ultima persoană cu care fusesem. Ce făcuserăm? Merseserăm la film? La o petrecere? Doar petrecuserăm timp împreună, vorbind?

Nu ştiu cât am stat aşa întinsă, uitându-mă la cutia muzicală delicată cu mica balerină aplecată într-o parte, cu un picior îndoit la nouăzeci de grade. Eu eram o balerină? Aveam îndoieli în privinţa asta. Oftând, m-am rostogolit, băgând faţa-n pernă.

Ceva a foşnit sub ea.

Ridicându-mă, am dat perna la o parte. Băgată pe jumătate sub pătură era o bucată de hârtie galbenă împăturită în triunghi. Eram sigură că nu se aflase acolo în această dimineaţă. Am scos bucata de hârtie şi am deschis-o fără grabă.

Mi s-a tăiat respiraţia, şi scrisoarea mi-a căzut, aterizând din nou pe pat. Cu pulsul accelerat, am închis ochii, dar încă vedeam cuvintele.

Nu te uita în urmă. Nu îţi va plăcea ce vei găsi.

Capitolul 4

Sărind din pat, am alergat în hol şi m-am lovit de fratele meu.

— Uau! Scott mă prinse de umeri, echilibrându-mă înainte să cad. Rânji. Uşurel!

Gâfâind, m-am uitat la el, încercând să-mi trag sufletul.

— Este… am…

Zâmbetul păli de pe faţa lui.

— Ce este, Sam? Cum nu i-am răspuns, m-a zdruncinat cu blândeţe. Ce încerci să spui?

Ieşind din starea de panică, m-am eliberat din strânsoarea lui.

— Este un bilet sub perna mea!

— Poftim?

Trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre dormitorul meu.

L-am urmat, oprindu-mă la uşă cât el se apropie de patul meu şi ridică biletul de parcă era un şarpe veninos.

— „Nu te uita în urmă. Nu îţi va plăcea ce vei găsi.” Îţi baţi joc de mine? Se întoarse, ridicând biletul. Cine a fost aici sus, Sam?

— Nu ştiu. Nimeni din câte ştiu eu…

M-am oprit. Nu mai ştiam.

— Poate una dintre prietenele tale s-a rătăcit sau ceva de genul?

Un gând oribil mi-a trecut prin minte…

— Prietenele… mele au venit în dimineaţa asta. Câteva dintre ele au ieşit din bucătărie pentru a se duce la baie. M-am încruntat. Veronica a ieşit de trei ori.

— Au fost singure în casă. Un muşchi îi zvâcni în maxilar, în vreme ce privea la scrisul de copil. Pare… Nu ştiu. Trebuie să fi fost una dintre ele.

Nu-mi plăcea cum suna asta. Se presupunea că erau prietenele mele, şi, chiar dacă nu-mi aminteam de ele, nu voiam să cred că una dintre ele lăsase acel bilet.

— Dar, în baza acestei teorii, şi tu ai fost în casă. Şi tu ai fi putut să o faci.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Ai dreptate, dar pe bune. Este o glumă proastă.

Îndreptându-se spre birou, mototoli hârtia.

— Ce faci? M-am dus să-l opresc, dar el aruncă hârtia la gunoi. De ce ai aruncat-o? Este… o probă.

— Probă? Cineva îşi bate joc de tine. Îşi încrucişă braţele, încruntându-se. Şi eu aş face pariu că-i una dintre prietenele tale proaste.

— Prietenele mele nu sunt proaste.

Înclină capul într-o parte.

— Nu-ţi aminteşti de prietenele tale.

— Ai dreptate. M-am aşezat pe marginea patului meu. Dar de ce ar lăsa cineva un astfel de bilet? Adică, nu-i amuzant. Este… este mai mult ca o avertizare.

Scott ezită.

— Sam… este o glumă.

M-am uitat la coşul de gunoi. Nu mi se părea o glumă. M-am cutremurat. Din perspectiva mea, era un avertisment clar.

„O ameninţare”, a şoptit o voce undeva în mintea mea.

— Uite ce e, ai trecut prin multe. Scott îşi drese vocea, ferindu-şi privirea când m-am întors spre el. Eu, sincer, nu-mi pot imagina cum te simţi să nu ai habar cine eşti, dar nu le lăsa pe fetele alea să-şi bată joc de tine.

— Nu le las.

Am simţit nevoia să mă apăr.

— Şi chiar nu cred că ar trebui să le spui mamei şi tatei despre asta. S-ar speria şi nu te-ar mai lăsa să ieşi vreodată din casă.

„Ah, la dracu’!” Iar avea dreptate.

— Dar dacă una dintre fetele alea ştie ce s-a întâmplat? Cassie încă lipseşte şi…

— Şi ce, Sam? O să le iei la întrebări în baza unui bilet pe care l-ai găsit? O să le ţintuieşti şi o să le ceri răspunsuri?

Mi-am încrucişat braţele.

— Poate.

Clătinând din cap, se îndreptă spre uşă.

— Las-o baltă, Sam! E o glumă. Şi, sincer, când vine vorba despre Cassie, ochii care nu se văd se uită.

Întorcându-mă, m-am uitat fix la el.

— Ce vrei să spui?

Maxilarul lui se încordă.

— Tot ce zic este că… slavă Domnului că nu lipseşte o persoană de treabă. Precum Julie.

— Julie?

Scott oftă.

— Iubita mea – ai fost prietenă cu ea, dar a purtat culoarea violet în ziua greşită sau un rahat de genul ăsta.

— N-aş fi încetat să fiu prietenă cu cineva pentru că purta culoarea violet în ziua greşită!

El arcui o sprânceană, iar momentul trecu.

— Oricum, Cassie era mai rea… mai rea decât tine. Şi asta spune multe. Ai devenit o altă persoană după ce ai început să ieşi cu ea. Majoritatea persoanelor care o ştiau… probabil se bucură că nu mai este. Inclusiv prietenii ei.

*

Cuvintele fratelui meu mă urmăriră în restul zilei de sâmbătă şi duminică. Era una să afli că te purtai ca o scorpie cu majoritatea oamenilor, dar era copleşitor să descoperi că prietena ta cea mai bună dispărută era la fel de rea. Dacă eram aşa nişte nesimţite, de ce se mai deranjase lumea să ne caute?

— Teama şi popularitatea merg mână-n mână, am mormăit eu,

oprind uscătorul de păr.

Am încremenit, uitându-mă la reflexia mea. De unde naiba a venit asta? *Ghidul de supravieţuire în liceu pentru scorpii?* Aplecându-mă înainte, mi-am dat cu luciu de buze şi am inspirat adânc.

Nu avea să fie ciudat.

Ieşind din baie, mi-am luat noul telefon sclipitor pe care tata mi-l cumpărase în noaptea precedentă. Vechiul telefon era unde-mi erau amintirile.

Nu avea să fie ciudat.

Am băgat poza cu mine şi Cassie în buzunarul de la spate al blugilor mei foarte strâmţi şi am coborât la parter. Pulsul îmi bătea nebuneşte. Astăzi urma să mă întâlnesc cu Del – iubitul meu.

Va fi aşa de ciudat!

Am hoinărit prin camerele imense de la parter, ajungând în cămară pe trei căi diferite, până când m-a strigat mama.

Ajunsese.

Toate gândurile despre ciudatul bilet pe care-l găsisem dispărură în timp ce mă îndreptam lent spre foaier, care ar fi putut găzdui un mic trib. M-am oprit chiar înainte de arcadă şi m-am uitat pe furiş după colţ.

Del stătea lângă mama mea. Mi-am dat seama că era mai înalt decât ea, dar nu la fel de înalt precum Carson. Era cam deşirat, avea un păr brunet ciufulit artistic, cu şuviţe vag blonde. Pielea-i era bronzată, ochii – de culoarea ciocolatei cu lapte. Era frumos. Nu era deloc rău, am constatat. Puloverul cu anchior pe care-l purta avea mânecile suflecate până la coate, dezvăluindu-i antebraţele puternice. Mâinile le avea băgate în blugii spălăciţi.

— Sammy, zise el. Del avea un zâmbet electrizant, genul din revistele cu celebrităţi – perfect, prea perfect. Se uită la mama mea, care încuviinţă din cap, şi apoi porni spre mine. Mă bucur aşa de mult să te văd, iubito! N-ai idee.

Am încremenit.

Expresia lui se şterse, iar eu m-am simţit ca şi cum eram scoasă afară din cameră şi aruncată într-o buclă ciudată a timpului. Totul se făcu gri şi alb.

Del mă implora, mă ruga din ochi în timp ce înainta. Din el emana disperarea, dar era şi mânios – foarte mânios. Inima-mi bătea cu forţă în timp ce furia creştea în mine, corespunzând cu a lui şi umbrind-o.

Icnind, am clipit şi am făcut un pas în spate. Imaginea – viziunea – nu mai era. Nu ştiam dacă era o amintire sau doar îmi imaginam.

— Eşti bine, Sammy? întrebă Del, oprindu-se brusc.

Mă simţeam ameţită. Mama avea pe chip aceeaşi expresie din ziua precedentă. Suferindă. Îngrijorată.

— Sunt bine.

Zâmbetul reveni pe chipul lui Del, şi parcurse restul distanţei, petrecându-şi braţele în jurul meu şi ridicându-mă. O fărâmă de panică mă cuprinse în timp ce el mă strângea tare în braţe. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui şi am încercat cu disperare să găsesc ceva familiar în îmbrăţişarea lui sufocantă.

Del scoase un sunet profund din gât în timp ce-şi îngropă capul în părul meu.

— La naiba, Sammy, să nu mă mai sperii niciodată aşa!

Nu puteam să răspund sau să respir. Gândurile mele se învârteau întruna. „Nu te cunosc. Nu te cunosc.” Mereu şi mereu… „Nu te cunosc.”

Când m-a lăsat jos, a trebuit să mă lupt cu impulsul de a fugi. Mama mea ne privea peste umărul lui, strângând de aurul din jurul încheieturilor ei.

În spatele ei se deschise uşa de la intrare, şi intră fratele meu. Părul îi era lipit de obraji din cauza transpiraţiei. De degete îi atârna un iPod. În spatele lui era Carson. Inima mi-a tresăltat ciudat în piept, şi m-am retras, împiedicându-mă în propriile picioare.

Del mă prinse de braţ, echilibrându-mă, cu un râs bogat.

— Eşti aşa agitată!

— Mă întreb de ce, mormăi Scott, uitându-se la noi.

Carson avea şapca trasă peste ochi, umbrindu-i ochii extraordinari. N-am văzut decât zâmbetul cu buze strâmte adresat mamei mele.

— Salut, Del! zise Carson.

Del încuviinţă scurt din cap.

— Băieţi, de ce nu vă duceţi la subsol? Mama-i alungă spre scări. Acolo nu-mi pasă pe ce transpiraţi.

Privirea mea era aţintită asupra lui Carson, chiar când Del puse un braţ în jurul umerilor mei. Scott se îmbrânci cu cel mai bun prieten al lui în timp ce treceau pe lângă noi. Eu am coborât privirea, incapabilă să scap de senzaţia că fusesem prinsă făcând ceva rău.

— Carson, poţi să-i spui tatălui tău că am nevoie de el luni dimineaţă la prima oră? Vocea mamei răsună prin casa mare. Copacii din jurul casei de la piscină trebuie tunşi…

Del râse, clătinând din cap.

— Nu ştiu de ce fratele tău pierde vremea cu Carson.

Eu am ridicat capul, încruntându-mă.

— Bănuiesc că-i place de el.

— N-au nimic în comun.

Del mă luă de mână, conducându-mă prin arcadă, spre o mică sală de relaxare care-mi plăcea. Poate că-mi plăcuse şi înainte, iar el ştia asta. Speranţa se aprinse. Îmi aruncă un zâmbet mortal peste umăr.

I-am zâmbit şi eu, gândindu-mă că-mi plăcea zâmbetul lui.

— Carson pierde des vremea pe aici? întrebă el, trăgându-mă pe canapea lângă el, ţinându-mă de mână.

— Chiar nu ştiu. Am privit mâinile noastre unite. A lui era mult mai mare. Era aici vineri, dar…

— Nu-ţi aminteşti. Corect. Mă strânse de mână. Tot uit. Oh,

aproape că am uitat de asta. Îmi dădu drumul şi băgă mâna în buzunar. Scoase o cutie plată albastră. Voiam să-ţi returnez asta.

— Să-mi returnezi?

— Da, ţie… l-ai lăsat la mine înainte să… mă rog, înainte să se întâmple totul. Îşi feri privirea, înghiţind. L-am pus la loc în cutie pentru tine.

Scoţând capacul, am ridicat bucata de bumbac. Se vedea un lănţişor de argint, iar la capătul lui o inimă strâmbă. De la Tiffany. Recunoşteam o cutie de la Tiffany când vedeam una, dar nu ştiam ce băiat mi-o dăruise. Purtasem eu asta?

Del încuviinţă din cap, luând cutia şi punând-o deoparte.

— Nu ţi se pare nimic familiar la acest colier?

Am clătinat din cap.

— De ce l-am dat jos?

El coborî genele. Trecu un moment îndelungat înainte de a răspunde:

— Ai vrut să… faci un duş.

— De ce am vrut să fac duş la tine?

Del ridică din sprâncene, iar obrajii i se înroşiră.

— N-ai vrut să te întorci acasă fără să faci duş, pentru că noi…

Privirea mi-a picat pe inimă, şi am înţeles treptat.

— Am făcut… sex?

El îşi frecă puntea nasului şi încuviinţă din cap.

Căldura se întinse pe obrajii mei şi în jos pe gât. Făcuserăm sex, iar eu nici măcar nu-mi aminteam.

— A fost prima dată pentru mine?

Del clătină din cap, oftând uşor.

— Nu. Sammy, suntem împreună de câţiva ani.

Nu ştiam ce era mai rău: să port această conversaţie extrem de ciudată sau să nu-mi amintesc nici măcar de prima experienţă cu el. Cu mâinile tremurânde, mi-am prins lănţişorul de argint în jurul gâtului. Mi se părea incredibil de greu din cine ştie ce motiv. Un val

de frustrare m-a străbătut, făcându-mă să mă înfior. Cum se putea să nu-mi amintesc nimic din toate astea? Lacrimile mi se adunau în ochi, iar nevoia de a fugi mă lovi iar în stomac.

— Nu-i nimic. Del se forţă să zâmbească. Părinţii tăi m-au avertizat că nu-ţi vei aminti nimic. Şi aşa este, corect? Nici măcar noaptea în care ai dispărut?

Mi-am simţit genunchii slabi când m-am ridicat.

— Nu-mi amintesc nimic. Ieri a trebuit să o întreb pe mama când este *ziua mea*. Am râs sugrumat când m-am întors spre el. Doctorul zice însă că s-ar putea să-mi recuperez amintirile.

El se foi pe canapea, iar ochii i se întunecară până când ajunseră aproape la fel de negri precum pupilele.

— Pot să fac ceva să te ajut? Vocea-i deveni serioasă. Pentru că mereu te-am sprijinit, Sammy, şi mereu o voi face.

M-am încruntat, gândindu-mă că ăsta era un mod ciudat de a pune problema.

— Ceva? insistă el.

„Mă îndoiesc.” Dar, în timp ce continuam să mă uit la el, mi-am dat seama că poate ar fi ceva.

— Ne-am văzut în noaptea în care am dispărut? Când el încuviinţă din cap, entuziasmul începu să bâzâie în mine precum bătăile rapide ale aripilor de colibri. Era un început. Ce am făcut în afară de…

— Era sâmbătă seara târziu, iar noi doar petreceam timp împreună şi stăteam de vorbă. Printre altele, adăugă el cu un rânjet, ne uitam la filmări mai vechi de la meciurile mele de baseball.

„Excitant.”

— Ştii când am plecat?

— În jur de ora 21.00. Eu am vrut să petrecem timp cu Trey, dar tu ai primit un mesaj.

— Stai! Cine-i Trey?

Del se lăsă pe spate, punându-şi picioarele pe măsuţa de cafea.

Nici măcar nu fu nevoie să-mi amintesc de mama ca să ştiu că ea s-ar enerva dacă ar vedea asta.

— Trey e un bun prieten de-al meu. A fost iubitul lui Cassie, dar s-au despărţit cu câteva zile înainte ca… ea să dispară.

— Avea iubit?

M-am aşezat lângă el, dornică să aflu mai multe.

El încuviinţă din cap.

— Se certau. Mult. Certurile lor erau o sursă de distracţie pentru toată lumea.

— Noi ne certam?

— Nu. Niciodată, zise el repede. Aveam – avem relaţia perfectă. Se aplecă, atingându-mi obrazul cu buzele. Exact ca părinţii noştri.

Se declanşară semnale de alarmă. Din câte văzusem eu, părinţii mei *nu aveau* o relaţie perfectă. De când venisem eu… acasă, nu-i văzusem nici măcar atingându-se sau stând în aceeaşi încăpere împreună mai mult de câteva minute. Mi-am făcut de lucru cu inima de argint.

— Deci… am primit un mesaj şi am plecat?

— Da. Se lăsă pe spate. Pe buzele lui s-a văzut dezamăgirea, iar eu m-am simţit ca şi cum făcusem ceva greşit. Cred că era de la Cassie, dar n-ai zis. Ai plecat furioasă de la mine de acasă.

— Furioasă pe Cassie?

El clătină din cap.

— Nu ştiu. Tu şi Cassie aveaţi o…

— Rivalitate? Asta mi-a zis fratele meu.

— Nu minte. Cassie… uau, cum să o spun fără să par un nemernic? Expiră lent. Cassie voia să fie ca tine. Mereu a vrut. În ochii ei, tu aveai totul. Copia *tot* ce făceai. Dacă nu-ţi plăcea de cineva, nici ei nu-i plăcea. Dacă voiai pe cineva, voia şi ea. Toată lumea ştia.

Am arcuit o sprânceană.

— Bine…

— Nu încerc să vorbesc urât despre ea – mai ales ţinând cont de circumstanţe. Doamne, s-ar putea să fi murit. Mă văzu tresărind şi îşi ceru imediat scuze. Îmi pare rău, dar ştii la ce mă refer. Cassie provoca probleme. Chiar şi nouă.

— Credeam că noi nu ne certam.

În stomac începeau să mi se formeze mici mingi de nelinişte.

El îşi feri privirea.

— Nu ne *certam* certam. Cum am zis, eu te sprijin. Dar uneori Cassie era… deplasată când tu nu erai de faţă.

— La ce te referi?

Privirea lui se întoarse spre a mea, apoi se concentră asupra capului masiv de căprioară de pe perete.

— Venea pe la mine, chiar dacă noi eram împreună şi Trey este prietenul meu.

Mă aşteptam să simt un val de gelozie, dar n-am simţit nimic.

— Îţi place de Cassie?

Pe chipul lui se văzu surpriza.

— Da, adică, putea fi interesantă. Şi apoi miji ochii şi subţie buzele. De ce mă întrebi?

Am deschis gura, dar n-a ieşit nimic. Aveam senzaţia că mai pusesem întrebarea asta, însă cu mai multă emoţie în spatele ei. Furia era acolo. Şi dezamăgirea. Dar nu mai era nimic altceva ataşat acestor emoţii. Era ca şi cum sentimentele mele erau baloane ce pluteau îndepărtându-se, cu nimic de care să le prind.

Am ridicat din umeri.

— Mi s-a părut că nu o plăceai. Cred că nici Scott nu o plăcea.

— Era greu să te înţelegi cu Cassie. El veni mai aproape, punând o mână pe genunchiul meu îndoit. Muşchii mi s-au încordat instantaneu. Nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea în care voi două aţi dispărut. Nici măcar nu ştiu dacă voi două chiar aţi fost împreună. Şi nu vreau să vorbesc despre ea. Vreau să vorbim despre noi.

— Noi? am zis eu.

El întinse mâna liberă spre mine.

— Vino aici!

Pulsul mi-a crescut, şi nu voiam *să vin* aici. Dar el aştepta cu zâmbetul lui răbdător pe chipul frumos, iar eu nu voiam să-i rănesc sentimentele. Probabil era greu pentru el. Eram iubita lui şi eu nu-mi puteam aminti nici măcar un singur detaliu despre el sau relaţia noastră. M-am apropiat până când picioarele mele s-au lipit de ale lui.

Mâna lui ajunse pe ceafa mea, ghidându-mi capul spre pieptul lui. Oftă neregulat, atingându-mi fruntea cu buzele.

— Nu credeam că voi mai putea face asta. Este ca şi cum aş primi o a doua şansă.

— Este? am şoptit eu confuză.

— Da.

M-a sărutat pe tâmplă.

Am petrecut întreaga după-amiază stând de vorbă, ceea ce m-a ajutat să-l cunosc din nou. Evident că începuserăm să ieşim la începutul primului an de liceu şi, după Del, toate prietenele mele erau geloase. Taţii noştri erau parteneri de afaceri, lucrând în Philadelphia, în vreme ce mamele noastre nu munceau. Aparent, între companiile taţilor noştri era o afacere uriaşă. Ceva în legătură cu tranzacţii bursiere şi transfer între companii – nimic despre care să am habar.

Vacanţele le petreceam în fiecare an în Catskills cu familiile şi vara făceam diferite excursii. Anul trecut fuseserăm aleşi regele şi regina balului şi era de aşteptat să câştigăm şi anul ăsta – lucru de care Del era mândru. La şcoală plecam când voiam, luam prânzul în afara campusului, chiuleam împreună de la ore şi aparent nimeni nu ne oprea. Yale era viitorul nostru, şi am avut senzaţia că oamenii se aşteptau ca noi să rămânem împreună. Pentru totdeauna. A doua sau a treia generaţie de copii plini de bani, precum familiile regale. Aşa mi se părea.

Exista o întreagă viaţă cu el de care eu eram complet detaşată. Deşi încercam cât puteam de mult, nu vedeam sau simţeam nimic. Aşa că l-am lăsat să vorbească despre el, lucru la care a excelat. Juca în echipa de baseball a liceului şi era la al doilea BMW personal, iar echipa lui preferată era Yankees. Acasă avea un întreg etaj pentru el. N-avea fraţi sau surori. Avea câţiva veri şi un bunic care condusese una dintre cele mai mari companii de tranzacţii de acţiuni din New York.

— Taţii noştri ar putea să cumpere şi să vândă oraşul ăsta, zise el, răsucind o şuviţă din părul meu pe un deget. Mă rog, mama ta ar putea, de fapt.

— De ce? am întrebat eu, probabil pentru a suta oară.

— Banii provin de la familia tatălui meu, explică el cu mândrie. Şi de la a familiei mamei tale. Familia ei a investit în calea ferată înainte să ia avânt sau ceva de genul ăsta. Nu-i miliardară, nu vine nici pe departe cu capitalul pe care-l aduce tatăl meu, dar are bani moşteniţi.

M-am chinuit să nu îmi dau ochii peste cap.

— Ştii cu ce s-a ocupat tatăl meu înainte să o cunoască pe mama mea?

El ridică din umeri.

— A fost la Yale, evident, cu o bursă. Cred că mama lui a fost profesoară şi tatăl lui a lucrat în construcţii. Amândoi au murit cu ceva ani în urmă. Îmi pare rău!

Am cugetat un moment la bunicii defuncţi de care nu-mi aminteam. Ce porcărie!

— Păi, bănuiesc că a fost norocos că a cunoscut-o pe mama.

— Oh, da, cu siguranţă. Del râse. Nu avea nimic înainte să o cunoască. Tatăl ei l-a băgat în afacere. Dacă n-ar fi fost mama ta, nu ştiu cât de departe ar fi ajuns tatăl tău. Dar tatăl meu a fost pregătit să conducă compania – la fel ca mine. Mă sărută din nou pe obraz. Şi fiul meu va fi.

Am făcut ochii mari. *Fiul lui?* Bleah! Mi s-a făcut greaţă, aveam alergie chiar şi numai la idee.

Conversaţia se linişti, şi braţul mă furnica, pentru că era strâns între corpurile noastre. M-am gândit în treacăt să-i spun despre biletul găsit, dar am hotărât să nu.

— Ce-mi plăcea?

Del îşi retrase capul, căutându-mi ochii.

— În afară de mine?

„Bine, nu e amuzant.” Am încuviinţat din cap, cu ochii mijiţi.

— Îţi place să faci cumpărături. Del râse, trecând cu degetele peste obrazul meu. Băutura ta preferată este vodca cu suc de fructe. Ştii să te distrezi. Eşti dezlănţuită. De data asta, când se aplecă, buzele lui le întâlniră pe ale mele. Sărutul fu scurt. Bine, de obicei, eşti mult mai dezlănţuită de atât.

— Îmi pare rău! M-am înroşit. Am vrut să întreb dacă am vreun hobby.

În ochii lui se citi confuzia.

— Cumpărăturile pot fi considerate un hobby?

— Nu cred.

— Mereu ţi-a plăcut să vizitezi vechiul câmp de luptă, zise el după câteva momente. Obişnuiai să te duci cu tipa aia Julie şi petreceaţi toată ziua acolo. Cred că-ţi plăcea istoria. Sau poate doar macabrul.

„Uau!” Singurul lucru mai puţin superficial pe care-l făceam era să petrec timp într-un cimitir imens cu o fată care nu-mi mai era nici măcar prietenă. Chiar începeam să mă urăsc. Del vorbi o vreme despre viitorul sezon de baseball, plângându-se despre braţul cu care Carson arunca. El era aruncător, şi nu se plăceau.

Când mama trecu pe acolo şi-l întrebă pe Del dacă voia să ni se alăture la cină, el refuză politicos. Familia era în oraş. Înainte să plece, am scos poza din buzunar şi i-am arătat-o.

— Ştii unde a fost făcută?

Del se uită câteva secunde la poză, apoi o întoarse. O expresie distantă i se strecură în ochi, înăsprindu-i.

— A fost făcută acum câteva luni, de Anul Nou. Mureaţi de frig în rochiile alea. Sexy, dar mureaţi de frig. Râse scurt. Eram în Philly. Ai adormit înainte de miezul nopţii.

Cu cât aflam mai multe despre mine, cu atât mai mult îmi venea să mă dau cu capul de măsuţa de cafea.

— Cine era cu noi?

— Trey, dar şi el a adormit.

— Deci aţi rămas doar tu şi Cassie.

Buzele lui se subţiară.

— Da, noaptea aia a fost naşpa.

Ce mi se părea ciudat era că părea să nu o suporte pe Cassie, dar noi trei sau patru petreceam mult timp împreună. O tolera pentru că era prietena mea? Am oftat.

— Îmi doresc să-mi pot aminti ceva. Ea încă este pe acolo pe undeva, şi simt că sunt singura persoană care o poate găsi.

Del îşi retrase braţul şi se ridică.

— Poate o să pară crud, dar ea nu-i problema ta acum.

La naiba, era crud.

— Dar…

— Dar trebuie să te concentrezi la a-ţi reveni şi a merge mai departe cu viaţa ta. Îşi trecu o mână prin păr, încruntându-se. Cred că-i mai bine dacă renunţi chiar acum. Oamenii o caută. Tu trebuie să ai grijă de tine.

Privirea mi-a căzut pe poza cu mine şi Cassie. Crezusem că păream fericite în acea poză, ca nişte prietene adevărate, dar, cu cât o studiam mai mult, cu atât vedeam mai bine – zâmbetele noastre tăioase, răceala din trăsăturile noastre aproape identice.

Toată lumea voia să uit de ea, să trec mai departe. De parcă fata asta nu lipsea. Ca şi cum nu existase vreodată. Şi, în timp ce treceam cu degetul peste partea ei din poză, mi-am dat seama că nu

puteam să fac asta. Aşa cum nu puteam să fiu persoana care fusesem. Acea Samantha încă lipsea, blocată oriunde era şi Cassie, şi poate că ea ar fi fost în stare să-i dea drumul lui Cassie, dar eu nu puteam.

Capitolul 5

Cu câteva zile înainte, mi se păruse o idee grozavă să mă întorc aşa repede la şcoală. Dar, luni dimineaţă, în timp ce mă plimbam prin dormitorul meu, eram îngrozită. Anuarele rămăseseră nedeschise pe biroul meu, şi, deşi ar fi trebuit să mă familiarizez cu numele şi feţele colegilor mei, mi-am petrecut timpul încercând să-mi accesez e-mailul şi contul de Facebook. N-am avut noroc. Fiecare website arăta prea multe încercări de conectare eşuate, iar eu nici măcar nu puteam să răspund la întrebările personale pentru recuperarea informaţiilor. Era posibil ca altcineva să fi încercat să acceseze acele conturi? Probabil cât lipsisem. Avea sens.

Când Scott a apărut în dormitorul meu, mi-a dat un orar al clasei mele. I-am mulţumit recunoscătoare.

— Aşa mergi îmbrăcată?

Am privit nelămurită în jos. Eram îmbrăcată în blugi şi un pulover gri peste cămaşă.

— Ce are?

— Nimic. Ridică din sprâncene. Dar, de obicei, te îmbraci de parcă mergi la parada modei, nu la şcoală. Mă rog, nu mereu. Adică, înainte de Cassie, te îmbrăcai aşa, dar, după ea, nu prea.

— Oh. Jenată, m-am uitat la dulap. După spusele lui Del, Cassie făcea tot ce făceam şi eu, dar uneori părea invers. Să mă schimb?

— Nu, haide! O să întârziem dacă nu ne grăbim.

Mi-am luat geanta tip poştaş şi l-am urmat prin casă în garaj. Bentley-ul nu mai era, dar erau un Porsche roşu şi un Audi nou alb.

— Mama a vrut să-ţi spun că la dirigenţie o să te vezi cu

consilierul de orientare şcolară, zise Scott, oprindu-se în faţa Audiului. Deschise portiera din spate, aruncându-şi rucsacul înăuntru. Cred că a zis ceva de genul că vă veţi vedea de trei ori pe săptămână.

— Poftim? am replicat eu.

El făcu o grimasă.

— Da. Când ajungi acolo, trebuie să te duci la secretariat.

Am urcat pe locul din dreapta, strângându-mi geanta la piept.

— Vorbeşti serios? Toată lumea o să se uite la mine ca la o ciudată. Şi acum, trebuie să mă văd şi cu un terapeut?

— Sam, nu cred că-i un psiholog adevărat. Apăsă un buton la parasolar. O clipă mai târziu, poarta garajului gemu şi se zgudui, deschizându-se. Lumina puternică a soarelui intră prin geamuri. Şi ţie mereu ţi-a plăcut când oamenii se holbau la tine, indiferent că era de bine sau de rău.

— Păi, nu mai sunt aceeaşi persoană! m-am răstit eu.

El se uită la mine.

— Mda, încep să văd asta.

Oftând, priveam drept înainte în timp ce el dădea cu spatele.

— Eu n-am maşină?

Scott râse, în timp ce întorcea maşina.

— Aveai. Una chiar frumoasă, dar ai avariat-o.

— Da?

El încuviinţă din cap, luând-o uşor cu maşina pe aleea noastră lungă.

— Într-o noapte, tu şi Cassie v-aţi îmbătat. Ai intrat într-un copac, şi tata a trebuit să tragă tot felul de sfori ca poliţia să spună că a fost un accident din cauza stării carosabilului. A fost destul de supărat o vreme.

Am deschis gura. Trecură câteva secunde înainte să mă gândesc să spun ceva.

— Nu cred că vreau să mai ştiu despre mine.

O altă privire ciudată aruncată spre mine, apoi clătină din cap.

— Ce ciudat!

N-am zis nimic până când mi-am dat seama că el încetini în apropiere de drumul principal şi trase pe dreapta.

— De ce ne oprim?

— Mereu îl iau pe Car. El are motocicletă, dar administraţia şcolii nu permite ca el să vină pe motocicletă la şcoală.

Carson pe o motocicletă? Serios, ce putea să fie mai sexy de atât? Mi-am lungit gâtul, zărind o casă din cărămidă cu două etaje. Pe aleea mică se afla o motocicletă acoperită.

— Locuieşte pe proprietatea noastră?

— El şi tatăl lui locuiesc în casa noastră pentru invitaţi, îmi explică Scott. Tatăl lui lucrează pentru chirie şi pentru salariul de rahat pe care i-l plăteşte tata. Ceva ce ţie îţi place să-i aminteşti.

Am tresărit.

— Unde-i mama lui?

— A murit. Cancer. Fără asigurare de sănătate – treimea dificultăţilor.

Carson se opri în faţa portierei pasagerului şi apoi îşi dădu seama că eu eram deja acolo, holbându-mă ca o idioată la el. Încruntându-se, ocoli prin faţa maşinii şi se strecură pe locul din spatele lui Scott. Nu se uită la mine.

— Ea ce caută aici?

Scott se uită în oglinda retrovizoare.

— Obişnuia să vină cu Cassie, frate.

— Oh, da, corect.

Privirea lui foarte luminoasă s-a uitat pentru o secundă la faţa mea, şi am simţit cum pielea-mi arde într-un mod plăcut, ameţitor. Se lăsă pe spate, aruncând un braţ peste bancheta din spate, întinzându-se leneş, arogant.

Maşina porni, iar eu încă mă holbam la el. Ochii de un albastru fără fund, misterios ai lui Carson reveniră în sfârşit la ai mei.

El coborî privirea, şi mi-am dat seama că se uita la colierul meu. Pe buze îi apăru un rânjet.

— Ce mai faci, Sam?

— Nimic, am zis eu.

De ce nu-mi puteam retrage privirea? Era ca şi cum o veche parte din mine era curajoasă, vedea ceva ce-i plăcea şi refuza să mă lase să mă întorc.

Scott îşi drese vocea, dar nu zise nimic.

Un muşchi începu să zvâcnească în maxilarul lui Carson.

— Este devreme, iar eu chiar nu sunt în stare să fac schimb de insulte cu tine, aşa că putem să trecem peste asta? Da, n-am maşină. Nasol. Hainele mele nu costă cât o casă şi tatăl meu lucrează pentru al tău. Oh, fir-ar!

Am mărit ochii şi m-am înroşit de ruşine.

— Am zis eu aşa ceva?

El se uită cu subînţeles la mine.

Simţindu-mă cea mai rea persoană, m-am întors şi m-am uitat pe geam. Stomacul mi se răsucea din nou, în timp ce mă jucam cu cureaua de la geantă. Mă ardea gâtul. Nu-mi puteam imagina că spusesem lucrurile astea cuiva, dar o făcusem. După câteva minute tensionate, Scott îl ademeni pe Carson într-o discuţie despre antrenamentul de baseball, iar eu stăteam tăcută. Amândoi păreau să aprecieze asta.

Ne-am oprit să cumpărăm cafea, pentru că aparent nu era aşa târziu şi Scott simţea că leşină la volan. Carson îşi comandă o cafea neagră, Scott era la tejghea, punându-şi mai mult lapte decât cafea în paharul de plastic, şi eu stăteam acolo, cu mâinile zvâcnindu-mi pe lângă mine, uitându-mă la meniu. Femeia între două vârste din spatele tejghelei oftă zgomotos.

Muşcându-mi buza, am citit tot meniul de trei ori. Cafeaua – cafeaua pe care o beam eu – ar trebui să fie ceva simplu, dar nu era. Mă simţeam… pierdută.

— Hei, zise Carson din spatele meu, cu respiraţia caldă pe obrazul meu făcându-mă să tresar. Eşti bine?

Simţind că-mi ard obrajii, am încuviinţat din cap.

Un bărbat din spatele meu oftă, bombănind. Am auzit rostindu-se cuvintele *stupid şi bogat.* Nivelul meu de jenă atinse noi cote.

Carson mă trase de la coadă, aruncându-i tipului o privire întunecată şi ameninţătoare.

— Care-i problema? întrebă el.

Am coborât privirea spre locul unde mâna lui era în jurul mâinii mele. Cum putea o atingere aşa simplă să fie dulce ca păcatul? Probabil nu era cel mai bun lucru la care să mă gândesc, ţinând cont că nu eram în stare să cer o cafea.

— Sam, zise el nerăbdător.

Ridicând privirea, am simţit îngrozită cum mi se adună lacrimile.

— Nu ştiu ce să comand. Vocea mi se frânse. Nu ştiu… ce-mi place.

Maxilarul lui se înmuie, şi încuviinţă din cap.

— De obicei, bei un *latte* cu vanilie. Se opri, coborând mâna. Te-am văzut bând asta. Stai aici şi comand eu!

Am aşteptat deoparte cât el a dat comanda. Oamenii se uitau la mine. Mă simţeam ca un copil, incapabilă să realizez cea mai simplă sarcină. Voiam să mă ascund undeva. N-aveam nici o îndoială că pentru Carson eram o idioată.

Când reveni cu cafeaua mea, puse capacul peste pahar.

— Ai grijă! Este fierbinte.

— Mulţumesc!

Am cuprins paharul cu mâinile, bucurându-mă de căldura ce se simţea prin manşonul de protecţie.

N-am vorbit restul drumului până la şcoală, ci doar am observat peisajul necunoscut. Multe dealuri, proprietăţi vechi şi puţine cartiere fix printre indicatoarele pentru câmpul de luptă. Oraşul

exista de mult, şi, după cum arăta, erau mulţi bani moşteniţi.

Nici o scânteie de recunoaştere când am văzut liceul Gettysburg. Era o clădire mare din cărămidă ce-mi amintea de câteva cămine adunate laolaltă, înconjurată de copaci şi cu un pavilion întins.

Cu inima-n gât, i-am urmat pe băieţi prin parcare. La intrarea din faţă era o pancartă alb cu maro. CĂMINUL BATTLERS. Pe ea era desenată imaginea unui iepuraş de Paşte ce părea dement.

Holurile nu erau încă foarte aglomerate, dar *toată lumea* se oprea când mă vedea. Se oprea şi se holba. În câteva secunde, se porniră şoaptele. Plecând privirea, mi-am lăsat părul să cadă peste ochi ca să-mi protejeze faţa, dar tot îi auzeam. Ochi plini de curiozitate şi de o fascinaţie morbidă.

Inima mi-a bătut cu putere, şi am strâns paharul cu cafea. Nu puteam să fac asta. Nu când toată lumea se holba. Lucrurile doar aveau să se înrăutăţească. Ştiau că nu-mi aminteam *nimic*? Poate că mama avea dreptate. Ar fi trebuit să aştept.

Scott mergea alături de mine, cu spatele drept. Când m-am uitat la el, arunca priviri ucigătoare către toată lumea. Copiii se întorceau repede, dar asta nu-i oprea din a vorbi. De cealaltă parte a mea, Carson privea liniştit în jur. N-aveam idee la ce se gândea. Era jenat să fie văzut cu mine? Nu puteam să-l învinovăţesc.

M-au lăsat într-un foaier înconjurat de pereţi de sticlă. Zâmbetul secretarei plinuţe a fost compătimitor în vreme ce mi-a ordonat să iau loc pe unul din scaunele inconfortabile. De fiecare dată când priveam peste umăr, mi se părea că grupul de copii adunaţi în afara camerei se mărea. Eram ca un accident de maşină înfiorător, şi toată lumea trebuia să se oprească să se uite.

O femeie îmbrăcată îngrijit apăru pe holul îngust, punând în sfârşit capăt chinului meu. Îşi aranjă ochelarii.

— Domnişoară Franco, eşti gata?

M-am ridicat, mi-am luat geanta şi am urmat-o într-un birou

înghesuit. Primul lucru pe care l-am făcut când m-am aşezat a fost să-i caut numele. Judith Messer, consilier de top.

Îşi dădu jos ochelarii, îi strânse şi-i puse deoparte. Lumina de la lampa de birou se reflecta în verigheta ei cu diamant incrustat.

— Cum te simţi, Samantha?

Mi se păru o întrebare incredibil de stupidă.

— Bine.

Doamna Messer zâmbi.

— Recunosc că suntem un pic surprinşi că ni te alături aşa repede. Am crezut că-ţi vei da un răgaz să-ţi… revii.

Am strâns mai tare paharul, fiind gata să încheiem cu asta.

— Mă simt foarte bine.

— Sunt sigură că te simţi fizic bine, dar emoţional şi mental ai trecut printr-o experienţă teribil de traumatizantă, şi, adăugând asta la pierderea memoriei, trebuie să fie greu pentru tine.

— Păi, n-a fost uşor. Am ridicat privirea, descoperind că mă studia atent. Am oftat. Bine, e naşpa. În dimineaţa asta, n-am putut nici măcar să îmi comand cafea, dar trebuie să revin la activităţile mele. Nu mă pot ascunde la infinit în casa mea.

Ea înclină capul într-o parte.

— Când directorul m-a informat că te întorci astăzi, am vorbit cu un coleg care lucrează cu oameni care suferă de amnezie. Mi-a spus că-i mai bine să fii înconjurată de lucruri care-ţi sunt familiare. Nu este o idee rea să te întorci la şcoală, dar emoţional costul s-ar putea să fie prea mare.

— Şi ce se întâmplă dacă este?

Zâmbetul ei se încordă, dar nu detalie, ceea ce mă enervă.

— Nu cred că învăţătura va avea de suferit. Amnezia disociativă rareori afectează genul ăsta de lucruri, dar vom monitoriza progresul tău, pentru a ne asigura că programa generală este în continuare calea cea bună de urmat.

Am scrâşnit din dinţi la avertismentul nerostit. Dacă notele

mele nu erau bune, eram dată afară din şcoală. Mişto! Nici o presiune pentru *starea mea emoţională fragilă.*

— Ai putut să-ţi aminteşti ceva?

Se lăsă pe spate, încrucişându-şi picioarele.

M-am gândit să mint, dar n-ar fi fost de ajutor.

— Uneori, am gânduri sau senzaţii care par familiare, dar nu au sens. Când ea încuviinţă din cap, am inspirat adânc. De câteva ori, am văzut lucruri, frânturi, dar… nici alea n-au sens.

Încuviinţă iar din cap.

— Memoria ta ar putea reveni în imagini incoerente sau deodată. Nu-i nevoie decât de ceva care să declanşeze asta.

Asta ştiam deja de pe internet. M-am gândit la bilet, dar îmi era teamă că avea să le spună părinţilor mei.

— Nu mi-am amintit altceva. Este ca şi cum… totul a dispărut. Când mi-am întâlnit prietenele, iubitul, n-am… simţit nimic pentru ei, ca şi cum nu-mi păsa deloc. Mi-a părut rău că spuneam asta, dar un pic din presiune se mai diminuă. Asta-i groaznic, nu-i aşa?

— Nu, nu este groaznic. Acum, nu ai legături formate cu ei. Zâmbi liniştitor. Să nu fii şocată dacă îţi vei face noi prieteni sau vei încerca lucruri ce-i vor surprinde pe cei din jurul tău. Este ca şi cum te-ai naşte din nou, dar cu abilităţile necesare supravieţuirii deja prezente.

Era o perspectivă interesantă. Doamna Messer îmi mai puse câteva întrebări şi apoi atinse pe scurt subiectul Cassie.

— Cum te descurci cu asta? Să ştii că prietena ta este dispărută?

Am ezitat.

— Nu ştiu. Este ciudat. Nu mi-o amintesc deloc şi, din ce-mi spune toată lumea, nu eram cele mai bune prietene, dar, dacă ea era cu mine, mă simt răspunzătoare. Adică, trebuie să-mi amintesc, ca oamenii să o poată găsi, dar nimeni nu vrea, de fapt, să vorbească despre ea.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Trebuie să înţelegi că, şi dacă nu-ţi vei recupera vreodată memoria, găsirea ei nu-i responsabilitatea ta.

Vinovăţia ce-mi rodea stomacul spunea altceva. Dacă aş reuşi să-mi fac creierul să funcţioneze, pariez că i-aş conduce pe toţi direct la ea.

Doamna Messer împinse o bucată de hârtie spre mine. Numărul de dulap şi codul său erau pe hârtie. Mica noastră sesiune de consiliere se terminase, şi mi-a luat o *eternitate* să-mi găsesc dulapul. A trebuit să mă uit în orar să-mi dau seama ce manuale trebuia să bag în geantă, ignorând privirile şi şoaptele oamenilor din jurul meu. Am închis uşa dulapului, am inspirat adânc şi am înfruntat holul aglomerat plin cu copii.

Un val de chipuri ciudate m-a întâmpinat. Nici unul nu-mi părea cunoscut. Strângând de cureaua genţii, am trecut prin mulţimea de oameni. Toată chestia asta cu memoria ar fi putut să fie mai rea. Aş fi putut să fiu încă dispărută.

„Sau ai fi putut să fii moartă”, şopti o voce undeva în mintea mea.

Capitolul 6

La fiecare oră a trebuit să aştept ca profesorul să-mi spună unde să stau. După ce toată lumea a trecut peste şocul iniţial de a mă vedea, colegii au început să vorbească cu mine. Punându-mi întrebări de genul „Cum te simţi?” şi spunând lucruri precum „Ce mă bucur că te-ai întors”.

Doar jumătate dintre afirmaţii păreau sincere.

Şcoala nu s-a dovedit a fi o problemă. A fost nevoie de câteva minute ca să-mi dau seama unde eram la fiecare materie, dar materia nu era peste capacitatea mea de a înţelege. Veronica era la ora de literatură engleză, şi m-a tras pe locul de lângă ea.

Aplecându-se peste culoarul mic, a tras de mâneca puloverului meu.

— Te-ai trezit târziu în dimineaţa asta?

— Nu. De ce?

Trecu cu privirea peste mine.

— Doar că ce porţi nu-i chiar…

— Drăguţ, sugeră Candy, dându-şi părul negru peste un umăr. Adică, este grozav pentru weekend, dar eu ştiu că ai haine mai drăguţe în dulapul tău.

— Noi râvnim la dulapul tău, de fapt. Veronica chicoti în timp ce bătea darabana cu unghiile în banca ei. Bine, râvnim şi la Del.

— Oh, fată, ce am mai vrea noi! Candy îşi făcu vânt în dreptul obrajilor. A zis că trece pe la tine ieri. A venit?

— Da, a venit. Am scos colierul, arătându-li-l. Mi-a dat ăsta înapoi. L-am lăsat la el acasă.

Buzele Veronicăi tresăriră înainte să ia forma unui zâmbet larg.

— A fost greu? Să-l vezi când… nu-ţi aminteşti de el?

Am încuviinţat din cap.

— A fost diferit, dar… am recuperat.

Candy se uită cu subînţeles la Veronica.

— Pun pariu că aţi recuperat.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu în felul ăla. Doamne, este ca un străin pentru mine.

Veronica nici nu clipi.

— În dimineaţa asta, vorbeam cu Trey, şi a zis că Del a fost destul de fericit după ce te-a văzut. Astea-s veşti bune, corect?

— Da, legat de… Trey. Cum este el?

Dintr-odată, ambele fete păliră.

— Cum adică? întrebă Veronica.

— Ieşea cu Cassie, corect? Este în regulă?

Două locuri mai încolo, un băiat cu părul negru pufni şi se întoarse. Chipul lui era groaznic de palid. Ochii oblici îi erau trasaţi

cu un creion negru.

— Trey se descurcă grozav. La dirigenţie era cu limba în gura ei. Arătă spre Candy, cu un deget ce avea unghia dată cu ojă neagră. Probabil ăsta-i modul lui de a face faţă.

Obrajii bronzaţi ai lui Candy căpătară o nuanţă de roşu, dar Veronica se aplecă înainte. Pieptul aproape că îi ieşea din bluza cu decolteu adânc. Nu avu nici un efect asupra tipului de lângă ele.

— Uite ce e, Pham sau Raţă Lungă, cum te-o chema, vezi-ţi de treaba ta! Conversaţia asta nu te priveşte. Şi poate eşti doar gelos. Ochii ei îl priveau ca nişte lasere puse pe distrus. Poate îţi doreşti ca Trey să fie cu limba în gâtul *tău*.

— Veronica! am exclamat eu, jenată pentru băiat şi pentru ea.

Fără vreun alt cuvânt, băiatul se întoarse în scaunul lui. Ceafa i se înroşi. M-am întors spre Veronica, dar ea îi zâmbea lui Candy.

— Nu-i vina mea că el vrea *să fie* cu mine, zise ea făcându-i cu ochiul.

Candy chicoti.

M-a cuprins furia, dar profesoara intră, iar ora începu. Poate că nu ştiam cine eram, dar ştiam că ceea ce făcuse Veronica era greşit. Când sună clopoţelul, mi-am luat lucrurile şi am ieşit în grabă din sală, ignorând încercările Veronicăi şi ale lui Candy de a-mi atrage atenţia.

L-am prins pe băiat din urmă, luându-l de braţ.

— Uite, îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

Acesta era mai scund decât mine şi fu nevoit să-şi încline capul spre spate pentru a-mi întâlni privirea. Chiar şi aşa, abia-i puteam vedea ochii prin părul vopsit.

— Poftim?

— Am zis că-mi pare rău pentru felul în care s-au purtat. Nu a fost corect.

Obrajii lui rotunji se înroşiră, iar el îşi retrase braţul.

— Serios? Râse. Copiii treceau pe lângă noi. Unii se opreau şi se

holbau cu gura căscată. Asta-i ceva ireal. Regina scorpie îşi cere scuze pentru puii ei de scorpie. Mă rog. *Nu vorbi* cu mine!

M-a lăsat în mijlocul holului, cu gura căscată. Un sunet ascuţit s-a auzit ca prin ceaţă. Pe coloană am simţit un fior. M-am întors spre dreapta. Sursa sunetului era blocată de un bloc de corpuri în mişcare.

Zărind o rochie roşie din satin, colanţi negri şi un păr roşcat, am simţit cum îmi tresaltă inima în piept. Firele de păr de pe braţ mi s-au ridicat când am auzit un râs batjocoritor.

Apoi, am văzut-o. Stătea lângă fântâna arteziană, cu buzele bosumflate date cu un ruj asortat rochiei – nu aceeaşi rochie ca în poza pe care o aveam la mine. Ceva… *ceva* era în neregulă cu rochia.

Am făcut un pas înainte, chiar în calea unui tip solid. El a râs, prinzându-mă de umeri înainte să cad.

— Ai grijă, Sammy! Nu vrei să ajungi iar la spital.

— Scuze, am murmurat eu, ţâşnind pe lângă el.

Locul de lângă fântână era gol.

Trecând cu mâna peste frunte şi prin păr, m-am întors şi m-am dus în grabă la ora de biologie. Ţintind spre o bancă din spate, m-am aşezat şi am început să cotrobăi prin geantă, respirând gâfâit şi sacadat.

Chiar o văzusem pe Cassie? Vedenia nu semăna cu celelalte. Cu mâini tremurânde, am pus caietul pe bancă şi am cotrobăit după un pix. Am închis ochii pentru câteva secunde, mi-am recăpătat controlul asupra respiraţiei şi apoi am deschis ochii.

O bucată de hârtie împăturită în formă de triunghi era chiar în faţa genţii mele deschise. Ar fi putut să fie înăuntru şi să cadă sau…

Am privit repede în jur, dar nu era nimeni lângă mine.

O parte din mine nu voia să o citească; nu voiam nici măcar să încerc să-mi dau seama cum ajunsese în geanta mea sau dacă picase din cer. Existaseră ocazii, oportunităţi la primele trei ore. Cineva ar fi putut să o strecoare acolo. Inspirând superficial, am desfăcut bucata

de hârtie.

Pe stânci era sânge. Sângele ei. Sângele tău.

M-am holbat la cuvinte până când au devenit neclare pe hârtia galbenă. Sângele lui Cassie… sângele meu pe stânci? Mi s-a făcut greaţă.

— La ce te uiţi?

Tresărind la vocea neaşteptată, am pus mâna peste bilet şi am ridicat privirea. Doi ochi de un albastru vibrant, culoarea safirelor şlefuite, se uitau în ai mei. Carson se aşeză pe locul de lângă mine.

— De ce stai aici? am întrebat eu, împăturind repede hârtia.

El arcui o sprânceană.

— Aici stau.

Am băgat biletul în geantă.

— Da?

— Da, sunt partenerul tău de laborator. Am fost tot anul, Sam. Carson îşi propti cotul pe masă, sprijinindu-şi obrazul în pumnul strâns. Deci, ce faci?

— Eu… nu-mi găsesc pixul.

Mi-l oferi pe al lui.

— Dar tu?

Un colţ al buzelor lui se curbă în sus.

— Mai am multe. Am o obsesie pentru pixuri. Le tot adun.

Nu mi-am dat seama dacă glumea, dar am zâmbit şi am luat pixul. Degetele ni s-au atins, şi un şoc mi-a urcat pe braţ. Am ridicat privirea, ochii ni s-au întâlnit. Încă ţinea pixul, dar privirea lui era precaută.

— Mersi? am zis eu, trăgând uşor.

Carson îi dădu drumul.

— Cum este în prima ta zi înapoi?

Am râs în sinea mea.

— E grozav.

— Vrei să detaliezi?

— Sunt surprinsă că eşti curios.

Mă privi un moment şi apoi se dădu înapoi, încrucişându-şi braţele peste pieptul lat.

— Păi, eu doar încercam să fiu amabil şi să fac conversaţie. De obicei, doar ne uităm urât unul la celălalt şi facem schimb de insulte. Putem să revenim la asta dacă vrei.

— Nu. Vocea mi-a răsunat tristă. Nu vreau asta.

Carson încercă să ascundă licărirea de surpriză cu un râset scurt, dar am văzut-o.

— Oh, bine…

Emoţiile au ieşit ca un vârtej la suprafaţă – suferinţă, furie, confuzie.

— Îmi pare rău că am fost aşa o scorpie cu tine de când… mă rog, dintotdeauna. Chiar îmi pare rău. Dar putem să o luăm de la capăt?

Se uită la mine cu ochii mari. Expresia îi era imposibil de citit.

Clătinând din cap, m-am întors spre faţa clasei. De ce mă deranjasem? Nu era ca şi cum nişte simple scuze aveau să repare anii în care fusesem rea. Şi venirea în ajutorul meu în această dimineaţă în cafenea nu însemnase un steag alb al prieteniei fluturat de Carson.

— Bănuiesc că nu.

— Sam…

— Las-o baltă! am mormăit eu.

Deschizând caietul, am încercat să citesc notiţele la biologie, notiţe de care nu îmi aminteam, când am văzut-o pe Candy în faţa clasei.

Se uită direct la mine, plimbându-şi privirea între Carson şi mine. Când îmi surprinse privirea, îşi arcui sprâncenele. Am ridicat din umeri şi am revenit la cititul notiţelor pentru care clar nu

depusesem prea mult efort. Pe durata întregii ore nu m-am uitat nici măcar o dată la Carson, dar prezenţa lui era oricum copleşitoare. Fiecare parte a corpului meu era conştientă de mişcările lui. Când scria notiţe sau când trecea cu mâna peste piept ori îşi flexa încheietura dreaptă. Până la pauză, aveam nervii întinşi la maximum. Am ţâşnit din clasă ca un animal captiv speriat.

Prânzul nu se dovedi foarte diferit.

A trebuit să stau singură la rând, şi nimic nu părea comestibil. M-am decis la pizza, am luat o sticlă de apă şi m-am uitat la mese. Veronica era în spate, fluturând mâna ca un controlor de trafic aerian. Obişnuindu-mă cu privirile, m-am îndreptat spre ea.

— Am auzit că nu-şi aminteşte nimic, şopti o fată. Adică, a fost nevoie să i se spună propriul nume. Ce nebunie!

— Păi, cu siguranţă a uitat cu cine era prietenă, răspunse mai tare o altă fată. Astăzi, am văzut-o vorbind cu Louis pe hol.

A îngheţat iadul.

Trecând pe lângă o altă masă, am auzit un tip zicând:

— Nu sunt sigur care voiam să se întoarcă. Ambele au cel mai…

M-am grăbit, nedorind să aud restul frazei. Am trecut pe lângă fratele meu, care stătea lângă o blondă frumuşică. Nu au părut să mă observe, pentru că se sărutau.

Aşezându-mă lângă Veronica, mi-am forţat muşchii să se relaxeze. Fetele vorbeau despre ce se întâmplase într-o emisiune TV la care se uitaseră în seara precedentă, când eu mâncam jumătate din pizza în tăcere. Câteva minute mai târziu, ni se alătură un tip cu părul negru tuns scurt şi plin de muşchi. Se aşeză lângă Candy.

— Trey. Întinse mâna, zâmbind. Avea un uşor accent – britanic? Mă bucur să te cunosc!

Veronica-i dădu mâna la o parte.

— Nu fi prost!

— Ce? Îmi făcu cu ochiul. Del a zis că nu-şi aminteşte de nimic. M-am gândit să mă prezint.

— Samantha. Am întins mâna, făcându-i jocul. El râse, îmi strânse mâna şi se aşeză la loc, punând un braţ pe spătarul scaunului lui Candy. La naiba, tu chiar nu-ţi aminteşti nimic?

La naiba, începeam să mă satur de oamenii care mă întrebau dacă-mi aminteam ceva.

— Nimic.

Miji ochii.

— Deci habar nu ai ce s-a întâmplat cu Cassie?

Tăcerea se lăsă peste masă ca o pătură groasă, iritantă. Un ghem de nelinişte cât un pumn mi se formă sub coaste când am întâlnit privirea lui Trey.

— Nu. Tu-ţi aminteşti?

— Nu. Trey râse. N-am văzut-o în acel weekend. Ne-am despărţit.

Veronica îşi drese vocea.

— Putem să vorbim despre altceva? Mă trec fiorii de la chestia asta.

El o ignoră.

— L-ai întrebat pe Del dacă *el* a văzut-o în acel weekend?

Ghemul se făcu mai mare, mai apăsător. Dacă-l întrebasem pe Del? Nu cred, nu în aşa multe cuvinte.

— Nu mi-a menţionat să o fi văzut.

Expresia inocentă a lui Trey nu mă păcălea.

— S-ar putea să vrei să întrebi din nou. Zic şi eu.

— Ce înseamnă asta? am ripostat.

— Nu înseamnă nimic, zise Veronica, jucându-se cu o bucată de salată din farfurie. Lui Trey îi lipsesc nişte neuroni. Oricum, eu şi Lauren avem de gând să mergem la Philly în weekendul ăsta, să ne cumpărăm rochii pentru petrecerea pe care Del o dă după absolvire.

Lauren era bruneta cu şuviţe blonde, cea mai tăcută din grup. Îmi zâmbi.

— Del dă o petrecere? am întrebat eu.

Ea clătină din cap la mine şi apoi râse.

— Oh, da, sunt o proastă. Dă una în fiecare an. Toată lumea merge. Vin şi unii oameni care n-ar trebui, dar n-ai cum să controlezi mulţimea.

— Da, adică, dacă apare ea, va trebui să ascundem mâncarea, zise Candy, cu buza curbată. Şi să încuiem frigiderul.

Cuvintele fură rostite aşa tare, că nu fu nevoie să ghicesc despre cine vorbea. Fata stătea la o masă în faţa noastră. Părul ei creţ era ridicat şi ceafa-i era roşie.

— Guiţ, guiţ, zise Veronica, cu sprâncenele adunate.

Le-am săgetat cu privirea.

— Fata aia nici măcar nu-i grasă, am zis eu şoptit.

Nu era la fel de slabă precum Veronica şi Candy, dar, frate, oameni din lumea a treia erau mai puţin scheletici decât ele.

Candy privi peste umăr şi pufni.

— Ce mărime poartă? Patruzeci?

Am rămas cu gura căscată.

— Da, uau, sunaţi-o pe Jenny Craig! Voi glumiţi, corect?

Trey se lăsă şi mai mult pe spate, foarte amuzat. Fetele de la masă se uitau la mine de parcă mă dezbrăcasem în pielea goală şi începusem să dansez. Am luat sticla de apă, dorindu-mi să o arunc în capul uneia dintre ele.

— Doamne, asta-i nesimţire pe aşa multe niveluri.

Veronica îşi smuci capul înapoi.

— Asta venind de la tine?

— Şi? am replicat eu.

Ea îşi muşcă buza inferioară în timp ce cerceta cantina cu privirea.

— Bine. O vezi? Arătă spre o fată frumuşică, cu pielea cafenie şi nişte cizme mişto. Doar acum câteva săptămâni, i-ai zis că este – coborî vocea – o curvă grasă care putea să dea foc lumii cu coapsele ei. Aşa că nu eşti în poziţia să vorbeşti.

Am rămas cu gura căscată.

— Eu… n-aş zice asta.

Lauren încuviinţă din cap, privind în farfuria ei.

— Ba da.

— Şi, cu o săptămână înainte de asta, i-ai oferit salată unei fete şi i-ai sugerat să mănânce asta în loc de pizza ei. Trey râse. Eu chiar am crezut că o să ţi-o iei.

O senzaţie oribilă îmi trecu prin vene în timp ce mă uitam la prietenii mei, aceeaşi combinaţie de ruşine şi confuzie pe care o simţisem când încercasem să-i cer scuze băiatului din hol.

Nu reuşeam să mă hotărăsc ce era mai rău: că zisesem şi făcusem asemenea lucruri sau că prietenii mei păreau cu toţii să creadă că asta era în regulă. Dezgustată de ei şi de mine, mi-am luat tava şi m-am ridicat.

— Ne vedem mai târziu!

Veronica deschise gura.

— Sammy!

Am ignorat-o, clipind pentru a îndepărta valul furios de lacrimi. Mai mult decât orice îmi doream să mă depărtez de mine – de orice amintire a ceea ce fusesem. Şi ştiam exact unde să mă aşez.

M-am oprit în faţa mesei fratelui meu, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Pot să stau aici?

El păru surprins, dar încuviinţă din cap.

— Sigur. Ia loc!

Cu obrajii aprinşi şi lacrimile în gât, m-am aşezat. Trecură câteva momente până să-mi dau seama că şi Carson era la masă şi mă privea cu ochii mijiţi. Când am ridicat privirea, ochii mei s-au întâlnit cu ai fetei care stătea lângă fratele meu.

Mi-am dat seama într-o clipă cine era – fata de care-mi amintisem în treacăt; cea cu pălăria roşie pleoştită. Entuziasmul zumzăi prin mine când mi-am dat seama că ştiam pe cineva.

— Tu eşti Julie!

Ea se uită la fratele meu şi apoi în spate, clipind rapid. Scott lăsă furculiţa.

— Ţi-o aminteşti, Sam? întrebă el.

Am încuviinţat cu entuziasm din cap, ca un căţel din reclamele cu gustări pentru câini pe care le văzusem cu o zi înainte.

— Da. Adică, îmi amintesc o versiune mai tânără a ei. Purtai o pălărie roşie, n-am reuşit să găsesc o poză cu tine pe peretele meu, dar cred că am fost prietene.

M-am uitat la Scott, care se holba la mine. De fapt, jumătate din masă se holba la mine. Obrajii mi s-au înroşit, şi m-am oprit din vorbit.

Julie îşi drese vocea.

— Obişnuiam să port pălăria asta foarte mare pe când eram mai mică. A fost a mamei mele. Noi două credeam că era cel mai tare lucru, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Înainte ca eu să devin o scorpie sau una care să aibă o mulţime de susţinători fascinaţi din motive greşite. Am băgat bucata de pizza în gură.

Carson clătină din cap.

— Ai dreptate, Scott. Chiar e ciudat.

Am strâns din buze şi am privit prin cantina aglomerată. „Nu voi ceda. Nu voi ceda.” Nodul ajunsese aproape în gura mea, blocat în jurul îmbucăturii de pizza. Del intră pe uşile duble, vorbind cu un băiat într-un tricou polo verde fosforescent.

Oribil tricou!

Privirea lui Del trecu peste mine şi apoi reveni. El făcu ochii mari. Expresia lui era aproape comică. Îi spuse ceva prietenului său şi apoi porni spre mine.

— Minunat, mormăi Carson, punând dopul la sticla lui. Pe ea o pot tolera aici, dar nu şi pe Del Dobitocul.

Am izbucnit în râs înainte să mă pot opri şi am vrut să mă întorc

spre Carson, când ceva roşu îmi atrase atenţia.

Totul încremeni în jurul meu. O secundă mai târziu, sala de mese se nărui, destrămându-se în cenuşă şi piatră spartă. Sunetele oamenilor vorbind, râzând şi mâncând dispărură. Peste ochi mi se puse un văl, făcând ca totul să pălească într-un gri fără viaţă, cu excepţia unei singure culori.

Roşu.

Singura culoare din întreaga cameră era rochia roşie ruptă ce atârna pe corpul ei.

La capătul mesei noastre stătea Cassie.

Capitolul 7

Se uita fix la mine, cu ochii mijiţi şi pumnii strânşi în lateral. Părul îi era ciufulit, mai închis la culoare în creştetul capului, lipit acolo. O pată neagră se întindea peste păr, picurând în jos pe faţa ei ca un râu morbid, perfid.

— Te crezi aşa perfectă, zise ea cu o voce straniu de plată în timp ce sângele-i curgea în ochii ce nu clipeau. Nu eşti! N-ai idee! Viaţa ta este aşa dată peste cap, şi habar nu ai.

M-am smucit înapoi.

— Cassie?

O mână caldă o cuprinse pe a mea, şi Cassie dispăru. Uimită, am întâlnit privirea îngrijorată a lui Scott.

— Ce ai spus? întrebă el.

— Tu n-ai văzut…

— Ce să văd?

Scott mă strânse mai tare.

— Nimic.

Mi-am retras mâna; inima-mi bătea puternic.

— Ai rostit numele lui Cassie, zise Julie palidă şi vizibil afectată. Doamne, Sam, arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Începeam să cred că asta văzusem. Sau eram nebună cu acte. Cu toţii se uitau ţintă la mine. Ochii lui Carson erau mari, cu pupilele dilatate. Simţeam că nu aveam aer suficient. Plămânii mi se contractau dureros. Cu picioarele tremurându-mi, m-am ridicat şi mi-am luat geanta.

— Trebuie să plec, am zis.

— Sam.

Scott se ridică.

Am plecat grăbită de la masă. Confuz, Del se întinse spre mine, dar m-am ferit. Pe hol am luat-o la goană şi nu m-am oprit, am deschis uşile ce dădeau spre exterior. Am atins cu picioarele cimentul şi apoi asfaltul. Ajungând la maşina fratelui meu, m-am lăsat jos lângă ea şi am strâns genunchii la piept, trăgând aer în înghiţituri dureroase.

Acum, înţelegeam ce mă avertizase toată lumea – era prea mult.

Mama m-a luat de la şcoală mai devreme. Drumul spre casă a fost tensionat, şi am tot avut impresia că voia să-mi spună ceva, dar nu ştia ce. Şi, sincer, ce putea să-mi spună? Ceva de genul ăsta nu putea fi rezolvat cu câteva cuvinte simple.

— Scumpo, zise ea când opri pe alee. Tatăl tău are un doctor pe care-l ştie…

— Ce fel de doctor?

M-am întors spre ea, strângându-mi geanta.

Ea făcu o grimasă şi opri motorul.

— Este psiholog.

Furia şi ruşinea se luptau în mine. N-ar fi trebuit niciodată să-i spun la telefon ce se întâmplase.

— Nu sunt nebună.

— Scumpo, nu spun că eşti… nebună. Se uită la mine cu un zâmbet plin de durere. Dar ai zis că ai văzut-o pe Cassie la cantină

şi…

— Asta nu înseamnă că trebuie să merg la terapeut. Deja m-ai pus să mă văd cu consilierul şcolar. Am ieşit din maşină, trântind portiera. Nu vreau să mă duc la terapeut.

— S-ar putea să nu ai de ales, zise ea încet.

M-am întors, şi următoarele cuvinte ieşiră dintr-un loc ascuns adânc în mine.

— Ce vor crede prietenele tale, mamă? Că ai o fată care trebuie să meargă la terapie?

Mama se albi.

— Acelaşi lucru pe care l-au crezut când fiica mea s-a îmbătat şi a intrat cu maşina ei *nouă-nouţă* într-un copac. Sau când fiica mea a apărut în acele poze şi le-a văzut toată lumea! Sau când…

— Stai! Ce poze?

Ea se uită cu subînţeles la mine, cu o expresie care-mi spunea că nu avea să se facă de râs repetând ce erau acele *poze*.

— Ce poze? am urlat eu.

Mama nu răspunse.

În clipa în care am intrat în casă, se duse direct la dulapul cu alcool şi îşi turnă nişte whisky. Îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură şi apoi îşi mai turnă unul.

— Scumpo, vreau să te faci bine. Nu din cauza prietenelor mele, ci pentru că eşti fiica mea. Să mergi la terapie nu-i…

— Nu, am întrerupt-o eu. Nu merg.

Ea se uită în altă parte, luând o înghiţitură mare din whisky. Am ieşit din cameră, neavând altceva de spus.

Am petrecut câteva ore în camera mea, plimbându-mă înainte şi înapoi. Din când în când, mă opream şi mă uitam la cutiuţa muzicală şi apoi la poza lui Cassie. Când am auzit uşa garajului deschizându-se, m-am panicat. Nu voiam să fiu în aceeaşi casă cu femeia pe care o determinam să bea şi cu fratele meu, care sigur mă credea nebună. Strecurându-mă pe uşa din spate, am trecut pe

lângă piscină şi de micul bungalow înconjurat de copaci. Un bărbat lucra la ei, cărând crengi groase de copac la o camionetă. Pe pielea lui măslinie strălucea transpiraţia.

Nici măcar nu ridică privirea. Eram invizibilă pentru el, şi-mi plăcea asta.

Înaintând spre capătul proprietăţii, m-am căţărat pe zidul de piatră ce înconjura curtea. Prin iarba şi terenul pietros se vedea o alee, tăind-o printre copaci. Mai în faţă, într-un arţar mare, era construită o casă-n copac.

M-am oprit sub ea, întrebându-mă dacă subconştientul mă condusese aici. Trebuia să existe un motiv pentru care dădusem peste ea.

Casa din copac nu avea nimic special. Era mai degrabă o colibă într-un copac, cu o parte deschisă care-ţi permitea să vezi în zare. Am avut nevoie de câteva încercări să ajung la partea principală. De acolo, m-am târât printr-o mică deschidere, într-un spaţiu suficient de mare ca să mă întind, dar nu să stau în picioare. Speram ca lemnul să nu fie putrezit.

Un vânt rece mi-a ridicat câteva şuviţe de păr, dându-mi-le peste faţă. M-am cutremurat şi m-am ghemuit în puloverul meu.

„Nu sunt nebună."

Nu spusese doamna Messer că amintirile puteau să revină sub forma unor imagini disparate? Imagini care urlau spre mine – *sângele ăla*? Un gând oribil îmi trecu prin minte. Dacă imaginea cu Cassie sângerând fusese o amintire a ceva ce văzusem în acea noapte? Dar de ce mi-ar striga lucrurile alea? Nu exista un răspuns la asta, pentru că nu ştiam cum fusese viaţa mea înainte de miercuri. Şi apoi, mai erau cele două bilete. Ultimul vorbea despre sânge… şi apoi, am văzut-o pe Cassie sângerând? Ştiam că biletele nu erau imaginare. Scott citise unul. Cineva mi le strecura. Să mă sperie? Să mă avertizeze?

„Ce poze?"

Înconjurată de ciripitul păsărilor şi de trosnetul crengilor goale ce se frecau una de alta, mi-am dat seama de un alt lucru îngrozitor. Cu cea mai bună prietenă lipsă sau nu, eu nu voiam înapoi nici o parte din vechea mea viaţă. Nu voiam să-mi amintesc lucrurile îngrozitoare pe care le spusesem şi le făcusem, dar bănuiesc că nu conta. Chiar dacă nu-mi puteam aminti cine eram, lumea nu avea să uite vreodată. Oricât de mult voiam eu să ignor persoana care fusesem, nu puteam să scap de un trecut pe care nu mi-l aminteam.

Probabil fusesem aşa pierdută în gândurile mele, că nu mi-am dat seama că cineva mi s-a alăturat în micuţa casă din copac până când n-am auzit lemnul scârţâind şi un geamăt în spatele meu.

Inima îmi sări în gât, apoi îmi tresăltă când m-am întors şi l-am văzut că se aşază lângă mine.

— Carson?

— Ştii, ai fi putut să alegi un loc mai confortabil unde să-ţi petreci timpul. Mă îndoiesc că locul ăsta este chiar aşa sigur.

Trecură câteva momente înainte ca eu să-mi recapăt abilitatea de a spune altceva în afară de numele lui.

— N-am vrut să stau aici sus aşa mult.

— De asta mi-am dat şi eu seama.

Înclină capul spre mine, cu ochii umbriţi. Eu m-am frecat la ochi, înăbuşindu-mi un căscat.

— Cât este ceasul?

— Aproape 21.30. Carson făcu o pauză. Toată lumea te caută. Părinţii tăi… Scott şi Del. Umblă prin tot oraşul.

— Şi *tu* m-ai găsit?

Carson râse. Sunetul era drăguţ, profund şi călduros. Aveam senzaţia că nu-l auzeam prea des râzând.

— Ştiu. Ce şocant, nu-i aşa? Am fost destul de surprins că erai în casa din copac. Nimeni nu s-ar fi gândit să caute aici. Şi chiar a fost un ultim efort din partea mea.

Căldura se strecură prin mine în vreme ce mă uitam la faţa lui

pe jumătate umbrită. Privirile ni se întâlniră, iar valul ameţitor de căldură se întinse mai jos.

— De ce mă căutai? Tu nici măcar…

— Nu te plac? completă el zâmbind.

— Mă urăşti.

Ridică din sprâncene.

— Nu te urăsc. Nu te-am urât niciodată. Erai doar… dificil de plăcut uneori. Se întoarse şi privi spre cerul nopţii, oftând uşor. De ce ai venit aici? Ţi-ai amintit de locul ăsta?

Mi-am frânt degetele îngheţate, mulţumită că măcar nu mă urâse niciodată. Era probabil cea mai bună veste pe care o auzisem toată ziua.

— Nu ştiu. Nu mi-l amintesc, dar totuşi am ajuns aici.

— Noi trei obişnuiam să ne jucăm aici când eram mici, îmi explică el. Şi, când intrai în belele că nu te duceai la lecţiile de pian sau de dans, te ascundeai aici. Dar pun pariu că n-ai mai călcat în casa asta din copac de când aveai 11 ani.

Lecţii de pian şi de dans? Asta explica, desigur, cutiuţa muzicală, dar nu asta era important. M-am gândit la faza cu cafeaua de dimineaţă.

— Ştii multe despre mine.

— Am crescut împreună. Rămase tăcut un moment. Ai petrecut mult timp aici. Scott obişnuia să te legene peste margine.

Am râs.

— Mi se pare amuzant.

Carson mă înghionti cu braţul.

— Îţi plăcea. Aveai chestia asta cu zburatul. O dată chiar ai sărit de aici. Fratele tău ţi-a amortizat căderea. Şi şi-a rupt braţul.

Buzele continuau să mi se curbeze în timp ce-mi întindeam picioarele, mişcând din degete în tenişi.

— A fost supărat pe mine?

— Nu. Carson râse. A fost teribil de speriat că ţi-ai fi putut rupe

gâtul. Nu mă pune să spun ce făceai în vârful magaziei piscinei. Cum spuneam, aveai chestia asta cu zburatul şi erai un drac împielițat. Încă eşti, de fapt. Acum câteva săptămâni, Scott mi-a povestit că te-ai dus la bungee jumping – şi se pare că Del aproape a făcut pe el de frică.

În loc să râd, am simţit o greutate apăsându-mi pieptul. M-am întors. Cerul era negru, plin de nori. Fără stele, iar luna abia se zărea.

Carson se ridică, sprijinindu-şi umărul de spatele meu.

— Ce este?

Am privit peste umăr, descoperind că feţele ne erau la câţiva centimetri distanţă. O curiozitate bruscă şi sălbatică mă consuma. Voiam să ştiu dacă buzele lui erau la fel de moi cum păreau. Aş fi pariat că erau ferme, senzuale. Am coborât privirea, înlăturând dorinţa. Faptul că nu mă ura nu echivala cu a dori să mă sărute.

— L-am întrebat pe Del cum eram.

— Şi?

Respiraţia lui era caldă, excitantă pe gâtul meu.

— Şi tot ce a putut să-mi spună a fost că-mi plăcea să fac cumpărături şi să petrec. Am oftat. Dar, după zece minute cu tine, ştiu că eram dependentă de adrenalină. Asta-i mai bine decât să fiu o petrecăreaţă, corect?

Se lăsă mai pe spate, punând ceva distanţă între noi.

— Sam, eşti mai mult decât o petrecăreaţă. Eşti inteligentă – incredibil de inteligentă. Aş pica la biologie dacă tu n-ai fi partenera mea. Şi nu pot să pic dacă vreau bursa aia, dar, oricum, eşti şi puternică. Adică, pe bune, câţi oameni care au o pierdere completă de memorie ar reveni aşa la viaţa lor? Eşti tenace.

M-am înroşit.

— Tenace?

— Da, este cuvântul zilei.

Răsucindu-mă, am zâmbit spre el.

— Bursa ta? Unde vrei să te duci?

— Universitatea de Stat Pennsylvania, răspunse el. Dacă reuşesc să am note mari, primesc o bursă completă.

— Asta-i grozav.

Carson se uită la mine, apoi râse şi clătină din cap.

— Tu ai de gând să mergi la Yale. Asta-i chiar grozav.

Zâmbetul îmi păli.

— Dacă acum nu mai vreau să merg la Yale?

El râse din nou.

— Părinţii tăi ar lua-o razna, Sam. Şi, serios, asta-i o oportunitate la care n-ar trebui să renunţi doar pentru că lucrurile… sunt diferite acum.

Mi-am băgat picioarele sub mine şi m-am lăsat pe spate. Avea dreptate, dar m-am întrebat dacă Yale fusese vreodată visul meu sau era mai degrabă moştenirea părinţilor mei.

— Tu încă vii în căsuţa din copac?

— Da, este un loc bun să te izolezi şi să te gândeşti.

— Poate de asta am venit aici, am zis, ridicând din umeri.

— Pot să te întreb ceva?

Când am ridicat privirea, el era iar aproape. Am încuviinţat din cap, iar el s-a întins, prinzând o şuviţă din părul meu pe care vântul mi-o suflase peste faţă şi dându-mi-o după ureche. Mâna i-a zăbovit poate o secundă, dar am simţit-o cu fiecare celulă din corpul meu.

— Ce s-a întâmplat la prânz?

Vraja s-a rupt, iar eu m-am mutat pe marginea punţii de observare.

— Nimic.

Carson se dădu mai în faţă, fără să-mi lase loc de scăpare.

— Ceva s-a întâmplat.

N-aveam cum să-i explic ce văzusem. Una era să mă creadă mama nebună, dar un băiat aşa de incredibil de sexy? Mda, nici o şansă. Am clătinat din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. Eram… obosită.

El nu păru să mă creadă.

— Eu doar încerc să te ajut, Sam.

Am vrut să-i spun că n-aveam nevoie de ajutorul lui, dar apoi mi-a venit o idee. Şi, odată intrată în cap, nu îmi dădea pace.

— Chiar vrei să mă ajuţi?

— Nu m-aş oferi dacă n-ar fi aşa.

— Bine. Am inspirat adânc. Ştii unde locuieşte Cassie?

— Da, zise el. De ce?

— Cred că s-ar putea să mă ajute să-i văd lucrurile. Şansele erau mici, dar măcar era ceva. Poţi să mă duci acolo?

Carson se uită îndelung la mine şi apoi încuviinţă din cap.

— Da, pot. Sâmbăta viitoare, dacă poţi să aştepţi aşa mult. Până atunci, am antrenament aproape în fiecare zi.

Nu voiam să aştept aşa mult, dar nici nu voiam să apelez la altcineva.

— Pot să aştept.

Când m-am întors acasă, mama şi tata m-au certat, şi m-am simţit rău. Ţinând cont că lipsisem patru zile, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac era să dispar fără vreun avertisment. Mi-am cerut scuze la modul serios.

Tata a părut aşa surprins, că mi-am făcut griji că o să aibă un infarct.

Aveam câteva apeluri pierdute şi mesaje de la prietenele mele şi de la Del. Am trimis un mesaj către toţi, spunându-le că eram bine. Când Del a răspuns cu un apel, m-am simţit îngrozitor că am dispărut. Îngrijorarea din vocea lui îmi merse drept la inimă.

— Vreau să vin la tine, a zis el, şi am auzit o uşă închizându-se în urma lui. Trebuie să te văd.

M-am lăsat pe marginea patului meu, uitându-mă la cutiuţa muzicală.

— Nu ştiu dacă asta-i o idee bună. Părinţii mei sunt supăraţi.

La telefon s-a auzit un oftat din greu.

— Dar părinţii tăi mă iubesc.

— Nu sunt sigură că mă iubesc pe *mine* acum. Mi-am muşcat buza. Poţi să vii mâine după şcoală?

— Da, sigur. Urmă o pauză, apoi sunetul deschiderii unei conserve. Ce s-a întâmplat astăzi la prânz? Veronica a zis că te-ai purtat ciudat şi apoi te-ai ridicat şi te-ai aşezat cu fratele tău. Câteva minute mai târziu, ai fugit de acolo fără să spui ceva.

— Eram doar obosită. M-am întins pe spate. Stelele străluceau. Prietenele mele mă urăsc acum?

— Nu. Del râse. Sammy, nu fi bleagă! Ştiu că treci prin multe.

„Nu fi bleagă?" M-am încruntat.

— Şi o să-ţi revii repede. Ele înţeleg, zise el. O altă uşa închisă. Uite, trebuie să închid. Ne vedem mâine la şcoală.

— Hei, stai un pic! Stăteam în fund, iar picioarele-mi atârnau peste marginea patului. Mama a zis astăzi ceva despre nişte poze cu mine. Ştii la ce se referea?

El rămase tăcut aşa mult timp, încât am crezut că închisese.

— Cine ştie? Probabil nu erai machiată sau ceva de genul ăsta. O ştii pe mama ta.

Nu chiar, dar părea stilul ei. L-am lăsat să închidă după aceea şi, chiar dacă era târziu, am deschis laptopul şi am încercat din nou să-mi accesez e-mailul. Sigur acolo erau chestii personale. Ceva care să mă ajute să-mi amintesc. Doamna Messer zisese că aveau să apară factori declanşatori.

Aveam nevoie de un factor declanşator.

Dar nu puteam să răspund la nenorocita de întrebare personală de verificare. *Cine-i prietenul tău din copilărie*? Tastasem deja *Cassie*. Fără succes. *Veronica*. Nu. *Lauren*. Nici o şansă. Apoi, am încercat *Julie*, dar tot n-am reuşit să intru. M-am ridicat frustrată şi m-am dus la uşa dormitorului fratelui meu. Am ciocănit.

Arcurile patului scârţâiră, după care urmă sunet de haine

îmbrăcate în grabă. „Oh, nu…” Am dat să mă retrag, dar uşa s-a deschis.

Scott îşi trăgea cămaşa peste abdomenul plat. Din ce am văzut peste umărul lui, Julie stătea în patul lui cu o carte în poală. Cartea era cu susul în jos, iar eu am zâmbit. El îşi drese vocea; obrajii îi erau roşii.

— Eşti bine, Sam?

— Uh, da. Mi-am mutat privirea la posterul cu Philadelphia de deasupra patului lui. Mă întrebam dacă poţi răspunde la o întrebare pentru mine.

Julie a ridicat privirea cu o expresie curioasă pe chipul ei drăguţ. I-am zâmbit, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet timid.

— Sigur. Scott se sprijini de tocul uşii, încrucişându-şi braţele. Sunt un izvor de cunoştinţe. Întreabă-mă!

M-am simţit ca o proastă că întreb asta.

— Cine-i prietenul meu din copilărie?

Scott se uită la mine.

Obrajii îmi ardeau.

— Încerc să-mi schimb parola ca să-mi pot verifica e-mailul.

— Oh, are sens. Vezi cu Carson.

Şocul m-a imobilizat.

— Carson?

Scott încuviinţă din cap.

— Când eram mici, voi doi aţi fost mai apropiaţi decât eram eu şi el. Pe el aş paria.

Carson era cel mai bun prieten al meu din copilărie? Nu-mi venea să cred, ţinând cont de animozitatea pe care mi-o arătase iniţial.

— De ce nu mai suntem prieteni?

— Cassie şi Del, răspunse Julie, închizând cartea din poala ei. Ai început să petreci tot mai mult timp cu ei, şi, ei bine, vechii tăi prieteni pur şi simplu nu se mai încadrau.

— Inclusiv tu? am întrebat, amintindu-mi ce-mi spusese Scott.

— Oh, Doamne, mormăi Scott, frecându-şi faţa cu podul palmei. Sam, după ziua de astăzi, poate că…

— Ar trebui să ce?

Julie puse cartea deoparte.

— Am fost prietene până la începutul clasei a noua.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Ea ezită.

— Eu am vrut să încep să ies cu fratele tău, şi tu mi-ai zis că nu puteam fi prietene dacă făceam asta. Şi am testat. Nu glumeai.

Uau. Începeam serios să cred că eram Antihristul.

— Îmi pare rău, am zis. Apoi, m-am întors şi am mers repede pe hol. Am parcurs jumătate din drum înainte să aud vocea lui Julie.

— Sam, stai un pic!

M-am întors spre fata mai înaltă şi m-am pregătit. Indiferent ce urma să spună, era ceva ce clar meritam.

Ea se opri în faţa mea, trecând cu mâinile peste cureaua cu ţinte din jurul şoldurilor ei.

— Astăzi, aş fi vrut să vorbesc mai mult cu tine, dar…

Surprinsă că nu mă înjura, am simţit cum mi se relaxau un pic muşchii spatelui.

— Dar am fugit ca o ciudată.

— N-aş zice ca o ciudată. Zâmbi timid. Eşti bine?

Am avut un moment în care am vrut să dezvălui tot ce văzusem, pentru că era o parte în mine care o recunoştea pe Julie, dar ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să par nebună în ochii cuiva.

— Da, sunt bine. Doar că… astăzi s-au întâmplat multe.

— Îmi pot imagina. O expresie de compasiune se strecură pe faţa ei, apoi ea inspiră adânc. Chiar ţi-ai amintit de mine?

Am încuviinţat din cap.

— N-a fost mult. Mi-am amintit doar când noi eram…

— Probabil aveam zece ani, interveni ea, muşcându-şi buza inferioară. Petreceam timp împreună în fiecare zi după şcoală şi în weekenduri. Eram practic inseparabile.

Am simţit o mare dorinţă de a reveni la acea perioadă.

— Chiar am încetat să mai vorbesc cu tine pentru că ai început să te vezi cu Scott? Pentru că el mi-a zis că n-am mai vorbit cu tine fiindcă ai purtat ceva ce nu mi-a plăcut, dar eu… eu nu cred că eram aşa pasionată de modă.

— Mereu ai avut haine frumoase şi te-ai îmbrăcat elegant, dar niciodată nu ţi-a păsat de haine. Nu precum celorlalte fete. Julie îşi încreţi buzele în timp ce îşi dădea o şuviţă de păr de pe frunte. Nu ştiu care a fost adevăratul motiv. Cine ştie dacă a fost Scott? Asta mi-ai spus, dar nu are sens. Şi Cassie nu mă plăcea, Sam. Era teribil de geloasă pe prietenia noastră, şi sunt destul de sigură că ea a avut ceva de-a face cu asta.

Totul revenea la Cassie. Fata asta avea aşa multă putere asupra vieţii mele? Sau era ceva mai mult de atât?

— Ar trebui să mă întorc. Noi eram ocupaţi învăţând. Îmi făcu cu ochiul văzând expresia de pe faţa mea. Chiar mi-ar plăcea să petrecem timp împreună dacă vrei.

— Ar fi drăguţ, am zis eu repede. Adică, chiar aş vrea.

Ea râse delicat.

— Am înţeles. Ne vedem mai târziu?

Am fluturat repede şi foarte ciudat din mână şi apoi m-am îndreptat spre dormitorul meu. Închizând uşa în urma mea, am respirat greoi şi m-am aşezat în faţa laptopului. Am tastat lent, aproape cu reticenţă, numele lui Carson. Când am apăsat pe „PASUL URMĂTOR”, am închis strâns ochii.

Am întredeschis un ochi.

M-a întâmpinat pagina pentru noua mea parolă.

Confuzia mă bulversă, dar în spatele întrebării despre motivul pentru care aş fi ales numele lui la întrebarea secretă când se părea

că-l uram, era un entuziasm care mă făcu să zâmbesc frivol. Un zâmbet pe care nu-l înţelegeam, pentru că aveam un iubit pe care chiar păream să-l plac.

Dar Carson fusese aşa aproape de mine în căsuţa din copac.

Alungând gândurile despre Carson, am ales o parolă nouă şi am intrat în sfârşit în contul meu. Toate e-mailurile din căsuţa mea electronică dinainte de miercuri fuseseră şterse.

Huh… Asta era ciudat – nu era nici măcar un e-mail de la Cassie. Nici unul salvat sau în folderul de trimise. Nimic. Cineva îmi accesase adresa de e-mail. Asta ar explica de ce nu-mi mersese parola, dar gândul mă făcu să mă simt paranoică.

Deschizând un mesaj de la Veronica, am citit că-i părea rău de prânz şi că încă mă iubea. Dând ochii peste cap, am vrut să-l şterg, dar i-am răspuns zicându-i că era în regulă. Poate că prietenele mele erau nişte scorpii de cel mai înalt nivel, dar trebuia să le dau o şansă. Înainte de a închide laptopul, am deschis un mesaj nou şi am tastat C în bara de adresă.

cassieblively@live.com se autocompletă.

Mi s-a tăiat respiraţia când am văzut adresa de e-mail. Nu ştiu de ce am făcut ce am făcut apoi, dar am scris două propoziţii scurte. „Unde eşti?" Şi apoi: „Cine eşti?"

Am apăsat pe „TRIMITE".

Capitolul 8

Restul săptămânii a decurs oarecum normal. M-am întors la şcoală şi am încercat să mă încadrez în această viaţă care îmi era aşa necunoscută. Am învăţat destul de repede ierarhia din şcoala mea şi cum funcţionau toate. Se părea că existau trei grupări: cei din vârf, cei care reuşeau să se împrietenească cu cei din vârf şi apoi toţi ceilalţi, care nu reuşeau.

Prietenii mei făceau clar parte din primul grup. Fiecare dintre

familiile noastre avea rădăcini puternice în Gettysburg sau în oraşele din jur. Toate proprietăţile întinse pe lângă care treceam pe drumul de acasă spre şcoală erau deţinute de unul dintre ei sau de familia lor extinsă.

Şi familiile noastre conduceau districtul.

Tatăl lui Lauren era implicat în investiţii, la fel ca al meu. Tatăl lui Candy deţinea cea mai mare companie de imobiliare din stat. Tatăl Veronicăi era judecător la Curtea supremă a statului. Tatăl lui Trey lucra în New York la Ambasada Marii Britanii. Şi noi eram exact ca părinţii noştri – conduceam şcoala.

Mi-am dat repede seama că acţiunile noastre erau rareori chestionate, în mare parte o consecinţă a ceea ce erau părinţii noştri. Sânge vechi. Bani vechi. Aveam senzaţia că în alte locuri nu era la fel. Sigur, mereu exista un grup care conducea şcoala, dar aici totul era aşa stratificat. M-am gândit că avea legătură cu cât de strâns unită era comunitatea. Mă rog, partea bogată a ei. Ei… noi… eram strâns uniţi. Toţi ceilalţi erau nişte intruşi.

Ceva însă nu se potrivea în ecuaţie, şi acel ceva era Cassie. Nu ştiu cum ştiam asta sau dacă era una dintre senzaţiile ciudate pe care le aveam şi despre care ştiam că erau legate de viaţa mea anterioară. Aveam senzaţia clară că Cassie fusese o intrusă, iar eu fusesem teribil de protectoare în privinţa asta.

Nimic din toate astea nu avea sens. La naiba, viaţa mea nu prea avea sens.

La prânz mâncam cu fetele. M-au invitat de două ori să merg cu ele să ne cumpărăm rochii, dar am refuzat. Mi se părea nepotrivit să fac planuri pentru absolvire, ţinând cont de situaţie. Şi, oricât încercam eu să fac lucrurile normale, între prietenele mele şi mine era o prăpastie imensă. Nu mă alăturam lor când râdeau de oameni şi nu mă amuzam la glumele lor. Cu fiecare zi, expresiile lor deveniră tot mai lungi şi mai întunecate, comentariile lor − mai meschine. Mă simţeam ca şi cum aş fi ajuns de partea greşită cu ei.

După antrenamentele de baseball, petreceam timp cu Del. La un moment dat m-am dus la el acasă. Prin comparaţie, casa mea părea unul dintre acele moteluri ponosite aflate de-a lungul autostrăzilor. A fost răbdător cu mine şi cu toată chestia să ne cunoaştem din nou, dar îmi dădeam seama că aştepta să-mi revin din asta, să devin fata de care se îndrăgostise – şi eu la fel. Aşteptările lor – ale părinţilor mei, ale prietenilor, ale lui Del – mă apăsau, şi la finalul zilei apărea mereu senzaţia că-mi lipsea… ceva. Singurele lucruri care mă făceau să mă simt bine erau drumul spre şcoală dimineaţa şi ora de biologie.

În ambele momente, Carson era prezent.

Nu mai avusesem halucinaţii şi nu mai găsisem bilete.

Şi Cassie încă lipsea.

Speranţa că avea să apară brusc, la fel cum apărusem eu, se diminua câte puţin cu fiecare zi. N-aveam cum să înţeleg greşit privirile de care aveam parte în clasă ori pe hol. Priviri bănuitoare, acuzatoare. Când, într-o dimineaţă, în drum spre şcoală, am pomenit despre asta, Scott şi Carson mi-au zis că eram paranoică.

Eu nu eram aşa sigură.

Existau şanse ca reputaţia mea să fie atât de îngrozitoare, încât oamenii să creadă că eram în stare să-i fac ceva odios lui Cassie. Nu voiam să cred aşa ceva, dar în mine exista o mică parte care se temea de asta.

Detectivul Ramirez îşi făcu apariţia joi după şcoală. Probabil luase întâi legătura cu tata, pentru că tata era acasă şi nu plecă de lângă mine cât Ramirez mă interogă. Detectivul îmi puse aceleaşi întrebări. Din păcate, răspunsurile mele nu erau diferite. După o jumătate de oră de învârtit în cerc, Ramirez cedă şi plecă fără nimic şi dezamăgit.

Nu la fel de dezamăgit ca mine.

Mama rămase tăcută pe durata întregului eveniment, bând dintr-o cană de cafea despre care eu bănuiam că nu era plină cu

cafea. După ce detectivul plecă, mama ieşi din bucătărie. Tata dădu să o prindă, dar ea îl ocoli cu agilitatea unei pisici vagaboande. În ochii tatălui meu scăpără frustrarea, dar dispăru când privirea lui o întâlni pe a mea.

— Nu-i nimic. Tata îşi puse mâna peste a mea şi o strânse. Buzele îi formară un zâmbet. Ştiu că încerci să-ţi aminteşti şi să ajuţi, prinţesă.

— Prinţesă? am şoptit eu. Nu mi-ai mai spus aşa de…

M-am oprit, încruntându-mă.

Tata încremeni.

— De când?

Gura mea se mişcă, şi aş fi jurat că răspunsul era chiar acolo, la marginea gândurilor mele, dar, când am vrut să răspund, informaţia se evaporă pur şi simplu ca fumul în aer. Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

El nu zise nimic o vreme. Şi apoi:

— Nu ţi-am mai spus aşa cam de când aveai 11 ani.

— De ce ai început iarăşi?

— În ultima vreme, este ca şi cum aş fi primit înapoi mica mea prinţesă. Felul în care erai înainte… Se lăsă pe spate, iar mâna îi alunecă de pe a mea. Îşi încrucişă braţele peste piept, privirea i se mută spre ferestrele mari, iar el se uită afară, în curtea din spate. N-ai mai vrut să-ţi spun aşa, şi ştiu că ai să întrebi de ce. Un zâmbet trecător îi apăru pe buze, şi tata părea obosit. Ultima dată când ţi-am spus aşa a fost în ziua în care ai adus-o pe Cassie aici pentru prima dată. Mai târziu în acea seară, mi-ai cerut direct să nu-ţi mai spun aşa.

Sprâncenele mi s-au unit, privindu-l cum oftează uşor.

— De ce ar avea ea ceva de-a face cu modul cum îmi spuneai tu?

Privirea lui se mută la mine.

— Nu ştiu. Doar tu ai răspunsul la asta.

— Rămâne valabil pentru mâine? mă întrebă Carson de cum se aşează la ora de biologie.

Am încuviinţat din cap.

— Dacă mai vrei să ajuţi.

Pe faţă îi apăru iarăşi acea expresie, de parcă era confuz şi apoi îngrijorat. Aceeaşi expresie care-i trecea peste trăsăturile frapante în timpul oricărei conversaţii cu mine.

— Da, vreau. Am antrenament de dimineaţă.

— Nu-i nimic.

Am rămas cu privirea chiar deasupra ochilor lui. Dacă mă uitam direct în ochii lui sau la buzele lui, nu făceam decât să activez emoţiile confuze, frustrante.

Mutându-şi scaunul mai aproape de al meu, se aplecă peste umărul meu şi râse. Pe coloană am simţit fiori.

— Ce desenezi? Pe Yeti?

Degetele mi-au încremenit pe pix, şi m-am încruntat la desenul meu. Era o schiţă proastă a unui tip.

— Cred că astea ar trebui să fie umbre în jurul lui, nu păr.

— Oh, acum încep să văd.

— Sincer, nu ştiu de ce desenez asta. Râzând jenată, am lăsat jos pixul şi m-am uitat la el. Era aşa ameţitor de aproape. Mă rog, am aflat că nu sunt o artistă.

— Cu asta sunt de acord. Lăsându-se pe spate, îmi studie desenul. Era doar schiţa unui tip, haşurată cu pixul. Nu rămăsesem în chenar. Cred că asta explica toată chestia cu părul. Dar s-ar putea să existe speranţă în cazul tău.

Chiar atunci, am hotărât că-mi plăcea felul în care colţul buzei lui se curba în sus. Pieziş, dar perfect.

— Astăzi, ai fost tăcut în drumul spre şcoală.

Carson îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr de pe frunte.

— Test important la istorie.

— Te sâcâie testele?

El râse uşor, întinzându-şi picioarele lungi şi suple pe sub banca albă.

— Orice test e sâcâitor, pentru că, dacă pic unul, îmi scade media.

— O să te descurci. Eşti destul de grozav, aşa că…

Mi-am dat cu mâna peste gură, îngrozită şi nesigură de unde veniseră acele cuvinte.

Carson se holbă la mine, pe buze apărându-i un zâmbet discret.

— Păi, va trebui să fiu iar de acord cu tine.

Cu obrajii arzând de parcă aş fi stat la soare prea mult, mi-am coborât mâna.

— Nu-mi vine să cred că tocmai am zis asta.

— Nu-i nimic. Chicoti. Mă pot preface că nu te-am auzit.

— Ar fi grozav!

O expresie şireată, poznaşă se strecură în ochii lui de un albastru-închis.

— Dar n-am să uit.

Atunci intră în clasă doamna Cleo, cărând un teanc de hârtii. Brăţările grele din jurul braţelor ei groase zornăiau la fiecare pas. M-am întors spre clasă, încercând să-mi opresc un zâmbet stupid, şi am întâlnit privirea lui Candy. Ea arcui o sprânceană şi zise şoptit:

— *Carson?*

Felul în care buza i se curbă în jurul numelui lui era o operă de artă. Uitându-mă la Carson, am fost fericită că el nu observase.

După oră, Candy aproape că mă târî în cea mai apropiată baie şi rămase în faţa uşii, cu braţele încrucişate peste pieptul rochiei ei tricotate. Am simţit mirosul de ţigări şi de dezinfectant. Graffiti de pe pereţi păreau imposibil de înţeles.

— Bine, Sammy, ce naiba se întâmplă între tine şi Española?

Furia trecu prin mine ca un glonţ.

— Are un nume. Şi asta a fost de-a dreptul bădăran… la un nivel

dezgustător.

Flutură din genele ei dese.

— *Scuze!* Ridică mâinile. Doamne, eşti aşa *sensibilă* acum*!* Da, Carson e mişto. Nimeni nu poate să nege asta, şi e bun ca să te distrezi cu el, dar este fiul *grădinarului* tău*.*

Mi-am încleştat pumnii.

— Este şi inteligent, un jucător foarte bun, din câte am auzit, şi este amabil.

Candy rămase cu gura căscată.

— Biiiine, cum rămâne cu Del? Voi aveţi o relaţie extraordinară, pe care toată lumea şi-o doreşte – mai ales Veronica –, dar, oricum, ai uitat de el, adică?

Oh… oh, fir-ar! Uitasem de Del!

— N-are nimic de-a face cu Del.

— Nu?

Uşa băii se deschise, iar Candy se întoarse, lovind cu palma în uşă.

— Ce dracului? se auzi o voce uimită de partea cealaltă.

— Baia asta este folosită, zise Candy. Caută alta. Înfruntându-mă, îşi dădu părul peste umăr. Cum crezi că s-ar simţi Del dacă ar şti că iubita lui îi făcea ochi dulci altui tip?

— Nu făceam asta. Am făcut un pas în faţă, simţindu-mi obrajii în flăcări. Eu şi Carson suntem doar prieteni.

— De când? Înţeleg că nu-ţi aminteşti nimic, dar tu şi Carson sunteţi din două lumi diferite. Te ura. Şi sentimentul era reciproc.

Acele cuvinte mă loviră în piept mai tare decât ar fi trebuit.

— Mă ura?

Ea îmi zâmbi ca şi cum aş fi fost un copil mic care tocmai încercase să-şi bage degetul în priză.

— Îl placi?

— Poftim? Mi-am pus geanta pe umăr şi m-am dus la oglinda de deasupra chiuvetei, prefăcându-mă că sunt ocupată cu aplicarea

luciului de buze. Ţi-am spus deja că-l plac ca prieten.

Faţa ei apăru peste umărul meu, cu ochii ca de pisică.

— Asta-i liniştitor, pentru că ar fi chiar ciudat dacă l-ai plăcea.

— De ce? Am închis luciul de buze, luptându-mă cu impulsul de a-l arunca în faţa ei. Pentru că nu-i bogat?

Ea strâmbă din nas.

— Nu. Pentru că anul trecut la o petrecere s-a combinat cu Cassie şi a făcut la fel cu Lauren. Carson este un fustangiu.

Mai târziu în acea noapte, am avut un băiat în patul meu. Doamna Messer insista ca în fiecare zi să fac lucruri normale, lucruri care ar putea să-mi declanşeze amintirile. Şi, ţinând cont că nu eram virgină, a-l avea pe Del în dormitorul meu trebuia să fie ceva familiar.

Mama şi tata erau la un soi de licitaţie în Philly şi habar n-aveam unde era Scott. Ar fi putut fi oriunde în casa asta imensă şi eu n-aş fi avut habar.

— De ce nu te-ai dus la cumpărături cu fetele? mă întrebă Del, întinzându-se lângă mine.

Am ridicat din umeri şi mi-am întors capul spre el. Ochii îi erau precum ciocolata caldă, dar aveam senzaţia că puteau să fie mai reci, mai duri.

— Am vrut să petrec timp cu tine.

Del păru fericit cu asta, şi era adevărul. Faptul că petreceam timp singură cu el putea doar să ajute. Aparent, noi eram material pentru poveşti cu zâne, şi eu voiam să-mi amintesc asta – să o simt. În acest moment, nu simţeam nimic. Nu mi se tăie respiraţia, nu tresăltă nimic în pieptul meu şi nu fu nici o căldură – nu aveam să mă gândesc la el, mai ales după tot ce aflasem despre el.

Se culcase cu Lauren.

Şi se culcase cu Cassie.

Închizând ochii, am înşirat o serie de înjurături atroce. Nu

voiam să mă gândesc la Carson. Serios. Nu când eram cu Del. Era greşit din aşa multe puncte de vedere, şi n-aveam nevoie de amintirile mele ca să ştiu asta.

Am întins mâna, trecând cu vârfurile degetelor peste curbura maxilarului său. Era neted. M-am întrebat de câte ori am făcut asta în trecut.

Simpla atingere cu degetele n-a trezit nimic în mine, dar probabil fu un semn pentru Del. Îşi coborî genele şi se ridică în cot, venind deasupra mea, fără să mă atingă, dar fiind acolo, atât de aproape.

Am înghiţit, retrăgându-mi mâna spre pieptul meu. Atunci, mi se tăie respiraţia, dar nu de excitare. Teama şi anxietatea mă cuprinseră în forţă. O expresie întrebătoare apăru în ochii lui, de parcă nu era sigur că ar trebui să facă asta.

Dar eu voiam ca el să facă asta. Mă putea ajuta să-mi amintesc. Trebuia să-mi amintesc. Apoi, poate îmi aminteam ce se întâmplase cu Cassie.

Am încuviinţat din cap şi am zâmbit forţat, dar am simţit că-mi tremură buzele.

Del coborî gura pe gâtul meu, adulmecându-mi pielea de acolo. Degetele mi s-au strâns în pătură în vreme ce mi-am lipit strâns buzele, oprind cuvintele pe care voiam să le *urlu. Opreşte-te!*

De câte ori făcusem asta? De multe ori, mi-am imaginat.

De ce nu m-aş fi sărutat şi n-aş fi făcut tot felul de prostii cu cineva care arăta ca el? Şi ce făcea el era nimic în comparaţie cu cât de departe ajunseserăm deja. De ce naiba nu-mi puteam aminti *asta?*

Am închis ochii, dorindu-mi ca inima să mi se liniştească. Duduitul din pieptul meu nu era plăcut. Făceam infarct? Doamne, ce prostie! Nu făceam infarct. Deşi îmi cam doream să se întâmple asta. În cazul ăla, ar fi trebuit să ne oprim.

Şi chiar atunci, în cel mai prost moment posibil, m-am gândit la

Carson. De ce nu putea Del să aibă nişte ochi albaştri strălucitori? Sau să fie la fel de răbdător cum fusese Carson la cafenea, în căsuţa din copac şi la oră? Nu conta cu cine se culcase în trecut, mă îndoiam că el ar fi stângaci cu nasturii bluzei mele. Ar fi observat măcar că-mi tremurau braţele şi că degetele-mi erau înfipte în pătură de mi se albiseră articulaţiile. Bine. Nu era chiar corect faţă de Del. Fusese ideea mea.

Inima mi-a tresăltat din nou, aşa că m-am concentrat asupra televizorului. Era pe ESPN, transmiţând un meci de baseball înregistrat din sezonul trecut. Na, poftim! Finalul celei de-a treia reprize. Urmau să bată cei de la Atlanta Braves. Două lovituri şi o minge. Cel care lovea va trebui să se legene. Mă cuprinse o senzaţie ameţitoare când mi-am dat seama că ştiam aşa multe despre baseball.

Mâna lui Del mă făcu să revin la corpul meu. Se oprise chiar deasupra buricului meu. Degetele lui mă atingeau sub betelia blugilor. Am inspirat superficial şi am deschis ochii.

— Del?

Sărutările lui umede coborâră pe gâtul meu, pe claviculă. Şi mâna lui coborî şi mai mult. Incapabilă să mă opresc, am strâns coapsele şi i-am rostit din nou numele.

El înălţă capul şi se uită la mine cu ochii lui căprui plini de confuzie.

— Ce-i, iubito?

— Nu-mi… amintesc nimic despre asta, am şoptit eu.

— Prea repede?

Când eu am încuviinţat din cap, Del se uită un moment la mine, apoi mă sărută blând. Doar îmi atinse buzele cu ale lui, o atingere delicată.

Eu tot am tresărit, şi el a văzut asta. Părând rănit, se retrase un pic şi îşi luă mâna. Acum, mă simţeam ca naiba.

— Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Eu…

Nu-l cunoşteam. Asta era problema. Era ca şi cum m-aş fi sărutat cu un străin.

Se dădu jos de pe mine şi se sprijini într-un cot. Ochii i se îndreptară spre ecranul televizorului. Jucătorul dăduse greş.

— Credeam că de asta eram aici, făcând asta. Ca să te ajut să-ţi aminteşti? A fost ideea ta.

— Ştiu. M-am ridicat în fund, încheindu-mi repede bluza. Aplecată peste genunchi, mă uitam la ecran. Chiar îmi pare rău!

Urmă o pauză, iar el oftă.

— Nu-i nimic. Nu-i nici o problemă. O să… încercăm din nou mai târziu.

Ideea de a încerca din nou mă îngrozea.

— Bine?

Del lăsă mâna lui grea pe umărul meu.

Brusc, am început să văd în nuanţe de cenuşiu. Greutatea mâinii lui mă trăgea în jos, spre saltea, şi, fără vreun avertisment, nu mai eram în dormitorul meu.

Cădeam, din nou şi din nou, învârtindu-mă prin întuneric. Aerul rece, umed se repezea spre mine, cuprinzându-mă, trăgându-mă în jos, jos. Căzând aşa repede, nu-mi puteam trage sufletul. Plămânii îmi îngheţaseră, gândurile mi se repetau.

O să mor. O să mor. O să mor ca ea.

Corpul mi se opri, nu din cauza impactului, ci pur şi simplu se opri. Cerul negru se făcu de o culoare lăptoasă, monotonă. Deasupra mea erau copaci gri. Îndoite, rupte pe jumătate, crengile lor goale se întindeau spre mine, răsfirându-se precum degetele ascuţite până la un punct. Apa curgea mai jos.

Totul era mort, mort, mort.

Ceva căzu pe lângă mine într-o pată roşie. Urlete – urlete care-mi ridicau părul pe corp, urlete care-mi îngheţau sufletul. Şi apoi, nu se mai auzi decât tăcerea.

Dintr-odată, Del era aplecat deasupra mea, cu ochii mari. Mă

ţinea de umeri, zgâlţâindu-i. Capul mi se întoarse.

— Sammy! Sammy, trezeşte-te!

În afara camerei se auziră paşi, apoi uşa dormitorului meu se deschise. Scott se opri. Avea obrajii roşii şi ochii mijiţi.

— Ce se întâmplă? De ce ţipa?

Del se smuci de lângă mine.

— Nu ştiu. Acum era bine şi apoi avea o expresie ciudată şi a început să ţipe.

Scott se apropie de mine.

— Sam, spune ceva!

Am clipit lent, concentrându-mă la faţa lui.

— O să mor.

— Poftim? Se aşeză lângă mine, ridicându-mă ca să stau în fund, rezemată de el. De ce ai spune asta, Sam?

M-am uitat în ochii care erau identici cu ai mei – căprui cu un pic de verde în jurul irisurilor. În jurul ochilor lui se vedeau cute de îngrijorare.

— Mi-am amintit că am gândit asta, am zis eu.

Ochii i se măriră un pic, şi am simţit cum patul se lasă sub greutatea lui Del.

— Îţi mai aminteşti şi altceva? Ţi-au revenit amintirile? întrebă Scott.

— Îmi amintesc cum cădeam. M-am dat un pic înapoi şi am privit în jos. Cămaşa mea era pe jumătate închisă strâmb. Drăguţ! Fără îndoială, Scott observase asta. Şi era apă, dar atât.

Umerii lui Scott se lăsară în jos de dezamăgire… Sau de uşurare?

— Dar e şi asta important. Chiar ar trebui să-i spui detectivului ăluia. Mai ai numărul lui?

— De ce? întrebă Del. N-are cum să ştie dacă ce-şi aminteşte este o amintire sau doar o halucinaţie. Nu-i nevoie să se facă de râs aşa.

— De ce crezi că-i o halucinaţie? am întrebat eu, bănuitoare şi temătoare în acelaşi timp.

Pe chip i se citi sfiala.

— Mama ta a zis că… vezi lucruri.

Era terminată!

— Nu vede lucruri, se răsti Scott, ridicându-se de pe pat. O zici de parcă ar fi nebună sau ceva de genul. Şi nu este.

Obrajii îmi ardeau. Del avea dreptate. Nu ştiam dacă lucrurile văzute erau amintiri reale. Nu aveau sens şi era posibil ca nu toate să fie adevărate. N-aveam cum să mă opresc dintr-o cădere în mijlocul aerului, şi copacii cu siguranţă nu erau gri.

L-am văzut cu coada ochiului pe Scott cum îi aruncă o privire lui Del.

— Nu ştiu ce făceaţi voi aici sus, dar ia-o mai încet, amice! A trecut prin multe, să ştii.

Del strânse din dinţi, de parcă se abţinea să răspundă.

Scott plecă după asta, trântind uşa dormitorului în urma lui. Se lăsă o tăcere ciudată.

— Mă crezi nebună? am întrebat eu cu voce slabă.

— Nu, sigur că nu… dar cred că eşti confuză, şi asta-i ceva normal. A făcut o pauză, şi i-am simţit ochii asupra mea. Cred că e mai bine să plec. Te sun mâine, bine?

Am încuviinţat din cap.

Del se aplecă, mă sărută pe obraz şi apoi se ridică, lovindu-se de noptieră şi zdruncinând cutiuţa muzicală. Aceasta porni, cântând notele melodiei obsedante. El se uită la cutie, clătinând din cap.

— Urăsc chestia aia.

— De ce?

Clătină din nou din cap.

— Vorbim mâine.

După ce a plecat, m-am dus la birou şi am luat cartea de vizită lăsată de detectiv. Avea numărul personal de telefon şi-mi lăsase

instrucţiuni să sun la orice oră dacă-mi aminteam ceva. Am ridicat telefonul, încercând să mă decid. Dacă nu era adevărat? Aş fi arătat ca o proastă.

Şi o nebună.

M-am aşezat pe pat, uitându-mă fix la numărul lui. Proastă şi nebună, poate merita riscul dacă asta-i ajuta să o găsească pe Cassie. Am format numărul lui.

Detectivul Ramirez a răspuns la al treilea ţârâit.

— Alo?

Mi-am dres vocea, strângând cartea de vizită.

— Bună ziua! Sunt… sunt Samantha Franco.

Urmă o pauză, şi păru că dă pe mut televizorul sau aşa ceva.

— Da? Este totul în regulă?

— Da, totul este bine. Acum ori niciodată. Închizând ochii, m-am rugat să nu fac o greşeală. Mi-am amintit ceva, dar nu sunt sigură dacă va fi util.

— Orice va fi util în acest moment, zise el cu asprime.

I-am spus ce mi-am amintit – despre întuneric, cădere şi apa curgând. La început, nu răspunse, dar apoi o făcu. Şi dintr-odată m-am simţit copleşită, ţintuită de cuvintele lui.

— În parcul statal este un lac ce dă într-o cascadă. Bănuiesc că nu-ţi aminteşti nimic despre asta, dar duminică am dragat lacul.

Poliţia nu draga lacuri pentru a căuta supravieţuitori. O făcea în căutare de cadavre.

Capitolul 9

Mare parte din dimineaţa de sâmbătă mi-a fost greaţă. Nu dormisem prea mult după telefonul dat detectivului. Eforturile de salvare se transformaseră în eforturi de recuperare. Nu se spusese asta, dar o simţeam în adâncul meu.

Nu se aşteptau să o găsească pe Cassie în viaţă.

Cu puţin înainte de ora 13.00, m-am strecurat afară. Nu era greu, căci mama se afla încă în pat, iar tata era pe undeva pe terenul de golf. Cu mâinile băgate în buzunarele unei jachete drăguţe în stil militar găsite în dulapul meu, m-am îndreptat spre drumul cu serpentine. Exista posibilitatea ca acest drum să fie inutil. S-ar putea ca părinţii lui Cassie să nu fie acasă, dar nu reuşisem să îmi adun curajul să-i sun, mai ales pentru că ei nu luaseră legătura cu mine nici măcar o dată de când mă întorsesem.

Lucrurile puteau sta rău.

Traversând micuţa curte, am păşit pe veranda casei din cărămidă şi am ciocănit la uşa de la intrare. Dinăuntru se auzi o lovitură, urmată de un râs profund, gutural – râsul lui Carson.

Uşa se deschise, iar el se uită peste umăr.

— Am deschis eu, tată! Lipsesc o vreme. Se întoarse, îmi zâmbi pieziş şi ieşi, închizând uşa în urma lui. Bună!

— Bună, am repetat eu, dând înapoi.

Carson mă ocoli şi, cum eu stăteam nemişcată, îmi făcu semn să-l urmez. Sub lumina soarelui, în părul lui zbârlit se văzură nuanţe de roşu şi blond.

— Cum n-ai venit cu maşina, sper că nu te deranjează mijlocul meu de transport.

M-am gândit că avea să împrumute camioneta tatălui său sau ceva, dar se opri în faţa motocicletei, trăgând husa albastră de pe ea. Am rămas cu gura căscată.

— Nu sunt sigură dacă am mers vreodată cu o motocicletă.

— Nu cu mine. Şi mă îndoiesc că frumuşelul şi-ar risca faţa pentru a merge cu una.

M-am uitat la el. Del era un băiat frumuşel, şi, deşi Carson era o bunăciune, trăsăturile lui erau mai nefinisate. Scoţând un elastic de păr, mi-am strâns părul într-o coadă la spate. Şuviţele mai scurte rămaseră libere, ondulându-se în jurul obrajilor mei.

Carson îmi dădu o cască neagră.

— Este chiar uşor. Doar te ţii bine.

Privirea mi-a căzut pe talia lui îngustă, şi am simţit că mă topesc. Am întors lent casca.

— De unde… ştii unde locuieşte Cassie? Nu te-am întrebat niciodată.

El se uită pieziş.

— Obişnuia să dea multe petreceri.

M-am mutat de pe un picior pe altul, gândindu-mă la ce spusese Candy.

— Voi aţi… ieşit sau ceva?

Sprâncenele lui se uniră.

— De ce întrebi?

— Una dintre fete a zis asta. A zis că v-aţi combinat.

Râse brusc.

— Sunt destul de curios să aflu de ce am apărut în conversaţie, dar mă rog.

Nu puteam să las lucrurile aşa.

— Deci aşa a fost?

El îşi feri privirea, îndreptându-şi umerii.

— Da, ne-am combinat.

O senzaţie fierbinte, roşie mi se instală în abdomen, alunecând prin venele mele ca un şarpe.

— Noi doi ne-am combinat vreodată?

Capul lui se întoarse spre mine şi sprâncenele i se ridicară în semn de uimire.

— Nu, răspunse el sugrumat.

— De ce nu?

O clipă mai târziu, îmi zâmbi încordat şi îşi plecă privirea.

— Bună întrebare! Aş zice că nu pentru că nu ne înţelegeam.

Avea sens, chiar trebuia să încetez să pun întrebări, dar curiozitatea pusese ghearele pe mine.

— Atunci, tu de ce te-ai combinat cu Cassie?

Carson veni mai aproape, iar eu am fost nevoită să-mi înclin capul spre spate ca să-i întâlnesc ochii.

— Sincer? Nu pot să-ţi spun realmente de ce. Eram la o petrecere dată de ea. Amândoi beam. Voi două tocmai vă certaserăţi pe ceva – nu ştiu pe ce –, şi ea s-a dat la mine. Sfârşitul poveştii.

Exista un nume pentru ceea ce simţeam. Gelozie. Ceva la care nu aveam dreptul, dar era acolo, fierbând în sângele meu.

— Deci s-a dat la tine, iar tu ai acceptat? Pur şi simplu?

El miji ochii.

— Aşa se întâmplă. Dacă te face să te simţi mai bine, nu-mi amintesc prea multe. Şi nu era cu Trey atunci.

Am râs forţat.

— Nu mă face să mă simt nicicum. Eram doar curioasă.

— Sigur că da.

— Şi cu Lauren? am întrebat eu, înainte să mă pot opri.

O parte din amuzament dispăru din expresia lui.

— Cu Lauren nu m-am combinat. Am fost la o singură întâlnire, spre şocul tuturor prietenelor ei – inclusiv al tău. Nu a dorit o a doua întâlnire. Îmi luă casca din mâini. Ai terminat cu întrebările personale?

— Da, am zis eu jenată. Probabil din cauza amneziei pierdusem toate filtrele. Îngrijorată că el s-ar fi putut răzgândi, am vrut să iau casca, dar el se dădu un pas în spate. Ce faci?

Se întoarse.

— Te ajut.

Am rămas nemişcată şi am aşteptat. Carson a înaintat din nou şi cu o mână mi-a dat şuviţele mai scurte de păr pe spate. Pe piele am simţit furnicături când articulaţiile lui mi-au atins obrazul. Am deschis buzele când el a făcut la fel în cealaltă parte. Avea mâinile mari, dar incredibil de delicate. M-am întrebat dacă aşa o atinsese pe Cassie, dar am alungat acel gând.

Carson îmi puse casca, încheind-o sub bărbia mea. M-am cutremurat de fiecare dată când degetele lui mi-au atins pielea.

— Gata, zise el, privirea lui zăbovind mai jos de ochii mei. Eşti gata.

Înainte să coboare viziera, i-am prins mâna şi am avut cel mai oribil caz de logoree cunoscut omului.

— Tu erai răspunsul la întrebarea mea de siguranţă.

Carson clipi şi râse încordat.

— Poftim?

— La contul meu de e-mail, mă întreba cine a fost prietenul meu din copilărie, am explicat eu nervoasă, dorindu-mi să am un buton de stop pentru gura mea. Erai tu.

— Interesant, zise el, retrăgându-şi mâna. Fără alte explicaţii, coborî viziera. Să mergem!

Nu era reacţia la care mă aşteptam, dar apoi nici nu ştiam ce aş fi vrut ca el să spună. L-am privit confuză cum se urcă pe motocicletă şi bate uşor în scaun. Înghiţind, am trecut cu un picior peste şi m-am aşezat. Când motorul s-a trezit la viaţă, mi-am pus timid mâinile pe talia lui. Sub pulover, muşchii lui erau tari şi tonifiaţi.

Mi s-a uscat gura.

Cu umerii tremurând de la un râset silenţios, Carson îmi apucă mâinile şi le trase ca să se împreuneze în jurul taliei lui. Gestul îmi lipi sânii de spatele lui şi lăsă foarte puţin spaţiu prin alte părţi. Mirosul lui – de lămâie şi săpun – se infiltra pe sub cască.

Am închis ochii. Nu din cauza smuciturii motocicletei în mişcare sau a temerii că riscam să zbor când roţile ajunseră pe asfalt, ci pentru că fiecare celulă din corpul meu răspundea apropierii dintre noi. Felul în care eram cuibărită în spatele lui în timp ce vântul bătea peste noi era greşit, cu atât mai mult cu cât pentru Del nu simţisem nici măcar o fărâmă din aşa ceva.

Cassie stătea cam la vreo opt kilometri de vechiul câmp de luptă, pe un drum mărginit de arţari mari. În vreme ce treceam pe

lângă numeroase monumente şi gardurile vechi din lemn ce le încercuiau, interesul se trezea în mine, şi aproape că-mi doream să-i cer lui Carson să se oprească. Când am ajuns la casa lui Cassie, fu ca şi cum aş fi văzut o altă versiune a casei mele – mare şi frumoasă.

Carson se opri, iar eu mi-am dat lent casca jos. Prin minte îmi treceau atâtea întrebări. Ce aveam să le spun părinţilor ei? Aveau să mă primească bine sau să mă ignore? Cel mai important, făcusem o greşeală venind aici?

Intuitiv, Carson îşi puse mâna pe spatele meu.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Am încuviinţat lent din cap, dându-mă jos de pe motocicletă, observând exteriorul alb şi obloanele roşii. În mine nu tresări nimic.

— Putem să ciocănim la uşă când eşti pregătită, zise Carson.

Oricât de mult apreciam asta, ştiam că trebuia să o fac acum. Zâmbindu-i, m-am îndreptat spre treptele de la intrare şi am ciocănit la uşă. În spate am simţit căldura lui Carson şi m-am întrebat dacă el ştiuse vreodată cât de mult însemna pentru mine.

Câteva secunde mai târziu, uşa roşie se deschise. Apăru un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu pantaloni şi o cămaşă şifonată. Pe lângă ochii de un albastru spălăcit se întindeau riduri adânci. Ochii lui se plimbară de la mine la Carson.

Am inspirat superficial.

— Sunt Sa…

— Ştiu cine eşti, zise el. Mă întrebam când vei veni.

Am simţit un fior pe spate.

— Domnule Winchester, zise Carson, înaintând ca să fie în faţa mea. Samantha nu…

— Îşi aminteşte nimic? îl întrerupse el, fără ca privirea lui să se mute de la faţa mea. Asta ne-a spus detectivul. Între sprâncenele lui apăru un rid adânc, neiertător. Dacă ai venit să o vezi pe mama lui Cassie, este în pat şi nu primeşte vizitatori.

Nu ştiam cine era acest bărbat, dar părea prea în vârstă să fie

tatăl lui Cassie.

— Nu sunt aici să o văd pe mama ei. Speram să… pot vedea camera lui Cassie.

— Şi de ce ai vrea să faci asta?

Se uită la Carson, şi nasul îi zvâcni.

— Speram să mă ajute să mi-o amintesc – să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Cred că mi-am dat seama ce era cu expresia lui. Nu suntem aici să furăm ceva de-al ei.

— Pot să rămân afară, sugeră Carson cu voce plată. Nu-i nici o problemă.

Bărbatul în vârstă pufni, dar se dădu la o parte.

— Nu că m-aş fi aşteptat ca vreunul din voi să fure ceva de-al ei. Îmi închipui că nu-ţi aminteşti care-i camera ei?

Uşurată, am intrat.

— Nu. Scuze!

— Eu da, zise Carson oftând.

Dacă asta-l surprinse pe domnul Winchester, nu o arătă.

— Aveţi zece minute, apoi vă cer să plecaţi. Vă rog să faceţi linişte!

Fără să mai pierdem timpul, Carson mă luă de mână şi mă conduse pe lângă bărbatul în vârstă. Am urcat trei etaje şi am mers pe un hol.

— Cine era? am întrebat eu şoptit.

— Bunicul lui Cassie. Nu-i un bărbat prea prietenos. Zâmbi. Aşa că nu lua personal modul în care te-a primit.

M-am uitat la mâna lui strânsă în jurul mâinii mele.

— Unde-i tatăl ei?

— Din câte ştiu eu, nu era în viaţa ei şi nu a fost niciodată. Dându-mi drumul la mână, se opri în faţa unei uşi care avea trei margarete mari cu petale roz desenate pe ea. Asta-i casa bunicului lui Cassie. Mama ei e destul de tânără, cam cu vreo zece ani mai tânără decât părinţii tăi. Între asta şi absenţa unui tată…

— Fac pariu că a fost un scandal.

— Cunoscându-vă pe voi, bogaţii? Probabil, zise el, şi maxilarul i se tensionă. Eşti gata?

Am încuviinţat din cap.

Carson deschise uşa, lăsându-mă să intru prima. Un val de aer rece aduse un miros de piersici care ajunse până la mine. Am inspirat adânc, aşteptându-mă la mai mult, dar descoperind doar o senzaţie vagă.

Camera ei nu era prea diferită de a mea, dar, când m-am apropiat de birou, trecând cu degetele peste caietele ei, m-am simţit ca şi cum intrasem într-un mormânt. M-au străbătut fiori de-a lungul şirei spinării.

Carson rămase lângă uşă, privind tăcut. M-am oprit în faţa unui teanc de poze. Trecând prin ele, tot aşteptam ca o amintire să apară. Erau poze cu noi două la plajă, la şcoală şi la o staţiune de schi. Purtam costume asortate – roz pal. În unele poze eram şi cu celelalte prietene ale noastre. Una dintre fotografii am recunoscut-o ca fiind de Anul Nou având în vedere rochia purtată de ea.

Era în poala lui Del. Amândoi aveau zâmbete largi.

I-am arătat poza lui Carson şi m-am strâmbat.

— N-am idee cine a făcut poza asta. Eu? Trey?

Carson ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ştiu.

Braţul ei era în jurul gâtului lui Del, obrazul – lipit de al lui. Mâna lui Del era pe şoldul ei.

— Foarte intimi ei doi, am murmurat eu.

— Geloasă? întrebă.

— Nu, chiar deloc. Am oftat, punând pozele la loc pe biroul ei. Lângă patul ei era o masă roşie ca sângele. Interesantă alegerea de culoare, dar cutiuţa muzicală fu cea care îmi atrase atenţia. Ducându-mă la ea, am ridicat-o şi am întors-o spre Carson. Am şi eu una în dormitorul meu. Are aceeaşi melodie.

— Multe fete au cutiuţe muzicale, corect?

— Da, dar e identică. Am pus-o jos, nedumerită de asta. Am fost prietenă cu Cassie pe când eram mică?

— Nu. Îşi trecu o mână prin păr. Adică, am crescut cu toţii în acelaşi cerc, dar v-aţi apropiat când aveai vreo 11 ani.

Atunci ne-am luat cutiuţe muzicale identice? Mi se părea că am fi fost un pic cam mari pentru aşa ceva. Am ridicat un unicorn din pluş care mirosea a caprifoi şi apoi i-am verificat dulapul.

Frustrarea îmi creştea cu fiecare minut ce trecea. Probabil fusesem în acest dormitor de un milion de ori, dar nu simţeam nimic familiar. Mâinile mi s-au strâns în pumni când m-am dus în centrul camerei, uitându-mă la pătura roşie care îi aparţinea celei mai bune prietene, de care nu-mi aminteam.

Am aruncat unicornul pe pat. Lacrimile mi s-au adunat în ochi. Golul din capul meu rămase la fel. Amplu. Toate amintirile erau dispărute, furate. Era ca şi cum ai fi fost violat, dar n-aveai pe cine să dai vina. Mintea mi se învârtea necontenit.

— Nu-mi amintesc nimic.

Din gură îmi ieşi o şoaptă uscată, răguşită.

— Nu-i nimic. Puse mâna pe spatele meu. S-ar putea să fie nevoie de ceva timp.

Corpul îmi tremura, şi uram asta. Slabă. Neajutorată. Pierdută. M-am întors, îndepărtându-mi şuviţele rebele de păr de pe faţă.

— Dacă nu o să-mi amintesc niciodată? Trăiesc tot restul vieţii mele aşa? Cu un picior într-un trecut pe care nu mi-l pot aminti?

Ochii lui se măriră un pic, şi el înclină capul înainte.

— Ştiu că ţi-e greu să accepţi asta acum, dar, dacă nu-ţi vei aminti niciodată, ai şansa să faci ceva ce majoritatea oamenilor nu pot.

— Cum ar fi? Mi-am încrucişat braţele. Să am parte de o grămadă de noi începuturi?

— Da, asta. Carson îşi puse mâinile pe braţele mele superioare;

ochii lui mă cercetau atent. Poţi să o iei de la început. Să retrăieşti toate acele lucruri. În timp ce toată lumea îşi doreşte o a doua şansă, tu ai parte de aşa ceva.

Nu eram pregătită să privesc partea plină a paharului.

— Şi cum rămâne cu Cassie? Nu cred că ea va avea parte de a doua şansă.

Mâinile-i căzură, ochii priveau în jos.

— Asta-i cel mai greu de acceptat.

Am plecat înainte să ne dea afară bunicul lui Cassie. Nu voiam să mă întorc acasă, şi Carson a sugerat un prânz târziu. Şi-a parcat motocicleta vizavi de un cimitir care era cam de mărimea oraşului. Turiştii erau peste tot, făcând poze vechiului orfelinat şi părţii din spate a casei lui Jennie Wade, casa singurului civil ucis în Bătălia de la Gettysburg. În timp ce-l urmam pe Carson într-un pub lângă orfelinat, aproape că-mi doream să mă alătur turiştilor.

Mă simţeam ca ei, doar că eu îmi vizitam propria viaţă.

Carson alese un separeu în spate şi îmi dădu meniul. Pe faţa lui era o expresie curioasă în vreme ce se uita la mine.

— Ce e? am întrebat eu.

Clătină uşor din cap.

— Dacă în urmă cu o lună cineva ar fi zis că voi lua prânzul cu tine, l-aş fi trimis la dracu'.

Am râs, revenind cu atenţia la meniu.

— Nu sunt sigură dacă asta-i de bine sau de rău.

— De nici un fel, cred. Ce vreau să zic este că tu n-ai fi ieşit niciodată cu mine aşa.

— Dar am fost cei mai buni prieteni.

— Când eram mici, sublinie el, bătând cu degetele în marginea mesei. N-am mai fost politicoşi unul cu celălalt de ani buni.

Obrajii mi se încinseră când mi-am amintit lucrurile pe care aflasem că i le spusesem.

— Am fost aşa o scorpie.

— Ai avut momentele tale, zise el în glumă.

L-am privit printre gene.

— Ştii ce nu înţeleg? De ce eşti aşa amabil cu mine când eu m-am purtat atât de urât cu tine.

Lampa joasă din tavan scânteie în ochii lui luminoşi.

— Cum am zis, ai avut momentele tale.

— Bune?

El ridică din umeri, şi nu credeam că am să aflu altceva de la el. Poate că nu avusesem momente bune. Dar apoi oftă.

— Când nu erai cu Cassie şi Marte se alinia cu Jupiter, erai ca pe vremuri.

Un zâmbet vag mi-a apărut pe buze.

— Uau! Era nevoie de toate astea ca să fiu amabilă?

Rânjetul lui Carson fu rapid. Trecură câteva secunde.

— Când mama mea… când a murit, acum doi ani, ai venit la înmormântare. Scott era şi el. Normal că era, dar nu mă aşteptam să te văd pe tine. Şi tatăl tău a venit, dar nu erai cu el sau cu fratele tău. După aceea, când eram acasă, m-ai surprins din nou.

— Da? am şoptit eu, privindu-l.

Încuviinţă lent din cap.

— Erau mulţi oameni în casa noastră. Mama a avut mulţi prieteni. Te-a iubit, apropo. Un colţ al buzelor lui se ridică din nou în timp ce privirea i se opri pe meniu. O vizitai, ştii? Când veneau cei de la spital şi eu nu eram acasă, tu o vizitai. Nu cred că voiai ca eu să ştiu că făceai asta, aşa că nu am vorbit niciodată despre acest lucru, dar ştiu că mama a apreciat asta şi eu… la fel. Oricum, după înmormântare, am avut nevoie să plec pentru a-mi limpezi gândurile.

— Te-ai dus la căsuţa din copac? am întrebat eu, amintindu-mi ce zisese.

— Da, răspunse el încet. N-am stat acolo mai mult de douăzeci

de minute, că ai apărut tu, de nicăieri. Ai urcat în blestemata aia de casă. N-ai zis nimic, doar ai stat lângă mine şi…

— Şi ce?

Mă simţeam ca şi cum auzeam despre povestea altcuiva şi eram fascinată.

El se lăsă pe spate, trecând cu palma peste maxilar.

— Doar m-ai îmbrăţişat. O vreme. N-ai zis nimic şi apoi, într-un final, ai plecat. N-am vorbit niciodată despre asta. Uneori, mă întreb dacă chiar s-a întâmplat.

Inima mi-a tresăltat, şi o parte dintre muşchii tensionaţi ai umerilor mi s-au relaxat. Era frumos să aud că avusesem şi unele momente care mă reabilitau.

— Îmi pare rău de mama ta, Carson!

El încuviinţă din nou din cap.

— Cum ziceam, ai avut momentele tale.

Dându-mi seama că doar asta aveam să obţin de la el, mi-am încrucişat picioarele şi m-am uitat din nou la meniu.

— Când locul ăsta se numea Spiritfield's, avea cei mai buni cartofi prăjiţi cu crab şi brânză. Eu şi Scott obişnuiam să ne batem pe ei.

Carson inspiră brusc.

— Sam?

Am rămas cu gura căscată când am ridicat privirea. De unde ştiusem asta?

— Nu ştiu de ce am zis aşa ceva.

El continua să se uite la mine, şi bucăţi din ceea ce spusesem pluteau împreună în creierul meu. Aproape că mă vedeam cu fratele meu, mult mai mici, stând în separeuri exact ca ăsta, trăgând de o grămadă lipicioasă de cartofi prăjiţi cu brânză.

Mă cuprinse entuziasmul. Aproape că am ieşit de la locul meu.

— Îmi amintesc că mâncam aici cu Scott.

— Nu mai are numele de Spiritfield's de ani buni, Sam.

Am încuviinţat din cap, şi un zâmbet larg mi-a apărut pe buze.

— Nu-mi amintesc nimic altceva, dar este ceva, nu-i aşa?

— Este ceva.

Zâmbi, dar zâmbetul nu-i ajunse şi în ochi.

Înainte să încep să îmi fac griji, chelneriţa apăru să ne ia comanda şi, deşi eram încântată că avusesem o amintire clară, nu voiam să îmi forţez norocul. Pentru prima dată de zile întregi, mă simţeam ca şi cum realizasem ceva. M-am bucurat de prânzul cu Carson, râzând la glumele lui şi la poveştile pe care le spunea despre mine de când noi eram mici, lăsându-mă dusă de valul senzaţiilor nebuneşti de fiecare dată când ochii noştri se întâlneau sau când degetele noastre se atingeau din greşeală. Nu mă puteam opri din a zâmbi şi, când veni momentul să urcăm din nou pe motocicletă, nu fu nevoit să-mi tragă mâinile în jurul lui.

Am făcut-o fără să mă gândesc de două ori.

Când am ajuns acasă la Carson, mi-am dat seama că nu prea voiam să mă dau jos de pe motocicletă şi să mă întorc acasă. Era ca şi cum trăiam două vieţi – cea în care exista vechea Sammy şi cea pe care o trăiam acum. Senzaţia asta era îngrozitor de confuză. Carson se dădu jos de pe motocicletă şi se întoarse spre mine.

Îmi desfăcu în tăcere cureluşa de la bărbie şi îmi trase cu blândeţe casca de pe cap. Ochii îi erau ascunşi sub genele dese şi ilizibili. Voiam să-i mulţumesc că venise cu mine, să-i spun că mă simţisem bine, în ciuda motivului pentru care făcuserăm drumul până la Cassie acasă, dar toate cuvintele îmi muriră pe buze. Când el puse casca pe motor, o tensiune ciudată se strecură peste noi, ameţitoare şi caldă. Am deschis gura să spun ceva, dar tensiunea a crescut, tăindu-mi respiraţia, şocându-mă.

Carson îşi puse mâinile pe şoldurile mele şi mă săltă cu uşurinţă de pe motocicletă, punându-mi picioarele pe pământ, dar nu-mi dădu drumul. Mâinile îi rămaseră strânse pe şoldurile mele. O nevoie necunoscută se trezi la viaţă, una pe care nu o înţelegeam

complet. Am simţit furnicături fierbinţi pe piele. Respiraţia lui fermă îmi aţâţa părul de la tâmplă. Pulsul îmi crescu. Era greşit ceea ce simţeam. Ştiam asta, pentru că asta ar fi trebuit să se întâmple cu Del, nu cu Carson. Dar ceea ce simţeam era uimitor de real. Ca o pată vibrantă de culoare într-o lume de un gri întunecat, monoton.

Carson ridică foarte lent degetele şi păşi înapoi. Pieptul i se ridică brusc şi, când vorbi, vocea-i era aspră şi profundă.

— Trebuie să plec.

Încă mută, am încuviinţat din cap.

Privirea lui căzu pe buzele mele, şi el mai făcu un pas în spate.

— Ne vedem mai târziu, Sam!

Am pornit ameţită spre casă. Undeva în adâncurile gândurilor mele ceva se trezise. Fusese un moment când respiraţia lui căzuse caldă pe pielea mea, iar asta mie mi se păruse aşa potrivit, chiar dacă era greşit. Şi, mai mult de atât, mi se păruse familiar.

Se petrecu luni, în a doua pauză. Fusesem ocupată prefăcându-mă că eram atentă, când, de fapt, mă gândeam la Carson şi la ce se întâmplase sâmbătă între noi. Îmi închipuisem eu? Simţise şi el? Chiar era important, ţinând cont de tot ceea ce se petrecea?

Se auzi un cor de ţârâit de telefoane mobile, un bip după altul. Domnul Campbell se opri la mijlocul lecţiei şi oftă.

— Închideţi-vă telefoanele!

Nimeni nu-l ascultă. M-am uitat la Veronica în timp ce mi-am scos propriul telefon ce suna. Ea fu mai rapidă ca mine, scoţând acel telefon din geanta ei ca un pistolar.

Chipul Veronicăi se albi sub tot bronzul ei. Înălţă capul şi se întoarse spre mine cu ochii mari şi umezi.

Începu un murmur, rostogolindu-se ca un val prin clasă. Mesajul era de la Lauren. Şapte cuvinte care ar fi trebuit să schimbe totul, dar în mine existase o parte care se aşteptase la asta.

Poate ştiam deja.

Au găsit corpul lui Cassie. Este moartă.

Capitolul 10

Restul dimineţii fu ca în ceață. Cassie era moartă. Doar la asta mă puteam gândi. Era moartă. Şi o parte din mine se aşteptase la asta, dorind chiar. Tentaculele fricii se încolăciră în jurul nodului de tristeţe ce mi se formase în piept. Era strâns, imposibil de descurcat.

La biologie Carson fu liniştit, întrebându-mă o dată dacă eram bine, după care nu mai spuse mare lucru restul orei. Del mă aştepta lângă dulapul meu. Îmi trase corpul rigid, inflexibil în braţe şi murmură ceva plin de compasiune, cu o voce sugrumată.

M-am gândit la poza cu ei doi împreună – Cassie în poala lui, mâna lui pe şoldul ei.

Cassie – cea mai bună prietenă pe care nu mi-o puteam aminti, fata moartă.

Oamenii se uitau la noi. Uram asta.

L-am lăsat pe Del să mă conducă afară din şcoală. Nu ne-a oprit nimic. Fiecare chip pe lângă care treceam oglindea un amestec de şoc şi consternare. Toată lumea o ştia, că voia sau nu. M-am întrebat într-un mod amorţit, detaşat dacă plângeau după ea sau erau trişti doar pentru că morţii nu-i păsa de lucruri mărunte precum vârsta.

— Nu ştii? Teama şi popularitatea merg mână-n mână, şopti în urechea mea o voce delicată, feminină. Hai să conducem cu mână de fier!

M-am întors, icnind uimită. Am privit prin pavilion. Nu era nimeni acolo.

— Haide! zise Del, privindu-mă cu îngrijorare. Plecăm de aici.

Urmându-l pe după şcoală, m-am tot uitat peste umăr. Chiar auzisem acea voce sau fusese memoria mea scuturându-se si eliberându-se?

Poate chiar înnebuneam. Exista mereu posibilitatea asta – o probabilitate.

În curtea din spatele şcolii, între terenul de fotbal şi o mică sală de sport, erau câteva bănci din ciment. Toţi cei pe care-i ştiam erau acolo, stând pe suprafeţele reci, dure.

Veronica, Candy şi Lauren erau aşezate pe una dintre bănci. Scott şi Julie ocupau o alta, în vreme ce Carson avea una pentru el singur. M-am aşezat cu Del, conştientă de mâna lui în jurul mâinii mele şi de modul în care Carson devenise rigid, concentrat asupra terenului din spatele nostru. A trebuit să fac eforturi să nu mă desprind de iubitul meu. Nu merita tratamentul ăsta rece, nu din partea mea.

— Nu-mi vine să cred că este moartă. Veronica fu prima care vorbi, smiorcăindu-se elegant. Adică, cu cât lipsea mai mult, ştiam că aşa se va termina, dar speram să fie ca în cazul lui Sammy. Că avea să apară undeva.

Lauren se şterse la ochi cu două degete, strângând o poşetă albă imensă la piept.

— Este aşa îngrozitor să te gândeşti la ea fiind acolo…

— În apă, şopti Candy, cutremurându-se şi trecând continuu cu degetele prin păr. Nu cred că am să mai înot vreodată în lacul ăla.

Julie îşi arcui sprâncenele când se uită la Scott, care ţinea gura închisă. M-am întrebat de ce erau aici. Ştiam că nu erau apropiaţi de Cassie sau de oricine altcineva de aici. Deci ce altceva nu ştiam? Se părea că totul.

— A spus cineva în ce fel de condiţii… era? întrebă Veronica. Oare sicriul va fi deschis?

Scott se lăsă pe spate, clătinând din cap.

— Era în lac. Cine ştie de cât timp? Ultimul lucru la care s-ar gândi cineva ar fi un sicriu deschis.

Veronica miji ochii.

— Eu doar spun că ea nu ar lăsa pe nimeni să o vadă dacă nu ar

fi…

— Cea mai frumoasă fată din încăpere, am murmurat eu.

Del mă strânse mai tare de mână.

— Ce ai spus?

M-am cutremurat. Din nou, nu ştiam de unde veniseră acele cuvinte. Toată lumea se uita la mine, aşteptând o explicaţie. Clătinând din cap, mi-am retras mâna.

— Ai spus „cea mai frumoasă fată din încăpere”. Veronica se ridică, netezindu-şi cu mâna blugii negri. Este exact ce ar fi spus Cassie. Ce ai fi spus *tu.* Ţi-ai… amintit ceva?

Împreunându-mi mâinile, m-am luptat cu impulsul de a-mi roade unghiile.

— Nu.

— Atunci, de ce ai zis asta? întrebă ea, cu ochii scăpărând.

— Nu ştiu – uneori, cuvintele astea pur şi simplu ies.

M-am uitat la Del, dar el se uita la mâinile lui.

— Cum? Ca la sindromul Tourette?

Del râse uşor.

Obrajii îmi ardeau de ruşine şi de ceva mult mai puternic.

— Nu-i ca la sindromul Tourette, nesimţitule!

— Ce? Ridică privirea, şi zâmbetul îi dispăru. Ştiu că nu-i. Hai, linişteşte-te! Se întinse după mine, dar eu m-am dus în cealaltă parte a băncii. Sam, era doar o întrebare.

— O întrebare idioată, zise Carson, cu maxilarul încleştat.

Del miji ochii.

— Tu ce cauţi aici?

— Bună întrebare, mormăi el, dar se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi braţele peste pieptul lat.

Carson n-avea de gând să plece.

— Stai! Trey de ce nu este aici? am întrebat eu.

Candy scoase o pilă de unghii.

— N-a venit azi la scoală. Cred că e bolnav sau ceva.

— Crezi că ştie? întrebă Julie, petrecându-şi braţele în jurul fratelui meu şi lipindu-şi obrazul de umărul lui.

— Normal că ştie. Candy îşi dădu ochii peste cap, pilindu-şi una dintre unghii. Toată lumea ştie.

Julie se uită la ea cu o expresie de parcă voia să-i dea un pumn în faţă. Voiam să pocnesc pe cineva, în mare parte din frustrare.

— Ştii ce mi se pare ciudat? zise Julie, închizând ochii.

— Bănuiesc că vom afla, mormăi Candy, mişcând pila înainte şi înapoi.

— Termină, Skittles! zise Carson.

Candy îi arătă degetul mijlociu perfect manichiurat.

— Ce ţi se pare ciudat? am întrebat eu, ignorându-i pe cei doi.

— În afară de faptul că în această perioadă a anului Cassie a fost pe lângă lac? Ştia să înoate foarte bine. Julie deschise ochii, uitându-se la mine. Fata era pe jumătate peşte.

Veronica se aşeză la loc, pe marginea băncii, cât mai aproape de Del.

— Păi, mă îndoiesc că s-a dus acolo să înoate.

— Nu asta a vrut să spună Julie, am zis eu, amintindu-mi viziunea cu căderea. Dacă a fost în lac, ar fi trebuit să poată înota, corect?

Del își drese vocea.

— Sunt nişte curenţi foarte puternici şi unele părţi foarte adânci, dar cunoştea acel lac şi ce zone să evite.

— Atunci, poate era deja… inconştientă înainte să ajungă în apă.

Sau moartă, dar nu puteam să rostesc asta.

— Păi, tu trebuie să fi fost cu ea, zise Veronica, luând pila de la Candy şi băgând-o în geanta ei. Este enervant, ca să nu mai zic că nu-i nici igienic.

— Cum este asta neigienic? Doar îmi pilesc unghiile.

— Este scârbos. Mici bucăţi din unghiile tale zboară peste tot.

Veronica se cutremură de parcă asta era mai deranjant decât un cadavru într-un lac. Cred că am bucăţi pe mine.

Zâmbind la această absurditate, am ridicat privirea şi am surprins ochii lui Carson. Scânteiau în lumină. Când mi-am ferit privirea, mi-am dat seama că Del se uita la noi. Un junghi de vinovăţie mă străbătu.

— A văzut-o cineva în acea zi?

— În afară de tine? zise Veronica, şi n-aveai cum să-i interpretezi greşit tonul.

M-am lăsat pe spate.

— Ce vrei să spui, Veronica?

— Nu spun nimic, *Sammy.* Scoase o pereche mare de ochelari de soare şi şi-i puse la ochi. Este clar că era cu tine. Mergeai pe drumul care duce spre lac.

— Ştie asta, zise Scott, aplecându-se în faţă. Din vocea lui picura dispreţul. Dar suferă de *amnezie,* dacă nu ţi-ai dat încă seama. Pot să-ți dau definiţia dacă încă eşti confuză.

— Ştii, sunt cu Del de data asta. Voi ce căutați aici?

Veronica ridică ochii.

— Suntem aici pentru că *cineva* trebuie să fie aici pentru sora mea, răspunse el.

Asta mă surprinse… într-un mod plăcut. Din toate punctele de vedere, eu şi Scott nu aveam acea legătură de gemeni despre care vorbea lumea.

— Eu sunt aici pentru sora ta, Scott. Del părea ofensat. Mereu voi fi aici pentru sora ta.

Buzele lui Scott se subțiară.

— Asta-i aproape comic venind din partea ta.

— Iubitule, zise Julie, trăgându-l de braţ.

— Ce dracului vrea să însemne asta? întrebă Del.

— Del, dacă aş fi în locul tău, aş sta jos şi mi-aş ţine gura. Carson se întinse leneş, dar era încordat, pregătit. Ăsta-i sfatul meu.

Despre ce vorbeau?

— Am văzut-o, se auzi vocea înceată a lui Lauren înainte ca Del să poată răspunde, şi acele cuvinte rostite încet îi reduseră pe toţi la tăcere.

Inima îmi sări din piept.

— Da?

Obrajii lui Lauren se îmbujorară.

— Da. Era cam 19.00. S-a oprit pe la mine şi mi-a lăsat poşeta pe care o împrumutase – D&G-ul meu. Era foarte… supărată.

— Nu ştii de ce? am întrebat eu.

Cu ochii în pământ, Lauren clătină din cap.

— N-a spus. Cred că avea ceva de-a face cu un tip. Ştiţi cum reacţiona când avea probleme cu băieţii.

— Bine. Del se ridică, trecându-şi mâinile prin păr. Contează de ce era supărată? Nu schimbă nimic.

M-am uitat la el.

— Ai dreptate – nu schimbă faptul că este moartă, dar s-ar putea să ne ajute să pricepem ce i s-a întâmplat.

Del își frecă maxilarul.

— Dar supărarea ei pe un tip sau orice ar fi fost nu are nimic de-a face cu ce ţi s-a întâmplat ţie.

— De unde ştii? întrebă Scott, şi avea dreptate.

— Nu-i vorba doar despre ce mi s-a întâmplat mie, am zis eu. Este vorba despre ce i s-a întâmplat şi lui Cassie. Orice informaţie…

— Şi ce? Acum, o să faci pe Nancy Drew? întrebă Veronica, mutându-şi privirea între Del şi mine.

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că Veronica era de acord cam cu tot ce spunea Del. Străduindu-mă să am răbdare, am ignorat-o.

— Îţi mai aminteşti şi altceva? Ce purta?

— Avea rochia aia roşie. Cea din tricot, răspunse Lauren.

Bărbia lui Candy se smuci în sus.

— Imitaţia de Prada?

Aş fi dat ochii peste cap la dispreţul din tonul lui Candy dacă n-ar fi fost faptul că, de fiecare dată când o văzusem pe Cassie – sau când apărea câte o amintire cu ea, dacă astea erau crâmpeiele –, nu ar fi purtat o rochie roşie. Asta însemna că nu o luam complet razna – veşti bune.

— Eşti bine, Sam? mă întrebă Carson.

Încuviinţând din cap, am lăsat conversaţia să continue fără mine. Del se aşeză într-un final din nou lângă mine şi îşi puse un braţ în jurul meu. Sprijinindu-mi capul de umărul lui, am închis ochii. Mi se învârtea capul. Cassie fusese supărată în ziua în care dispăruserăm amândouă. Asta nu-mi spunea nimic, dar faptul că ea purtase aceeaşi rochie în care eu continuam să o văd era enervant. Si, în afară de asta, era dificil să plâng după cineva de care nu-mi aminteam, dar care făcuse parte în mod complicat din viaţa mea. Existau momente în care aproape că simţeam pierderea, când aceasta ar fi putut să mă consume si să mă tragă la fund. Apoi, tristeţea se diminua şi era înlocuită de confuzie şi de nevoia de a fi departe de toţi aceşti oameni – de a fi singură.

Când eu am deschis din nou ochii, Carson îşi unise vârfurile degetelor, protejându-şi gura, atrăgându-mi atenţia direct spre buzele lui. Ochii noştri se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, apoi el se uită în altă parte. Braţul lui Del se strânse în jurul meu, şi alt fel de vinovăţie apăru pe dată. Simţindu-mă nehotărâtă, m-am ridicat, punând ceva distanţă între noi.

— Bine, zise Julie, întinzându-şi picioarele şi ridicându-se. O să spun ceea ce nimeni nu pare dispus să spună.

— Că-l tolerezi, de fapt, pe Scott? zise direct Carson.

— Ha.

Scott făcu o grimasă.

— Nu, oftă Julie. Credeţi că Cassie a fost… omorâtă?

Grupul nostru amestecat rămase tăcut. Pulsul îmi crescu.

Omorâtă. Avea sens. Dacă Cassie ştia să înoate atât de bine, nu s-ar fi înecat, şi apoi mai eram eu. Era posibil să fi fost martoră la ce se întâmplase cu Cassie? Şi, dacă da, asasinul ei încercase să mă omoare şi pe mine?

Nu. Ar fi putut să fie un accident. Dar atunci, ce se întâmplase cu mine? Amândouă avuseserăm un accident? Ea murise. Şi eu supravieţuisem.

Am ridicat privirea. Carson mă privea din nou. Culoarea ochilor lui era accentuată de o îngrijorare dezolantă. M-am întrebat dacă și-a dat seama de acelaşi lucru – dacă toți își dăduseră seama. Când m-am uitat la fete – prietenele mele –, în ochii lor era ceva care nu avea nimic de-a face cu îngrijorarea faţă de mine. Pentru un minut, nu am vrut să cred, dar nu aveam cum să interpretez greşit umbra din privirile lor.

Bănuială.

Mama era închisă în dormitorul ei când Scott mă aduse acasă, după şcoală. Având casa doar pentru mine până când el se întorcea de la antrenamentul de baseball si tata revenea acasă, îmi oferea destul timp să mă gândesc din nou la tot.

Cassie era moartă – cel mai probabil, omorâtă. Şi eu fusesem acolo. Viziunile – amintirile fragmentate – trebuiau să fie indicii pentru ceea ce se întâmplase. Trebuia doar să le pun cap la cap.

Cuibărindu-mă pe locul de la geamul din solar, m-am uitat la mica grădină şi la drumul principal de dincolo de micul gard de piatră. La picioarele mele se afla manualul de istorie nedeschis. Îmi rodeam o unghie. Carson mă văzuse făcând asta la orele de biologie şi îmi spusese că era un obicei pe care mereu îl avusesem. Deci era o veche parte din mine care cumva rămăsese agăţată.

Gândurile mi s-au îndreptat direct spre Cassie.

În ziua în care dispăruserăm, era supărată, probabil din cauza unui băiat. Trey – când iubitul ei, când fostul ei – fusese convenient

de bolnav în ziua în care fusese găsit cadavrul ei? Fusesem să o văd, făcându-mi datoria de prietenă?

Dar ce se întâmplase după? Ce explica viziunile cu sânge şi pietre, Cassie ţipând la mine şi apoi senzaţia de cădere?

Şi de ce ne întâlniserăm la pădurea statală, dintre toate locurile?

Acele amintiri nu puteau fi halucinaţii. Nu eram nebună, dar, cu cât analizam mai mult totul în mintea mea, cu atât mai ciudat mă simţeam. Şi apoi, erau cele două bilete…

Lumina se reflectă din capota unei maşini albe ce venea pe alee, atrăgându-mi atenţia. M-am îndreptat, lăsând mâna când maşina se văzu bine. Nu era Bentley-ul tatei, şi era prea devreme ca Scott să revină.

Maşina se opri în faţa casei, lângă fântâna ţipătoare. Un bărbat coborî, încheindu-se la haină. Ochelari de soare închişi la culoare îi ascundeau ochii, dar am recunoscut părul negru dat pe spate şi fruntea lată.

Sosise detectivul Ramirez.

— La dracu', am mormăit, sărind de la locul de la fereastră. Grăbindu-mă prin labirintul de arcade şi camere care nu păreau să fie folosite vreodată, am alergat prin casă înainte să o trezească pe mama. Am deschis uşa cu respiraţia întretăiată. Domnule detectiv?

El îşi dădu jos ochelarii de soare, băgându-i în buzunarul de la pieptul hainei.

— Domnişoară Franco, ai câteva minute?

Dându-mă la o parte, m-am uitat în spatele meu.

— Da, dar mama doarme, şi tata este la serviciu.

— Nu-i nimic. Am câteva întrebări, neoficial. Intră, observând foaierul, fără să-i scape vreun detaliu. Vreun loc unde să stăm?

Mă îndoiam că ceva din ce îi spuneam detectivului era neoficial, dar nu aveam nimic de ascuns şi voiam să-l ajut.

Conducându-l într-un mic salon, m-am aşezat pe canapea în

timp ce el se aşeză în fotoliu.

— Este vorba despre Cassie? am întrebat eu, încrucişându-mi braţele.

Ramirez încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că ai aflat, nu?

— Da. S-a auzit peste tot la şcoală astăzi.

— Si cum rezişti?

Cum rezistam? Aproape că voiam să râd, dar mi-am dat seama că asta n-ar fi fost potrivit.

— Bine, cred.

Buzele lui se curbară în sus într-o parte.

— Voiam să trec prin câteva lucruri cu tine. Să vedem dacă se aprinde ceva. Eşti de acord?

— Da. Am ridicat o pernă brodată delicat, punând-o în poală. Vreau să pot să ajut.

— Bun. Iarăşi acel zâmbet pieziş. Cassie a fost găsită la câţiva metri de cascadele lacului, prinsă în… Se opri când sângele mi se scurse de pe faţă. Mă rog, nu contează detaliile. Acum, nu suntem sigur care-i cauza decesului, dar, din ancheta preliminară, nu pare să fi fost înecul.

— Cassie ştia să înoate bine. Am strâns perna. Asta mi-au zis prietenele ei… ale mele astăzi.

El încuviinţă lent din cap.

— Mama ei a zis că fata era o înotătoare excelentă, cunoştea şi foarte bine terenul din parcul statal şi traseele de sus de acolo.

— Dar noi am fost acolo sus noaptea, am zis eu încruntându-mă. Del mi-a zis că am fost cu el până seara.

— Da, am vorbit cu el când ai lipsit. Se aplecă înainte, punându-şi mâinile între genunchi. Ai idee de ce voi două v-aţi dus acolo sus noaptea? Oricât de bine ştiaţi tu şi Cassie terenul, ar fi fost periculos. O alunecare…

Am înghiţit cu greu.

— Chiar nu ştiu de ce si toată ziua am încercat să-mi dau seama. Lauren… Lauren Cumming a zis despre Cassie că era supărată. Poate ne-am dus acolo sus pentru a petrece nişte timp ca fetele.

Ca fetele mi se părea stupid până şi mie, dar nu mai aveam idei.

— Am vorbit şi eu cu Lauren, dar, din câte am înţeles, nu e ca şi cum vreuna din voi petrecea timp la lac pe durata nopţii – cel puţin, nu în această perioadă a anului. Făcu o pauză, întâlnindu-mi ochii. Acum, ai zis că ai avut senzaţia asta… de cădere când am vorbit şi că ai auzit apă. Crezi că-i posibil să fi fost lângă cascadă?

— Cred că da, dar acum nici măcar nu ştiu unde-i cascada. Sau cum să ajung la lac.

Înclină capul într-o parte, şi privirea îi coborî pentru un moment.

— Îţi mai aminteşti altceva? Chiar dacă ţi se pare un detaliu minor, ar putea să fie de ajutor. Vrei să ajuţi, corect?

— Da. Dându-mi seama că ţineam perna ca pe un scut, am dat-o la o parte. V-am spus despre stânci. Le-am mai văzut, sunt acoperite cu ceva ce pare a fi sânge, dar nu sunt… chiar sigură. Ştiu că nu-i mare lucru.

— Nu. Este ceva. Ramirez zâmbi încordat. Altceva?

Am coborât privirea, muşcându-mi buza. Dacă-i spuneam că o văzusem pe Cassie, aş fi părut o nebună.

— Samantha, *orice* ar fi de ajutor.

Prin casă se auziră paşi grei, alertându-mă că sosise tatăl meu. Detectivul Ramirez se ridică, întorcându-se spre arcada deschisă.

Tata intră ca o furtună, cu obrajii roşii de furie, şi ochii mijiţi scânteiară la detectiv.

— Ce cauţi aici?

— E în regulă, tată. Avea doar câteva întrebări.

— Nu, nu este în regulă. Îşi puse mâinile în şolduri, împingând sacoul spre spate. Trebuie să îţi explic legea, Ramirez?

— Cunosc foarte bine legea, domnule Franco, răspunse detectivul.

— Da? Vocea lui căpătă o nuanţă dură, inflexibilă, pe care ştiam că o mai auzisem. Probabil intrasem cu maşina într-un copac. Nu poţi să vorbeşti cu fata mea fără ca unul din părinţii ei să fie prezent sau fără avocatul ei. Vreodată.

— Domnule, aceasta nu este o anchetă oficială, şi fiica dumitale a fost de acord să răspundă…

— Fiica mea este o adolescentă – are doar 17 ani. Tata înaintă, iţindu-se deasupra detectivului. I-ai spus că nu-i oficial? Sunt convins că da. Ea nu ştie cum merg lucrurile astea, dar eu ştiu.

Am ridicat din sprâncene. În stomac mi s-au format noduri. Greşisem că vorbisem cu detectivul? În timp ce-mi rodeam unghia, privirea mi se muta între cei doi bărbaţi.

— Tată, eu…

— Nu mai spune nici un cuvânt, Samantha, zise el, şi tonul îi fu ca o suflare îngheţată pe pielea mea. Dacă doreşti să-mi chestionezi fata, o faci cu permisiunea mea şi cu un avertisment corect. Dacă nu, data viitoare când te mai apropii la mai mult de douăzeci de metri de casa mea, ai face bine să ai un mandat.

Am rămas cu gura căscată. *Un mandat?* De ce i-ar trebui un mandat? Nu eram suspectă. Mandatele erau pentru suspecţi. Mă cuprinse panica în momentul în care m-am ridicat pe picioarele ce-mi tremurau. Eram suspectă?

Detectivul Ramirez îşi drese vocea şi, când vorbi, era calm si neafectat de ordinele tatălui meu.

— Înţeleg, domnule Franco. Să sperăm că nu se va ajunge la asta. Ştiu pe unde să ies.

Tata îşi încrucişă braţele, şi, fără vreun alt cuvânt, detectivul Ramirez plecă. Eu m-am lăsat ameţită pe spate.

— Tată, punea doar nişte întrebări. Nu a fost mare lucru.

El traversă camera, lăsându-se în jos, să fie la nivelul ochilor

mei.

— Prinţesă, tu nu înţelegi cum funcţionează poliţia. Eşti un copil, şi, cu tot ce ţi s-a întâmplat, lor le-ar fi uşor să te zăpăcească şi să te manipuleze.

Mă umplu o furie plină de indignare.

— Nu sunt proastă. Faptul că nu-mi pot aminti nimic nu înseamnă că sunt un copil neajutorat. Doar mă întreba despre Cassie. Vreau să pot ajuta poliţia.

— Ştiu. Oftă şi apoi se întinse, trăgându-mi mâna de la gură. Încă-ţi rozi unghiile. Mama ta urăşte asta.

— Scuze, am mormăit eu, strângându-mi genunchii cu mâinile.

Se ridică şi se duse până la poliţa de deasupra şemineului. Coloana îi era neobişnuit de ţeapănă.

— Ştiu că nu eşti proastă, Samantha. Eşti o fată inteligentă, dar nu vreau să mai vorbeşti cu poliţia, bine? Nu fără mine lângă. Înţelegi?

— De ce? Ce mare lucru? Nu am nimic de ascuns.

Se întoarse pe jumătate, netezindu-şi părul cu mâna.

— E mare lucru fiindcă tu probabil eşti ultima persoană care a văzut-o pe Cassie – probabil erai cu ea când… când s-a întâmplat ce i s-a întâmplat.

— Ştiu! Şi de asta trebuie să vorbesc cu poliţia.

— Nu. De asta *nu poţi* să vorbeşti cu poliţia! Îşi lăsă mâna pe piept, şi dintr-odată mi-am făcut griji că făcea un infarct. Tatăl meu părea în formă şi îngrijit, dar îmi imaginez că era sub mult stres cu munca… şi cu mine. Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci este să stai de vorbă cu poliţia. Acum, dacă se dovedeşte că ea a fost omorâtă, eşti suspecta lor principală.

Capitolul 11

Suspectă? Criminală? Avusesem dreptate cu ceea ce văzusem

în ochii Veronicăi şi ai lui Candy. Bănuială. Inima-mi bătea puternic în timp ce mă plimbam cu stomacul gol prin dormitor mai târziu în acea noapte. Gândul la mâncare îmi provoca vomă, aşa că am sărit peste cină. *Suspectă. Criminală.*

Acele cuvinte îmi erau străine. Nu în sensul că nu înţelegeam ce însemnau, ci pentru că nu puteam să asociez semnificaţia lor cu mine. Cuvintele îmi săreau pe toţi nervii, ca mici cioburi de sticlă, slăbindu-i, deschizându-i.

Tatăl meu chiar credea că de aia mă chestiona detectivul Ramirez? Pentru că acesta credea că eu o omorâsem pe Cassie? Şi prietenele mele credeau acelaşi lucru? Nu puteau. Nu avea sens. Si eu fusesem rănită, clar. Destul de rău încât să dispară tot ce eram eu, tot ce ştiam.

Şi n-aş fi putut niciodată să omor un om. Ştiau asta?

Exista încă posibilitatea ca tot ceea ce se petrecuse să fi fost un soi de accident ciudat. Ştiam destule cât să înţeleg că se făcuse o autopsie pentru a se determina cauza morţii.

Oprindu-mă în faţa oglinzii dulapului meu, am înghiţit nodul de frică ce mi se ridicase în gât înainte să mă consume. Reflexia mea se uita la mine – obraji palizi şi o nuanţă de scorţişoară a părului meu. Fără machiaj păream mult mai tânără decât în poze. În ochii mei era o scăpărare nervoasă, una pe care mă îndoiam că vechea Sammy o avea.

— N-aş răni-o niciodată pe Cassie, am zis eu, având nevoie să aud pe cineva spunând asta, fie şi doar pe mine.

Reflexia mea îşi înclină capul, buzele se curbară într-un zâmbet batjocoritor.

— Mincinoaso!

Icnind, m-am împleticit înapoi, împiedicându-mă de ursuleţul de pluş de pe podea. M-am lovit cu şoldul de marginea patului. Durerea proaspătă explodă în timp ce pulsul îmi bătea nebuneşte.

Acum, nu era nimeni în oglindă.

Cu corpul tremurând, mi-am băgat picioarele sub mine şi m-am ridicat. Mişcarea zdruncină patul şi noptiera de lângă. Deja deranjată de când umblase Del la ea, cutiuţa muzicală căzu pe podea, scoţând două note muzicale slabe, sparte, care mă făcură să simt fiori pe şira spinării.

Am ridicat-o, întorcând-o pe o parte. Când căzuse, se deschisese un compartiment de pe fundul cutiei, suficient de mare să intre o jumătate de pachet de cărţi de joc. Locul părea gol, şi, ameţită, l-am închis şi am pus cutiuţa la loc pe noptieră.

Când m-am întors, dându-mi la o parte şuviţele lungi de păr de pe faţă, am simţit cum în stomac creşte o senzaţie de greaţă. Pe spate mă străbăteau furnicături ascuţite, şi dintr-odată îmi era prea cald şi camera era prea mică.

Reflexia mea îmi vorbise.

Asta clar era semn de nebunie.

Am început din nou să mă plimb, evitându-mi reflexia, în caz că se hotăra să poarte iar o conversaţie spontană. Ceea ce se petrecuse nu avea cum să fie o amintire, şi n-aveam cum să explic asta decât ca fiind o iluzie în adevăratul sens al cuvântului.

Mi-am imaginat că mă numesc mincinoasă după ce am zis că nu puteam să rănesc pe cineva. Mişto, chiar mişto.

Dându-mi părul pe spate, am inspirat adânc, dar aerul mi s-a oprit în piept. Având nevoie să ies din cameră şi poate chiar din casă, am deschis uşa şi am fugit repede pe hol.

Dând colţul, m-am lovit cu suficientă forţă direct de un corp tare, încât bietul om gemu şi căzu la podea. Dezechilibrată, am căzut peste el. Am recunoscut imediat mirosul curat, de lămâie.

Carson.

Corpurile noastre erau lipite în toate locurile nepotrivite. Sau în cele potrivite, depinde cum voiam să privesc lucrurile. Nu că aş fi crezut că era potrivit. Clar era greşit, mai ales felul în care-i simţeam incredibil de musculos pieptul lui sub al meu, abdomenul tare ca

fierul. Căldura îmi inundă venele.

Mâna lui Carson se curbă în jurul taliei mele în timp ce el îşi ridică uşor capul. Eram atât de aproape, încât puteam să văd fărâmele mai închise de albastru din apropierea pupilelor lui. Privirea mi-a coborât pe buzele lui, şi aşa de tare voiam să ştiu cum se simţeau. Să-i gust sărutul. Să dau drumul tuturor frânghiilor care mă legau de vechea Sammy şi să mă pierd în el. Ciudat cum toate grijile despre nebunie dispărură brusc.

Acele buze se curbară într-o jumătate de zâmbet strâmb.

— Salut, Sam…

— Salut, am şoptit eu. Veneai să mă vezi?

Zâmbetul lui deveni mai larg, şi inima mea tresăltă. Unul dintre dinţii lui din faţă era ciobit la bază.

— De fapt, am venit să-l văd pe Scott, dar…

— Oh! M-am simţit cea mai mare idioată. Atunci, ai face bine să te duci.

— Da, ar trebui. Privirea lui coborî la gura mea, şi mi se strânse stomacul. Dar mai întâi va trebui să te dai de pe mine. Fără grabă. Doar zic şi eu.

Obrajii mi-au luat foc.

— Ai dreptate.

— Da, murmură el.

Eu tot nu m-am mişcat. Afară ar fi putut să vină apocalipsa, şi eu aş fi rămas chiar unde eram. Cu corpul lipit de Carson, cu mâna lui strânsă pe talia mea.

Eram aşa prinşi în ce era asta, că nici unul din noi nu l-a auzit pe fratele meu până când nu a vorbit.

— Vreau să ştiu ce faceţi?

Carson chicoti profund, şi eu am simţit sunetul în fiecare celulă.

— Doar ne luptam.

— Serios, răspunse sec Scott.

M-am rostogolit de pe Carson şi m-am ridicat.

— Am dat peste el – în hol – şi l-am dărâmat, am simţit nevoia să-i explic. Nu ne luptam… sau nu făceam ceva.

Buzele lui Scott tresăriră de parcă îşi reţinea un zâmbet.

— Nu-i nimic, Sam. Prefer să te găsesc tăvălindu-te cu Carson în văzul tuturor decât cu Del.

Am rămas cu gura căscată.

— Asta nu-i…

— Hei! zise Carson, punând braţul în jurul umărului meu. Avem permisiunea fratelui tău.

— Frate, tu chiar îl urăşti pe Del, am zis eu, ignorând felul în care toată partea stângă a corpului meu era lipită de corpul lui Carson.

Scott îşi frecă tâmpla cu podul palmei.

— Da, păi, nu-mi place de el.

— De ce?

— Pur şi simplu, răspunse el şi apoi se întoarse, mergând în dormitorul lui.

M-am retras de sub braţul lui Carson.

— Păi, văd că…

— Hei! Mă prinse de braţ, oprindu-mă. Unde te duceai aşa în grabă?

— Mă duceam… la o plimbare.

— Este aproape ora 21.00.

Am ridicat din umeri, şi fix în acel moment îmi ghiorţăi stomacul.

— Sau să iau ceva de mâncare. Poate nişte îngheţată. Mai devreme am văzut o cutie cu două tipuri de îngheţată de ciocolată. Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată îngheţată. Băteam câmpii, dar nu mă puteam opri. Bine, nu-mi amintesc oricum prea multe, aşa că asta nu spune mare lucru. Ieri am descoperit că-mi plac hamburgerii fără roşii. Fără murături, dar cu mult bacon.

Rânjetul lui Carson se mărea cu cât vorbeam mai mult.

— Si brânza?

— Sunt ambivalenţă faţă de brânză.

Am zâmbit. În urmă cu câteva zile, avusesem unul dintre acele momente în care nu mă puteam opri din vorbit cu Del, şi el fusese mai puţin amuzat de asta.

Carson îmi dădu drumul la braţ.

— Deci, revenind la îngheţată… eşti sigură că ai văzut?

— Da.

— Pot să-ţi ţin companie?

Inima mea se bucură la această sugestie.

— Credeam că ai venit să-l vezi pe Scott.

— Poate să aştepte. Carson mă înghionti cu umărul lui. Nu poate?

M-am uitat la el, hotărând că împărţirea de îngheţată nu era un păcat capital şi că mi-ar fi prins bine distracţia.

— Sigur.

Carson mă urmă jos. Am avut nevoie de câteva momente să găsesc castroanele şi linguriţele. Apoi, am scos îngheţata. El îşi umplu castronul cu munţi de ciocolată delicioasă. Eu am pus trei linguri mari în al meu, şi apoi ne-am aşezat la bar, faţă în faţă.

— Unde sunt părinţii tăi? întrebă el, lovind îngheţata cu dosul linguriţei lui.

— Nu ştiu unde-i tata, dar mama este în pat. M-am aplecat înainte, coborând vocea. Cred că doar asta face. Mereu a fost aşa?

El ridică privirea în timp ce luă o gură.

— Nu o vedeam des. O cam deranjează că sunt prin casă, aşa că, în general, încerc să-mi limitez vizitele.

M-am încruntat.

— De ce?

Lovi din nou în îngheţată.

— Mamei tale nu-i place ca eu să fiu prin casă din cauza tatălui meu. Făcu o pauză şi ridică din umeri. Probabil cred că o să-i fur din

artă.

Am strâns aşa tare linguriţa, încât nu aş fi fost surprinsă dacă se îndoia.

— Ce aiurea! Tatăl tău nu-i diferit de al meu. Doar au alte locuri de muncă. Nu înţeleg ce mare scofală.

Avu iarăşi acea expresie – cea care mă făcea să mă simt de parcă aş fi fost un puzzle pe care nu reuşea să-l descifreze.

— Ştii ce mi s-a părut mereu amuzant?

— Ce?

— Din ce a zis Scott, tatăl tău a fost ca al meu înainte să o cunoască pe mama ta. Nu avea mulţi bani, provenea din clasa muncitoare si alte alea, aşa că niciodată nu am înţeles cum a ajuns cu mama ta.

Şi ăsta era un puzzle pe care cu nu puteam să-l descifrez.

— Nici eu, pentru că mama provine dintr-o…

— Familie veche, şi bogaţii au tendinţa de a rămâne împreună. Poate doar a dat-o pe spate.

Am început să zâmbesc la asta, imaginându-mi-l pe tata cucerind-o pe mama cu tot felul de gesturi romantice, dar apoi m-am gândit la cum erau acum. Exista mai mult romantism între mine şi peria mea de păr decât între ei doi.

Carson luă o înghiţitură uriaşă din îngheţata lui.

— E bună.

Privindu-l cum mănâncă, am aşteptat până îngheţata mea s-a topit şi apoi am învârtit linguriţa în jurul castronului, transformând-o într-un fel de budincă. Când Carson râse, eu am zâmbit la el.

— Cred că aşa-mi place.

— Da, aşa făceai când erai copil. O înnebuneai pe mama ta.

Ciocolata curgea din linguriţa mea, picurând în castron în timp ce-l studiam.

— Chiar am fost cei mai buni prieteni?

El încuviinţă din cap.

— Da, am fost… inseparabili mult timp.

Aşa cum o făcusem de mii de ori de când aflasem că el era răspunsul la întrebarea mea de siguranţă, am încercat să ne imaginez pe noi doi făcând lucruri împreună – alergând, jucându-ne, intrând în belele. Din păcate, amintirile nu erau acolo oricât de mult încercam eu. Dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, cel mai mult îmi lipsea *posibilitatea* acelor amintiri.

— Ai expresia aia, zise el, dându-şi părul de pe frunte la o parte cu mâna liberă. Nu eşti fericită de ceva. Companie proastă?

— Nu. Deloc, l-am asigurat eu. Doar că este naşpa să nu-ţi poţi aminti nimic. Cred că… chiar mi-ar fi plăcut acele amintiri.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei pentru un moment.

— Dar eu încă le am. Dacă vrei, pot să ţi le împărtăşesc pe cele mai importante.

Un zâmbet îmi apăru pe buze.

— Mi-ar face plăcere.

Aşa că îmi povesti. Trecu prin cele mai importante momente ale copilăriei noastre în vreme ce ne mâncam îngheţata. Plimbări cu bicicleta, urcat în copaci, înotat şi construirea de forturi din crengi – făcuserăm de toate. Se dovedi că-i rupsesem şi braţul lui Carson. De data asta, sărind de pe una dintre stâncile de la Bârlogul Diavolului, unde-l luasem cu mine. Pierduse un întreg sezon din Liga de Juniori.

Scott avea dreptate – eu şi Carson fuseserăm apropiaţi.

Tot timpul cât vorbi despre noi, pielea din jurul ochilor lui era încreţită, şi eu eram atrasă de privirea lui fermă, fascinată de ochii care străluceau ca lapislazuli. În tot acest timp, în pieptul meu crescu tensiunea. O parte din ea era bună, pentru că mă simţeam ca şi cum eram gata să zbor de pe locul meu, dar exista şi o încordare marcată de tristeţe şi ruşine.

— Chiar îmi pare rău că m-am purtat aşa urât cu tine, am zis din nou. Faptul că fusesem amabilă cu mama lui şi apoi cu el după ce ea murise nu compensa pentru restul. Nu meritai felul în care… am pus

capăt.

Carson deschise gura, dar o închise. Trecură câteva momente, şi apoi se aplecă înainte, întinzându-şi braţele peste bar.

— O să fiu sincer, bine? Când ţi-ai cerut scuze înainte, mi-a fost indiferent. Pentru că mi-era greu să cred că tu chiar vorbeai serios, ţinând cont de… experienţa mea din trecut cu tine.

M-am cutremurat si brusc mi-am dorit să nu fi mâncat aşa mult. Îngheţata mi s-a strâns în stomac.

— Înţeleg…

— Nu. Nu înţelegi. Privirile ni s-au întâlnit. Pentru că înţeleg că chiar îţi pare rău. În urmă cu vreo două săptămâni? Nu sunt aşa sigur. Dar acum, da. Şi asta contează. Bine? Trecutul este în trecut. S-a terminat. Lasă-l să moară!

Văzând sinceritatea din ochii lui, auzind-o în vocea lui, o parte din tensiune se mai spulberă.

— Mulţumesc! am şoptit.

Carson încuviinţă din cap, şi între noi se lăsă iarăşi liniştea.

— După şcoală, a trecut detectivul pe aici, i-am zis eu, uitându-mă la mizeria din castronul meu. Tata s-a supărat, l-a dat practic afară.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu i-a plăcut că Ramirez îmi punea întrebări fără să fie prezent el… sau un avocat. Am ridicat privirea, inspirând adânc. Tata crede că sunt suspectul lor principal.

Sprâncenele lui se uniră.

— Poftim? Tu vorbeşti serios?

— Da, pentru că am fost ultima persoană care a văzut-o.

— Dar nu ştie nimeni dacă ai fost, zise el, spre uşurarea mea. Oricine ar fi putut să fie cu voi două. Şi ce ai păţit tu s-ar putea să nu aibă vreo legătură. Ar putea fi o coincidenţă ciudată.

Un accident.

— Asta sper şi eu, am murmurat. Oricum, cine crezi că ar fi fost cu noi? am întrebat eu. Adică, dacă nu a fost un accident.

— Te întrebi cine ar fi putut să fie cu voi două şi să fi vrut să o… rănească pe ea? Sau pe tine? Se lăsă pe spate, trecând cu o mână prin părul ciufulit. Doamne, Sam, este o nebunie doar să te gândeşti la aşa ceva.

— Mie-mi spui?! Am început să-mi rod degetul mare, dar am descoperit că unghia fusese deja roasă. Aş fi putut fi eu.

El ridică din sprâncene.

— Poftim? Tu? Nu. Nu se poate.

M-am strâmbat.

— Vechea Sam părea în stare cam de orice, şi aparent eu şi Cassie aveam o prietenie ciudată. Poate ne-am certat şi…

— Şi ce? Ai omorât-o? Îşi dădu ochii peste cap, râzând. Nu se poate. Da, aveai o parte rea, dar n-ai fi făcut nimănui vreun rău. Şi asta nu explică şi cum ai fost rănită.

Nu explica, şi, măcar o dată, imposibilitatea unui lucru era liniştitoare. Mi-am dat părul pe spate.

— Bine. Dacă ar fi să alegi pe cineva, cine ar fi?

Se uită uluit la mine.

— Să aleg pe cineva care să fie în stare de crimă? Doamne, sper să nu cunosc pe nimeni care este în stare.

— Ştiu, dar, dacă ar trebui să alegi pe cineva care i-ar face rău lui Cassie, cine ar fi?

Clipind, se uită în altă parte.

— Există o listă imensă de oameni care erau furioşi pe ea, dar să o omoare? Nu cred.

— Carson…

El înjură în şoaptă, înfruntându-mă.

— Bine. Ar fi Trey. Aveau o relaţie de rahat. Şi apoi, mai sunt cel puţin o sută de copii la şcoală care probabil şi-au imaginat de câteva ori cum o împing în faţa unui autobuz.

Mi-am încreţit nasul.

— Mișto!

— Uite ce e, tu nu ţi-o aminteşti, Sam. Cassie era… O voi spune aşa: a avut foarte *puţine* momente bune. Era groaznică cu copiii care nu aveau bani, nu conduceau maşini de lux sau nu-şi petreceau verile pe un iaht, ceea ce-i de-a dreptul hilar, dacă te gândeşti, pentru că ea n-ar fi avut nimic dacă nu ar fi fost tatăl mamei ei. În plus, era manipulatoare. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe bar. În fiecare lună, alegea o ţintă nouă – un copil cu care se prefăcea că voia să se împrietenească, pentru că avea ceva ce-i trebuia ei. Se purta frumos, şi voi restul făceaţi la fel, şi apoi, după ce obţinea ce voia, umilea persoana respectivă în public într-un fel sau altul. O dată a reuşit să facă întreaga şcoală să creadă că Sandy Richards e lesbiană.

Sandy era la ora mea de istorie. Fata tăcută. Îmi plăcea de ea.

— Cui îi pasă dacă e lesbiană?

— Nimănui, dar Cassie a făcut să pară că Sandy era obsedată de ea şi că se dăduse la ea. O prostie, şi sunt sigur că jumătate din şcoală ştia asta, dar nimeni nu se ridica împotriva lui Cassie. Lăsându-se pe spate, îşi încrucişă braţele. Pentru că nimeni nu se ridica împotriva ta, şi toată lumea ştia că, dacă se lua de Cassie, se lua de tine.

Tensiunea reveni, agăţându-se de plămânii mei.

— De ce crezi că era aşa?

— Dracu’ ştie, dar era… dată peste cap. Întoarse capul, şi maxilarul îi era încordat. Uneori, petrecea cam prea mult… şi începea să plângă şi să facă crize fără motiv. Trey obişnuia să spună că erau probleme paterne, dar cine ştie?!

Probleme paterne? Am cugetat la asta, amintindu-mi că pe lista absenţilor era un tată. Apoi, am întrebat ceva ce probabil n-ar fi trebuit.

— De ce mă purtam cum mă purtam?

El clipi din nou, iar ochii i se măriră.

— Doamne, Sam, aş vrea să ştiu, dar nu am habar. Părinţii tăi s-au purtat frumos cu tine. Şi Scott la fel, şi, chiar dacă te-ai schimbat când ai început să petreci timp cu Cassie, nu se poate da vina doar pe ea. Tu ai luat acele decizii.

— Ştiu. Am coborât privirea. Eu şi Cassie eram groaznice împreună, deci?

El oftă prelung şi, când am ridicat privirea, se uita afară prin uşile franţuzeşti.

— Era ciudat, ca doi oameni care se unesc si scot ce este absolut mai rău din fiecare. Dacă ştiaţi ceva despre cineva, foloseaţi asta în avantajul vostru. Mereu oportuniste… Şi există mulţi oameni cu multe motive să nu vă placă. Dar să vă rănească? Asta-i diferit.

Ruşinea reveni, arzându-mă ca acidul. Am luat o ultimă linguriţă din îngheţata topită, dorindu-mi să-mi fi ţinut gura. Carson se uită la mine şi apoi râse uşor.

— Ce?

Am lăsat linguriţa în castron.

— Ai îngheţată pe bărbie.

— Da? Mi-am șters bărbia. Gata?

Clătinând din cap, se întinse peste bar şi trecu cu degetul mare pe sub buza mea inferioară. Pieptul mi s-a ridicat repede, şi mi s-a tăiat respiraţia. Degetul lui mare rămase chiar sub colţul gurii mele, dar degetele i se întindeau sub bărbia mea. Erau aspre pe pielea mea mai fină, făcându-mă să simt un fior de plăcere. Ochii ni s-au întâlnit, şi am aşteptat ca el să-şi retragă mâna, pentru că sigur mica pată de îngheţată se dusese deja, dar el nu şi-o retrase.

Degetul lui mare urcă în schimb, trecând peste buza mea inferioară. Am inspirat, dar, la fel ca înainte, aerul se pierdu pe undeva. Peste mine trecu un val ameţitor de căldură.

Am înghiţit.

— Mai vrei îngheţată?

Pe buzele lui se întinse un zâmbet strâmb.

— Sigur.

O parte din creierul meu se blocă. Punând mâinile pe marginea barului, m-am aplecat înainte şi am încetat să mă gândesc la *tot* în afară de senzaţia electrizantă pe care el o crea cu cea mai simplă atingere. Nu eram prea sigură de ceea ce făceam, dar corpul preluă conducerea. Pulsul îmi crescu – şi inima la fel – când mâna lui alunecă pe obrazul meu.

Era greşit, dar o simţeam aşa incredibil de potrivit.

Cineva îşi drese vocea, şi eu m-am smucit înapoi, aproape căzând de pe scaun. Spre groaza mea, mama mea stătea sub o ferigă agăţată, ţinând în mână un pahar plin cu un lichid roşu.

— Este târziu, Carson, zise ea, cu tonul şi ochii plini de răceală. Cred că-i momentul să te întorci acasă.

Carson îmi zâmbi iute cât se ridică.

— Mă scuzaţi, doamnă Franco, nu mi-am dat seama de oră.

Ea încuviinţă scurt din cap.

El privi peste umăr la mine.

— Ne vedem la şcoală, Sam!

Când m-am ridicat, am simţit că obrajii îmi ardeau. Voiam să ies cu el, dar el dispăruse deja după colţ. Câteva secunde mai târziu, o uşă se deschise şi se închise. Îi acaparasem tot timpul – nici măcar nu-l vizitase pe Scott.

— Ce faci, Samantha?

Am inspirat adânc.

— Mâncam îngheţată.

— Nu face pe deşteapta cu mine!

— Nu fac pe deşteapta cu tine, mamă. Mâncam îngheţată cu Carson. Ce mare lucru? M-am întors cu spatele la ea şi am ridicat castroanele, ducându-le la chiuvetă. Nu este ca şi cum…

— Nu mai sunt sigură că te cunosc, zise ea, cu vocea încordată şi punând paharul pe bar. Acum două săptămâni, n-am fi avut

conversaţia asta.

— Da, acum două săptămâni, eram o scorpie. Care aparent avea o şcoală întreagă de duşmani. Aşa că, dacă a fi mai amabilă este o mare dezamăgire pentru tine, va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Nu-i vorba despre a fi amabilă. Mă urmă la chiuvetă, dărâmându-mi castroanele din mână. Unul se lovi de otelul inoxidabil şi se rostogoli pe o parte, celălalt se sparse în două jumătăţi mari de ceramică.

Uluită, m-am uitat la ea.

— O să-mi distrugi viaţa dacă te încurci cu băieţi din ăştia.

Am dat înapoi.

— Mamă, doar stăteam de vorbă.

— Mie nu asta mi s-a părut. Obrajii îi erau îmbujoraţi în aceeaşi culoare ca bluza ei de mătase. Băieţii ca el…

— Nu-i nimic în neregulă cu Carson! Am trecut pe lângă ea, nedorind să mă cert. Nu era ca si cum nu aveam destule probleme fără să mă iau în gură cu ea. Sunt obosită…

— Nu face aceeaşi greşeală ca mine, zise ea cu voce joasă, abia auzită, cu nările tremurând.

Ochii mi s-au mărit de șoc.

— Poftim? Ce vrea să însemne asta?

— Nu contează. Tocurile îi răsunară pe parchet. Nu vreau să te faci de ruşine si mai mult. Si aşa este suficient de rău…

— *Ce* este suficient de rău, mamă? M-am întors. La naiba cu partea fără ceartă. Totul fierbea în mine, dând pe dinafară, până când n-am mai simţit decât furie. Încă te fac de ruşine? Toate prietenele tale *vorbesc?* Doar că acum vorbesc despre ce am păţit eu, despre ce a păţit Cassie? Ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine!

Ea miji ochii.

— Eşti sigură că nu ţi-au revenit amintirile? Pentru că asta pare foarte familiar, Samantha.

— Da? Grozav!

Am încercat să trec pe lângă ea, dar fu rapidă şi mă opri.

Regretul îi închidea nuanţele de verde din ochi.

— Îmi pare rău, scumpo! Nimic din asta nu-i vina ta. Indiferent de ce s-a întâmplat sau de ce s-ar putea să fi făcut, nimic din asta nu-i vina ta.

Mă străbătu şocul, în timp ce mama se întoarse. Am auzit-o oprindu-se la dulapul cu băuturi, şi ştiam că lua o sticlă cu ea. Am ieşit ameţită din bucătărie şi l-am văzut pe tata stând acolo.

El îşi feri privirea; avea ochii închişi şi sprâncenele adunate.

— Samantha…

— Ea crede că eu am făcut-o? Vocea-mi era abia auzită, răguşită. Crede că i-am făcut ceva lui Cassie?

— Nu. Deschise ochii. Nu, nu crede aşa ceva. Este doar obosită, şi tot stresul ăsta… a afectat-o. Mama ta nu este… Clătină din cap. Nu crede asta.

Drăguţ din partea lui să încerce să mă convingă, dar nu-l credeam.

— Tu crezi că am făcut-o?

— Nu, puiule, nu cred că ai avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, zise el, încercând să zâmbească, dar nereuşind. Este târziu. Du-te sus! Mâine va fi mai bine.

Pentru un moment, n-am putut decât să mă uit la el cu o neîncredere glacială. În gât mi s-au adunat lacrimile şi, când m-am putut mişca, am ţâşnit pe lângă el. Nu eram sigură de ce fugeam, dar nu conta unde mă duceam. În timp ce mă dezbrăcam si mă schimbam cu mâini tremurânde, mă bântuia ce spusese mama.

M-am aşezat pe pat, trăgând picioarele la piept. Cu capul sprijinit de genunchi, am inspirat adânc, dar asta n-a calmat panica în creştere. Carson mă considera incapabilă de aşa ceva, dar ce ar fi trebuit să cred când propria mamă mă credea în stare?

Capitolul 12

Doamna Messer avea o chestie cu ochelarii ei. Şi-i punea când începeam să vorbim, îi dădea jos înainte să termine o frază şi apoi rodea bucata de la tâmplă. În primele cinci minute ale sesiunii noastre de miercuri, făcuse asta deja de cinci ori.

M-am lăsat pe scaun, acoperindu-mi căscatul cu mâna. Îşi petrecuse mare parte din timpul nostru verificând rapoartele primite de la profesorii mei.

Puse hârtiile într-un dosar şi îl lăsă deoparte.

— Cum mă aşteptam, nici unul dintre profesori nu este îngrijorat. Ba chiar eşti mai atentă la ore decât înainte.

— Păi, bănuiesc că ăsta-i un lucru bun.

Zâmbetul ei era încordat.

— Cum stau lucrurile acasă?

Am şters orice expresie.

— Totul este bine.

Iar cu ochelarii.

— Mama ta a luat legătura cu mine ieri. Este îngrijorată despre cum te adaptezi la tot.

Smucindu-mă în scaunul meu, am închis gura. Mama nu vorbise cu mine de la ieşirea de luni seară. Si eu eram în regulă cu asta.

— V-a sunat?

— Da. Era îngrijorată că îţi este greu să corelezi lucrurile dinainte de… accident cu viața ta de acum. Iar cu ochelarii. Vrei să vorbeşti despre asta?

Mă dureau dinţii de cât de tare încleştasem maxilarul.

— Ea este cea care are mai degrabă o problemă cu felul în care sunt acum.

Doamna Messer rodea bucata din capăt.

— Vreo legătură cu un băiat…

Căldura îmi urcă în obraji.

— Mâncam îngheţată cu un băiat, şi ea s-a panicat.

Nu-mi venea să cred că mama mea o sunase! Mama nu făcuse bine că sunase un terapeut adevărat, dar era destul de rău că îi spusese consilierei şcolare. Strângând braţele scaunului, am inspirat adânc.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană ca înainte de *incident.* Şi ştiţi ceva? Cred că-i un lucru bun. Înainte, eram o adevărată scorpie.

Punând ochelarii din nou pe nas, buzele îi zvâcniră de parcă voia să zâmbească. Nu un zâmbet din acelea false, încordate pe care mi le oferea mereu.

— Păi, dacă te face să te simţi mai bine, i-am explicat că va vedea schimbări în personalitatea ta.

— Fac pariu că a primit bine asta, am mormăit eu. Ea crede că…

— Crede că ce, Samantha?

Am început să-mi rod unghia de la degetul mare în timp ce băteam neliniştită în podea. Impulsul de a-mi vărsa secretele veni repede şi iute, şi voiam să cedez.

— Nu ştiu. Îi este ruşine cu mine. Si cred că mereu i-a fost.

— Sunt sigură că nu-i adevărat, zise consiliera, privindu-mă. Ţi-ai mai amintit alte chestii?

Concentrându-mă asupra pozei cu băieţelul cu chip de heruvim de pe biroul ei, am ridicat din umeri.

— Doar frânturi, dar nu prea au sens. Nu a fost un val de amintiri, chiar dacă am făcut cum mi-aţi spus. Am crezut… am crezut că vestea despre Cassie va declanşa ceva, dar nu a fost aşa.

— Şi cum faci faţă veştii despre Cassie? Încă eşti apatică faţă de ea?

Uram când spunea asemenea lucruri, chiar dacă înţelegeam la ce se referea. Incapacitatea mea de a-mi reaminti sentimentele din jurul relaţiei mele cu Cassie făcea să-mi fie dificil să împărtăşesc suferinţa pe care toţi ceilalţi o simţeau din cauza morţii ei bruşte.

— Încerc să mi-o amintesc.

— Nu asta am vrut să zic, spuse ea.

Revenind la unghia degetului meu mare, am refuzat să răspund.

— Pot să vă întreb ceva?

Doamna Messer încuviinţă din cap.

— Oamenii care încep să-şi recapete amintirile văd… chestii ciudate?

Clipi lent în spatele ochelarilor.

— Ce fel de lucruri ciudate?

Am ridicat din nou din umeri.

— Nu ştiu. Adică văd lucruri ciudate sau aud voci?

Îşi plecă privirea, de data asta strângând din ochi.

— Unele amintiri pot reveni sub forma unor voci sau imagini care pot părea ciudate. Dacă-mi poţi da un exemplu…

Am aşteptat să-şi pună ochelarii la loc sau să-i ronţăie, dar, cum nu făcu nici unul din aceste lucruri, mi-am dat seama că-i stârnisem atenția. Nu era bine. Am bănuit că nu era normal să auzi şi să vezi chestii ciudate doar pentru că am văzut-o că nu se mai juca cu ochelarii.

Cum nu am detaliat, a trecut mai departe, dar ştiam că avea să revină la asta, probabil vineri.

— Luni este înmormântarea lui Cassie. S-ar putea să fie un… eveniment dificil pentru tine…

— Sau poate mă va ajuta să-mi amintesc ceva.

— Poate, fu ea de acord, notând ceva în caietul ei.

Şedinţa se terminase, şi eu m-am grăbit la dulapul meu, ca să nu întârzii. Primul lucru pe care l-am văzut când am deschis uşa metalică a fost un bilet, scris pe hârtie galbenă, împăturit într-un triunghi. Privind în jur înainte de a-l deschide, m-am asigurat că nu era nimeni prin preajmă.

Aceste bilete mă bulversau – la dracu', mă speriau. Dacă fusesem eu… dacă îi făcusem ceva lui Cassie si cumva mă rănisem în

acest proces, cum se explicau aceste bilete? Ce era mai rău? Să fiu răspunzătoare de moartea lui Cassie sau posibilitatea ca vinovatul să fie încă liber? Aceeaşi persoană care mă urmărea, cu provizii interminabile de foi galbene?

Nu aveam un răspuns. Oftând, am deschis biletul.

Ştii de ce era la lac.

O parte din mine voia să râdă în timp ce împăturream biletul, adăugându-l lângă celălalt din geanta mea, dar o senzaţie de nelinişte îmi blocă gâtul. Era clar că nu ştiam de ce fusese ea la lac. Cine lăsa aceste bilete trebuia să fie un pic mai clar cu privire la situaţia mea, ceea ce aducea întrebări mai importante.

Cine lăsa aceste bilete si cât ştia?

Închizând dulapul, m-am întors când Del apăru de după colţ şi veni spre mine. Un junghi de vinovăţie mă străbătu când mi-am amintit cât de mult îmi dorisem să-l sărut pe Carson.

Del îşi puse braţul în jurul umerilor mei şi mă sărută pe obraz înainte de a se retrage, trăgându-mă uşor de coadă.

— Pari obosită. Eşti bine?

Am trecut cu mâna peste păr, conştientă de cum arătam.

— Astăzi, nu am stat prea mult să mă pregătesc…

— Nu-i nimic. Mă luă de mână, şi am pornit pe hol. Toată lumea înţelege că ai trecut prin multe şi, cu vestea despre Cassie, nimeni nu are mari aşteptări.

Am arcuit o sprânceană, dar n-am zis nimic. Oprindu-ne în faţa clasei de matematică, m-a sărutat de rămas-bun – de data asta, pe buze. Nu fu deloc un sărut rău. Cald, uscat şi moale. Chiar răbdător, dar degetele tot mi se strânseră, din toate motivele greşite.

Del se retrase, cercetându-mi cu atenţie ochii.

— Eşti sigură că eşti doar obosită?

Bilete misterioase, posibilitatea ca eu să fi fost implicată în ceea

ce i se întâmplase lui Cassie şi, pe lângă gândurile nebuneşti, aveam probleme serioase cu fetele. De parcă viaţa mea nu putea să se complice şi mai mult, îl doream pe tipul greşit, după spusele tuturor celorlalţi – *cel mai bun prieten* al fratelui meu –, în timp ce iubitul meu aştepta răbdător ca eu să-mi revin.

Trebuia să aflu ce simţeam pentru Del, dacă exista vreo speranţă pentru noi, pentru că nu era corect să-l amăgesc aşa. Dacă nu mai eram fata care se îndrăgostise de el, nu era corect să continui cu această… şaradă.

Cugetând la opţiunile mele pe timpul orelor de dimineaţă, încă nu ştiam ce să fac. Nu ştiam ce anume mă făcea să *zăbovesc.* Teama de a renunţa la unul dintre ultimele lucruri ce mă legau de vechea mea viaţă? În acest moment, relaţia mea cu vechile mele prietene era practic inexistentă, iar Del rămăsese ultima verigă cu vechea Sam. Incapabilă să hotărăsc ce simţeam despre asta, am alungat până la urmă acele gânduri şi m-am concentrat asupra lui Cassie. Cel mai recent bilet nu-mi spunea nimic, dar îmi arăta direcţia corectă.

Trebuia să ajung la acel lac.

Poate, dacă-l vedeam, avea să se declanşeze o amintire importantă – ajutându-mă să-mi amintesc un detaliu esenţial. Indiferent cât de egoist ar fi fost, nevoia de a şti ce se petrecuse nu mai era doar pentru Cassie. Trebuia să-mi dovedesc mie că nu eu eram cea răspunzătoare de ceea ce se petrecuse. Mie şi ei.

În mintea mea, s-a format lent un plan, şi, înainte de a mă duce la masa prietenelor mele la prânz, eram deja în proces să-l implementez. M-am oprit la masa fratelui meu.

— Pot să-ţi împrumut maşina după antrenament?

Ridică din sprâncene.

— Nu sunt prea sigur de asta.

M-am aşezat, pregătită să-l rog şi să implor.

— Promit că nu am să las să se întâmple nimic cu maşina ta. Trebuie doar să fac ceva după şcoală.

— Ce? întrebă el cu ochii mijiţi.

— Ceva, am zis. *Te rog,* Scott!

Julie zâmbi la fratele meu.

— Nu-mi amintesc ultima dată când am auzit-o spunând „te rog”, deci cam trebuie să i-o dai.

— Nu eşti de ajutor. Scott se lăsă pe spate, cu ochii încă la mine. De ce nu o laşi pe Julie să te ducă oriunde vrei să te duci?

— Nu pot, zise ea repede, apoi se înroşi. Nu că n-aş vrea, pentru că aş vrea, Sam.

— Bine.

Încă mă simţeam un pic înţepată, chiar dacă nu avusesem de gând să iau pe cineva cu mine, dar chiar părea să vrea să fim din nou prietene.

Zâmbi, părând uşurată.

— Trebuie să lucrez la teatru după şcoală. Astăzi este tura mea.

— Oh, fir-ar, am uitat! Scott oftă. Bine. O să ajung acasă înainte de ora 17.00. Poţi să o împrumuţi atunci, şi, jur, dacă puiul meu păţeşte ceva, va fi vai de fundul tău!

Am ţopăit extaziată şi m-am aplecat peste masă, îmbrățișându-l.

— Eşti cel mai tare!

Fratele meu rămase cu gura căscată. Clătină din cap fără grai, în timp ce eu îmi luam rămas-bun de la Julie, care era la fel de şocată, şi m-am îndreptat spre partea din spate a cantinei. Abia când mi-am pus farfuria lângă Lauren, mi-am dat seama că la masă nu fusese Carson. La biologie se purtase ca şi cum nu se întâmplase nimic între noi, şi probabil aşa era cel mai bine. Măcar până-mi dădeam seama de ce aveam să fac cu Del.

Mă simţeam mai bine decât mă simţisem de zile întregi. Era ca şi cum aveam în sfârşit un scop, ceva de anchetat, în loc să stau într-o amorţeală. Am tăiat ceea ce credeam că era o felie de şuncă.

— Deci te-am văzut vorbind cu Julie. Veronica trăgea de

eticheta sticlei ei de apă. V-aţi împăcat?

— De fapt, vorbea cu fratele ei, zise Lauren, mutându-şi privirea nervoasă între noi.

— Nu înţeleg de ce fratele tău este cu ea, zise Candy. Este clar sub nivelul lui.

Mi-am reprimat furia ce creştea în mine.

— Ce are Julie? Este foarte drăguţă, iar fratele meu o place.

— Ce are? Candy privi peste masă la Veronica. Tatăl ei lucrează la un magazin de ţigări din oraş. Şi nu e ca şi cum este al lui şi lucrează acolo, ci lucrează pe salariul minim, ca un sclav.

— Da? M-am prefăcut şocată. Frate, nu-mi vine să cred că au primit-o în şcoala asta!

— Ştiu!

Candy încuviinţă din cap.

Lauren își ascunse râsul cu mâna.

— Era sarcastică, explică Veronica, cu obrajii înroşiţi. Doamne, ce proastă eşti!

— Nu sunt proastă. Candy îşi încrucişă braţele suple şi apoi chicoti. Bine, poate nu-s cea mai tare de pe aici.

M-am uitat la ea.

— Se zice cea mai inteligentă.

Ea ridică din umeri.

— Mă rog!

— Deci toată lumea abia aşteaptă balul de absolvire? întrebă Lauren, încercând să diminueze tensiunea crescândă de la masă. Este în mai puţin de o lună. Tati îmi cumpără rochia asta de culoarea şampaniei…

— Taci din gură! se răsti Veronica. Nu-i pasă nimănui de rochia ta nenorocită.

— Hei! Nu-i vorbi aşa! Am strâns furculiţa. Bine că era din plastic, pentru că voiam să i-o înfig în ceea ce bănuiam că erau buze botoxate. Doamne!

Sub bronz, pielea Veronicăi se coloră într-o nuanţă neplăcută de roşu.

— Bine. Eşti o scorpie, Sammy.

— Eu sunt? Am lăsat furculiţa jos, uluită. Toată iritarea se adună şi dădu pe dinafară. Furia se rostogoli, preluând controlul. Nu eu fac mişto de cineva pentru că părinţii ei nu sunt suficient de bogaţi sau pentru că nu poartă Gap mărimea de adolescenți. Asta e ceea ce faci *tu.*

— Bine. Va trebui să fiu directă cu tine. Se răsuci spre mine, strângându-şi mâinile în poală. Cu gulerul cămăşii peste puloverul gri, părea gata să ţină o predică. Înţeleg că ai nişte probleme…

— Adică nu am nici o amintire? am replicat eu.

— Mă rog. Dar asta nu scuză cum te-ai purtat. Dacă continui să te îmbraci ca un copil al străzii şi…

— Ce-i în neregulă la felul cum sunt îmbrăcată?

Purtam blugi şi o bluză, pentru Dumnezeu. Majoritatea hainelor mele de acasă erau mult prea frumoase pentru a fi purtate la şcoală. Şi serios? De ce aş vrea să port o rochie sau o fustă în fiecare zi?

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Si dacă continui să vorbeşti cu oameni ca *ei* – *ei* însemna oricine cu un venit mediu sub șase cifre, am bănuit eu –, o să ajungi o paria. Şi noi vom avea probleme serioase.

Mica noastră ceartă atrăgea atenţia copiilor din apropierea noastră, şi aş fi putut să tac sau să mă ridic şi să plec, dar nu puteam. Eram aşa sătulă de… de *tot* – priviri, comentarii răutăcioase şi de faptul că Veronica şi Candy se purtau de parcă nu doar memoria îmi lipsea. Şi poate era mai mult de atât – frustrarea de a nu şti nimic, de a fi mereu confuz.

Oricum ar fi, mă săturasem de scorpiile astea.

— Ştii ceva? Avem deja probleme, am zis.

Veronica miji ochii.

— Ah, da?

— A-mi recupera amintirile înseamnă să devin o scorpie ca tine? Da, cred că am să sar peste asta.

Unii dintre copiii din jur se opriră din mâncat. Unii se înecară cu ce aveau în gură. Întregul meu corp ardea de furie, şi voiam să spun mai mult de atât, dar mi-am luat tava şi m-am ridicat.

— Să nu te mai gândeşti vreodată să te aşezi aici, zise Veronica, al cărei piept se ridica rapid.

— N-am nici o problemă cu asta, i-am aruncat eu.

Inspirând adânc, se răsuci pe locul ei.

— Vei regreta asta.

— Deja regret, draga mea.

Nu i-am aşteptat răspunsul. Ocolind masa, m-am îndreptat spre partea din faţă a cantinei. Mulţi ochi mă urmăreau, dar nu-mi păsa. Mi se ridicase o greutate de pe piept. Mă simţeam liberă – nu mai trebuia să stau cu oameni cu care nu mai aveam nici o legătură. Adrenalina mă făcu să iuţesc pasul când mi-am lăsat tava. O parte din mine voia să se întoarcă şi să o ia pe Lauren. Era singura decentă dintre ei.

În drum spre ieşire, m-am uitat la masa fratelui meu. Erau mult prea departe să ne fi auzit, dar şoaptele ce pluteau prin cantină ajunseseră deja la ei. Julie îmi surprinse privirea şi zâmbi înainte de a-şi sprijini bărbia de umărul fratelui meu.

Cum aveam ceva timp liber înainte de terminarea pauzei de prânz, m-am dus la dulapul meu. După ce am dat colţul, m-am oprit brusc.

Carson se sprijinea de un dulap vizavi de bibliotecă, cu spatele la mine. O brunetă frumuşică îi zâmbea în timp ce el îi înmâna rucsacul care probabil era al ei. Tot ce puteam să aud, în afară de bâzâitul iraţional, era râsul gutural care-mi strângea degetele *în modul potrivit* în timp ce el îi punea geanta pe umăr.

Un junghi mă lovi direct în piept, sfâşiindu-mi inima. Nu aveam

nici un drept la acea durere – nici un drept la focul ce creştea în mine –, dar voiam să mă reped şi să-i oblig să se distanţeze cu cel puţin cinci paşi unul de celălalt.

Şi n-aveam cum să fac aşa ceva. Poate că vechea Sammy ar fi făcut-o, dar apoi vechea Sammy nu-l plăcea pe Carson în majoritatea zilelor.

Am făcut un pas înapoi, şi dintr-odată fu ca şi cum mă uitam la doi actori de la un televizor alb-negru, doar că fata din faţa lui… eram eu. Eram pe vârfuri, în faţa lui. La început, am crezut că-l sărutam, pentru că eram *aşa* aproape, dar apoi m-am auzit vorbind – această versiune cenuşie fără viață a mea.

— Te-am văzut, am mârâit eu. *Te-am văzut cu Dianna. Ştiu ce ai făcut.*

Carson ridică mâinile, râzând posomorât.

— Ca de obicei, îţi bagi nasul unde nu-i treaba ta. N-ai idee ce ai văzut, Sam.

Râzând, mi-am dat părul peste umăr.

— Oh, noi te vom termina, Carson. Doar…

Nu ştiu ce mai zisesem. M-am lovit de un dulap, şi sunetul mă scoase din viziune. Tot ce ştiam era că fata care *chiar* era în faţa lui era Dianna, dar motivul confruntării cu Carson era necunoscut. Cine era acel „noi”? Şi ce-l văzusem făcând cu Dianna ce putea fi folosit ca ameninţare?

Carson se uită peste umăr, şi sprâncenele i se uniră când mă văzu.

— Sam?

Dând înapoi, am clătinat confuză din cap. Mintea mi se învârtea, ca să recupereze mutarea de la o amintire – sau o posibilă halucinaţie – la ceea ce realmente se întâmpla. Asta si reacţia mea la a-l vedea cu o fată.

— Îmi pare rău! Eu… eu n-am vrut să vă întrerup.

— Stai, zise Carson, oprindu-mă. E totul în regulă?

Am încuviinţat din cap.

— Da… sigur, sunt bine.

Miji ochii şi apoi se întoarse spre Dianna.

— Poţi să aştepţi un pic?

— Sigur, zise ea, scoţând telefonul şi devenind dintr-odată foarte interesată de el.

Reduse distanţa dintre noi, întinzând mâna de parcă voia să mă atingă, dar oprindu-se înainte să o facă.

— Sam, ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce slabă. Sângerezi!

— Poftim? M-am uitat în jos. Mâneca puloverului meu era ridicată până la cot, scoţând la iveală două zgârieturi neregulate din care se formau mici picături de sânge. O durere surdă radia din braţul meu. Probabil… m-am zgâriat.

El îmi luă mâna, înghiţind.

— Cum să nu ştii dacă ai făcut asta, Sam? Este…

Aiurea? Mi-am retras mâna.

— Trebuie să plec.

— Sam…

— Te aşteaptă, am şoptit eu, dând înapoi. Vorbim mai târziu.

Maxilarul lui se încleştă cât se uită pieziş la mine.

— Bine. *Va exista* acest mai târziu.

Nu eram sigură de ceea ce însemna asta, dar am încuviinţat din cap. Forţându-mă să afişez un zâmbet pe care l-am simţit nesigur, m-am întors şi m-am îndreptat spre cea mai apropiată baie. În piept mă apăsa o greutate, întinzându-se spre umeri. Mă ardea ceafa când mi-am lăsat geanta lângă cea mai apropiată chiuvetă şi am pornit apa.

Cum îmi făcusem asta fără ca măcar să observ sau să simt? Şi când? Înghiţind cu greu, am simţit că mi se întoarce stomacul când am băgat braţul sub robinet. Pielea zgâriată mă ustura, adăugându-se la presiunea copleşitoare a lacrimilor nevărsate. Apa curse roşie până se făcu de un roz pal pe chiuveta de porţelan.

Ridicând bărbia, m-am uitat în ochii mei înspăimântaţi. Inima mi se lovea de coaste. Ce ar spune doamna Messer despre a te zgâria în halul ăsta? Probabil acelaşi lucru pe care l-ar spune despre a vorbi cu reflexia din oglindă. Printre buze îmi ieşi un râs strangulat. Mă îndoiesc că era un mecanism normal de a face față.

Am inspirat, dar aerul s-a blocat. Clar era ceva în neregulă mine. Nebunesc de în neregulă.

Când Scott se întoarse acasă de la antrenamentul de baseball, mi-am luat poşeta şi indicaţiile scrise în grabă. Aveam vreo două ore înainte de apus, aşa că am reuşit să evit majoritatea întrebărilor lui Scott. M-am simţit prost că mă ascundeam de el, mai ales că mă lăsa să-i împrumut maşina, dar nu aveam mult timp.

Am avut nevoie de un pic peste patruzeci de minute să ajung la pădurea statală Michaux şi să găsesc casa de vară. Raţiunea îmi spunea că, dacă trebuia să încep de undeva, de aici era.

Încetinind maşina pe aleea cu pietriş, m-am aplecat peste volan în timp ce o cabană cu două etaje apăru în raza mea vizuală. Sub veranda înaltă era un garaj cu două uşi, şi întreaga faţadă a casei era doar cu geamuri. Un petic de pământ fusese curăţat în faţă, şi copacii se înghesuiau în spatele casei. Parcând maşina, am strâns cheile în mână şi am coborât.

Tremurând, am inspirat mirosul de pin şi de pământ. În spatele acelui miros mai era ceva – ud, familiar.

Majoritatea caselor pe lângă care trecusem aveau verande închise, dar casa asta avea o terasă în trepte. Adidaşii mi-au scârţâit pe pietriş şi pe crenguţele rupte în timp ce mă îndreptam spre trepte. Am încercat să-mi imaginez verile aici, mergând pe acelaşi drum de zeci de ori.

Treptele gemeau sub fiecare pas, răsunând şi făcându-mă să tresar. Un ghiveci mare, gol din ceramică se afla în colţ. Am urcat al doilea rând de trepte, spre terasa principală, care părea să cuprindă

întreaga casă.

Cum era de aşteptat, uşa de la intrare era încuiată. M-am strecurat de-a lungul balustradei terasei. O cutie plină cu chiştoace de ţigări ce păreau noi. Mama şi tata pretindeau că această casă nu fusese deschisă din septembrie trecut, dar mă îndoiam că chiştoacele ar păstra culoarea aşa mult.

Fusese cineva aici? Eu fumam?

Clătinând din cap, m-am dus spre spatele casei şi am auzit sunetul a ceva ce curgea liniştitor. Asta trezi neliniştea în mine, agitând abisul în care existau amintirile mele. Sunetul…

Apă.

Entuziasmul reapăru. Ştiam acel sunet – *lacul.* Grăbindu-mă pe treptele din spate, aproape că m-am lăsat să alunec pe panta ce dădea spre zona des împădurită. Pământul era acoperit de pietre mici şi crengi căzute şi, în ciuda faptului că nu recunoşteam în mod conştient terenul, am parcurs zona cu uşurinţă. Poate mai fusesem prin spate pe aici? Nu aveam cum altfel să explic asta. Oricine care să nu fi ştiut măcar un pic pădurile din spatele casei şi-ar fi rupt probabil gâtul dacă ar fi umblat noaptea pe acolo. Dând la o parte crengile joase, fără frunze, din drumul meu, m-am îndreptat spre sursa sunetului.

În faţă era o barcă andocată. *Angel.* Recunoscând barca din una dintre pozele de pe peretele meu, am păşit pe doc şi am fost luată prin surprindere când s-a agitat sub picioarele mele. Privirea mi-a trecut dincolo de barcă, şi am inspirat brusc.

Lacul era de un albastru adânc, lucios şi mai mare decât mă aşteptasem. Suprafaţa se unduiau în bătaia vântului, ascunzând în adâncurile sale o viaţă de secrete. Se întindea cât puteam cuprinde cu privirea, curbându-se la un cot. Am ridicat ochii şi n-am găsit nimic prin apropiere care să explice amintirea mea cu căderea. Erau doar copaci cu mici muguri şi bărci andocate în jurul lacului.

Băgând mâinile în buzunarele hanoracului, am mers pe plaja

artificială, urmând ţărmul. Detectivul Ramirez menţionase o cascadă, care părea să fie cel mai probabil loc de unde cineva ar cădea.

Mi-am frecat uşor zgârieturile de pe braţ, încercând să nu mă gândesc cum ajunseseră acolo. La un moment dat, nisipul era înlocuit de noroi, care forma o cărare bătută. Pe marginile lacului începură să se aglomereze copacii, şi, cu cât mergeam mai departe, cu atât mai tare se auzea sunetul apei curgând. Am ocolit un stejar mare şi am rămas pe loc.

Apa se revărsa peste o stâncă, căzând în lac la vreo şase metri mai jos. Apa cu spumă albă clipocea peste stânci ascuţite, abrupte, ce ieşeau din lac. Când am ridicat privirea, m-a luat ameţeala. Am întins mâna orbeşte, punând-o pe copac, pentru sprijin.

Cam la vreo treizeci de metri deasupra cascadei era o stâncă. Nu era o cădere lină de acolo. Din munte ieşeau stânci mari, ridicându-se printre tufişurile dese şi copacii mai mici. Un şuvoi de apă şerpuia la vale.

Mi-era greu să cred că cineva ar fi supravieţuit căderii aceleia. Erau prea multe obstacole ce ţi-ar fi frânt oasele în drum. Dar, dacă cineva ar fi fost împins… el sau ea ar fi curăţat panta. Ochii mi-au coborât spre căderea îngrozitoare. Persoana ar fi ajuns în lacul de dedesubt.

O senzaţie enervantă de corectitudine mi se cuibări adânc în oase. Împinsă – Cassie fusese împinsă. Şi eu? Şi eu căzusem la fel? M-am cutremurat când mi-am amintit cum cădeam… și cădeam. Asta trebuie să fi fost.

Vederea stâncii nu trezi nici o amintire în mine, dar ştiam – *pur şi simplu ştiam* – că aici se întâmplase totul. Trebuia să existe o altă cale de a urca acolo. Panta era prea abruptă, şi mă îndoiam că aş fi reuşit. Aveam nevoie de cineva care să ştie zona, care mă putea duce acolo sus. Poate Scott? Carson? Stomacul mi se încălzi când m-am gândit la Carson. S-ar putea să se descurce, dar nu avea sens să

alerg la el, mai ales după ce-l văzusem cu Dianna…

Trosc!

Am încremenit. Ce era acel sunet? Încordându-mă, mi-am ţinut respiraţia şi am ascultat. Păsările ciripeau şi crengile de deasupra se legănau, dar nu asta auzisem.

Trosc! O altă creangă trosni, apoi urmară câteva secunde în care se auzi sunetul clar făcut de cineva mergând. Firele de păr de pe ceafă mi se ridicară şi inima-mi sări în gât.

Se auzi din nou, mai aproape.

Întorcându-mă, am cercetat copacii. Ar fi putut fi oricine – cineva plimbându-se sau alergând. M-am chinuit să ascult, dar n-am auzit nimic. Nici măcar sunete naturale. Întreaga pădure tăcuse brusc.

O pată neagră ţâşni din spatele unui copac. Zărind-o cu coada ochiului, am observat că era înaltă şi nu avea clar forma unui urs.

— Bună! am strigat eu, strângând cheia maşinii între degete.

Nu se auzi nici un răspuns, şi eu nu puteam să văd ce sau cine era. Încercând să-mi liniştesc inima, am pornit înapoi spre casa de vară. Am făcut vreo cinci paşi înainte să aud un trosnet în spatele meu. M-am întors, privind la întunericul care se lăsa între copaci.

Forma ţâşni de la un copac la altul. Era o siluetă masculină – îmbrăcată în negru. O şapcă trasă în jos, ascunzându-i faţa. Speranţa se aprinse, dar fu repede stinsă de groază. N-avea cum să fie Carson. Nu s-ar fi ascuns în spatele copacilor şi ar fi răspuns când strigasem.

O persoană normală ar fi răspuns.

Pe coloană îmi coborau sloiuri de anxietate. Am făcut un pas în spate, şi în piept am simţit o presiune.

— Bună?

Nimic.

Cu gâtul uscat, m-am întors şi am iuţit pasul. Ar fi putut fi oricine – ar fi putut fi persoana răspunzătoare pentru ceea ce păţisem eu şi Cassie. Nedorind să-mi asum vreun risc, am privit

peste umăr. La început, n-am văzut nimic, şi apoi… el era la câţiva paşi în urma mea, nu pe cărare, mişcându-se repede, cu paşi mari.

M-am oprit.

S-a oprit şi el.

Am făcut un pas în faţă… şi pasul lui s-a potrivit cu al meu.

Nu… nu era bine. Se declanşară clopoţei de alarmă. Interveni instinctul, şi am luat-o la goană. Peste sunetul picioarelor mele pe pământ şi inima mea bubuind, l-am auzit trecând printre tufişuri. Venind după mine, urmărindu-mă…

Am ţâşnit printre copaci, ridicând praf şi pietricele. Teama mi-a tăiat respiraţia în timp ce dădeam la o parte crengile ce mă trăgeau de păr. Am călcat cu lateralul încălţării pe o rădăcină ieşită şi am căzut, amortizând căderea cu genunchii şi palmele. Stâncile mi-au julit mâinile, mi-au rupt blugii şi mi-au julit pielea de pe genunchi. Am ţipat drept răspuns la durerea ascuţită.

Vederea mi s-a tulburat. Culoarea frunzelor căzute si noroiul maro au pălit într-un gri. „Nu acum. Te rog, Doamne, nu acum.” Era prea târziu – eram atrasă în viziune.

Mă târâm pe pământ, cu o mână în faţa celeilalte. Nu. Nu pe pământ – pe o pantă stâncoasă, alunecoasă. Pietricele şi bucăţi de noroi se rupseră, bombardându-mi faţa. Eram amorţită, mișcându-mă doar mânată de instinct. Nu mă durea nimic. Am urcat, agăţându-mă, şi degetele-mi alunecau. Apucându-mă cu disperare de bolovani, de rădăcini, de orice puteam să prind, am alunecat în jos câţiva metri, pierzând terenul câştigat. Mâinile îmi erau gri, dar dosul lor era brăzdat de roşu, curgând pe degete. Unghiile erau rupte.

Gâfâind după aer, am clipit, şi culoarea a revenit. Am privit peste umăr. Două picioare în blugi negri erau la câţiva paşi în urma mea. Groaza m-a lovit în stomac. Agitându-mă pe pământ, am ignorat durerea şi am fugit.

Am simțit ca si cum trecuse o eternitate înainte să văd bărcile şi

înainte ca picioarele să-mi atingă nisipul. N-am îndrăznit să mă uit în urmă în timp ce mă grăbeam spre pădurile ce separau lacul de casa noastră. Abia trăgeam aer în piept când m-am eliberat din crengile încurcate şi am ţâşnit spre terasă.

Am ţipat când am văzut maşina lui Scott. Ridicând pietricele, am ocolit capota şi în sfârşit m-am uitat în urma mea.

Nu era nimeni.

Întorcându-mă, am cercetat copacii deşi. S-ar fi putut ascunde oriunde, aşteptând să sară şi să… să facă ce? Să termine ceea ce începuse? Dar de ce? Cine era el? Am întins mâna spre mâner, iar portiera s-a deschis. Încuiasem maşina când plecasem?

Nu-mi aminteam.

Urcând, am apăsat repede pe butonul din lateral, ca să încui toate portierele. M-am prăbuşit pe scaun, inspirând adânc, cu tot corpul tremurând. Îmi era greaţă şi eram ameţită – adrenalina mă făcea să mă simt ca şi cum consumasem prea multe băuturi energizante.

Am deschis ochii şi am pus mâinile tremurânde pe volan, privind la locul pasagerului. O bucată de hârtie galbenă împăturită într-un triunghi stătea acolo. Inima mea tresări din nou dureros.

Asta nu mai fusese în maşină.

Cu mâini tremurânde, am ridicat bucata de hârtie, desfăcând-o repede. O singură propoziţie era scrisă, cu acelaşi scris copilăresc care îmi devenea la fel de familiar ca propriul scris.

Ştii cine a omorât-o pe Cassie.

Am aruncat biletul în poşetă şi am pornit maşina. Ieşind de pe aleea cu pietriş, am condus în jos pe drumul îngust, cu ceafa furnicându-mă.

Păstrându-mi respiraţia lungă şi egală, am ieşit pe drumul principal. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la ceea ce tocmai se

întâmplase. Avea să vină mai târziu momentul de a mă panica, nu la volanul maşinii fratelui meu. M-am întins spre volumul radioului, dorind să-mi înec gândurile, când am ridicat privirea.

N-am văzut decât silueta *lui* pe bancheta din spate, o frântură scurtă în oglinda retrovizoare. Lumea se întoarse, aruncându-mă şi pe mine încoace şi încolo în spatele volanului.

Doamne!

„Este în maşina mea."

Groaza mă străbătu ca un tunet, întunecată şi ameninţătoare, tăindu-mi respiraţia. Totul se petrecu aşa repede. M-am gândit să mă opresc, să sar din maşină şi să fug sau să apăs pe frână. Dar nu ştiu ce am făcut. Panica se prelingea prin porii mei, acoperindu-mi pielea. Creierul meu trimitea semnale inutile. Se auzi un claxon care părea la kilometri distanţă, şi eu nu puteam să respir.

„Este în maşina mea."

Din străfundurile corpului meu se ridică un urlet în timp ce întunericul venea spre mine, şi apoi *acest* sunet – metal scrâşnind, rupându-se – îmi tăie ţipătul. Izbită pe o parte într-o fracţiune de secundă, în următoarea am fost smucită înapoi, lovindu-mi capul de volan. O durere cruntă, orbitoare, paralizantă mi-a străpuns craniul. Sticla se sparse, căzând pe pielea mea.

Şi apoi, nu mai fu nimic.

Capitolul 13

Un sunet ţiuit enervant mă aduse într-o lume unde îmi simţeam pielea prea strâmtă, prea uscată. Şi fiecare – *fiecare* – parte din corpul meu mă durea de parcă m-ar fi lovit un camion. Am întredeschis ochii, şi luminile erau prea puternice. Am gemut, închizându-i imediat. Îmi doream să pot dispărea în întuneric.

— Sam? Patul se lăsă lângă mine. Sam, te-ai trezit?

Sunetul vocii fratelui meu mă readuse înapoi, forţându-mă să

deschid ochii. Chipul lui era deasupra chipului meu, blocând o parte din lumină. Sub ochi avea cearcăne negre. Părul îi arăta groaznic, în toate direcţiile.

Zâmbi slab.

— Îți aminteşti de mine?

— Da, am croncănit eu, tresărind. Am încercat să-mi ridic braţul, dar ceva trăgea dureros de mâna mea. Tuburi. Erau tuburi peste tot, conectându-mă la blestemata de maşină ţiuitoare. Mi-am umezit buzele. Ce… ce s-a întâmplat?

— Ai avut un accident de maşină. Trecu cu mâna prin păr. Tata-i pe hol, vorbeşte cu doctorii. Poliţia crede că ai pierdut controlul pe drum.

M-am chinuit să mă ridic, prea slăbită să-mi înalţ, de fapt, capul.

— Si celălalt şofer? Este bine?

— Nu încerca să te ridici. Mă ocup eu. Scott mai luă o pernă de pe scaun şi îşi strecură cu blândeţe degetele sub capul meu, ridicând lent în timp ce băga perna sub mine. Celălalt şofer a fost lovit. E bine.

Capul meu protestă împotriva mişcării, la fel şi mare parte din corpul meu.

— Maşina ta… Oh, Doamne, îmi pare rău!

Scott se aşeză la loc, dându-şi ochii peste cap şi aranjând pătura subţire de spital.

— Nu-mi pasă de maşina aia stupidă. Deja-i rezolvată. De dimineaţă închiriez una. Ridică ochii, întâlnindu-i pe ai mei. Cum te simţi?

— Ca şi cum aş fi avut un accident de maşină, am zis eu, ridicând mâna liberă după ce mi-am dat seama că nu era prinsă de nimic. Mi-am atins uşor capul. Peste frunte aveam un bandaj. Cât… de rău este?

— Nimic prea serios. Nu e ca şi cum ai avea nevoie de o

operaţie pe creier, oricum, corect?

Am râs şi apoi am gemut.

— Au!

— Ai multe vânătăi şi probabil te va durea o vreme, dar vei supravieţui.

— Asta-i bine. Am închis ochii, dorindu-mi să mă mişc, dar ştiind că nu ar fi o idee bună. La marginea gândurilor mele aştepta ceva. Ceva ce nu reuşeam să identific. Cu o privire rapidă pe fereastră, mi-am dat seama că era noapte. De cât timp sunt aici?

El privi peste umăr, oftând.

— Este aproape 5.00 dimineaţa. Ai dormit tot timpul.

Oh, Doamne!

— Cred că am auzit medicul spunând că te vor ţine şi astăzi sub observaţie după toate… celelalte. Zâmbi din nou, dar zâmbetul avea ceva reţinut. Îngrijorare. Deci restul săptămânii nu mergi la şcoală. Bravo!

Am vrut să râd şi să glumesc, dar zâmbetul lui mă sâcâia.

— Ai fost aici tot timpul?

Scott încuviinţă din cap.

— Del Dobitocul a trecut pe aici chiar înainte să se termine orele de vizită. La fel şi Julie. Făcu o pauză, un zâmbet adevărat apărându-i pe buze. Şi, după ce i-am trimis un mesaj lui Carson, a ajuns aici în mai puţin de zece minute. N-a fost fericit că nu l-au lăsat să stea.

— Carson, am murmurat.

— Da, a fost… chiar îngrijorat, surioară. Va trebui să am o discuţie cu el despre asta. Zâmbetul tachinator fu erodat de o privire îngrijorată. Sam, paramedicii şi poliţia au spus că vorbeai când au ajuns la locul accidentului. Ceva despre…

Tata intră în salon, arătând ca o reclamă ambulantă a membrului lunii de la club. Nici măcar un fir de păr nu-i era deranjat. Veni chiar în lateralul patului, zâmbindu-mi.

— Cum te simţi, prinţesă? întrebă el, dându-mi părul la o parte de pe bandaj.

— Bine. M-am uitat la fratele meu, care tăcuse subit. Unde-i mama?

Zâmbetul tatei păli.

— A fost mai devreme, dar este acasă… se odihneşte.

Am clipit ca să înlătur lacrimile din ochi. Mama nu rămăsese. Eram în spital, legată la aparate, şi mama mea se *odihnea* acasă. Mă durea peste tot, şi mama mea nici măcar nu era acolo. Şi voiam – brusc, aveam nevoie – ca ea să-mi spună că eram bine.

Poate că nu se mai putea uita la mine, crezând că avusesem ceva de-a face cu moartea lui Cassie – totul îmi reveni în minte atunci.

Mersul la cabană, găsirea lacului şi a stâncilor de deasupra cascadei, apoi bărbatul care mă urmărea, biletul… maşina – inima începu să-mi bată cu putere, şi aparatul reflecta asta.

M-am chinuit să mă ridic în fund, dar Scott si tata m-au ţinut pe loc.

— Nu înţelegeţi, am gâfâit eu, cu capul pulsând. Era cineva în maşină. Era pe bancheta din spate. L-au prins?

Tata mă împinse uşor de umeri în jos, dregându-şi vocea.

— Samantha, nu era nimeni în maşină.

Fruntea mă durea.

— Nu. Nu înţelegi. Mă urmărea prin pădure şi mi-a pus biletul ăsta în maşină…

— Ce căutai la casa de vară?

Ochii tatei s-au întâlnit cu ai mei.

M-am uitat la Scott, înghiţind. Cui îi păsa de ce eram acolo? Ei nu înţelegeau?

— Am crezut că, dacă mă duc acolo sus… îmi voi aminti ce s-a întâmplat. Aveam gâtul uscat. Fiecare sunet era o şoaptă uscată. Tată, mă urmărea. Şi apoi, era în maşină. De aia am avut accident.

— Cine-i acea persoană? întrebă Scott.

— Scott, îl avertiză tata.

Chipul fratelui meu se întunecă.

— Sam, cine te urmărea?

— Nu ştiu cine era. Mi-am lipit palma de frunte. Nu i-am văzut bine faţa, dar îmi lasă bilete.

În ochii lui scăpără deodată recunoaşterea.

— Am pus biletul în geanta mea – unde mi-e geanta?

Apoi, Scott se uită la tatăl nostru, care clătina din cap.

— Ce? am întrebat.

— Puiule, ar trebui să te odihneşti. Tata mă luă de mână, trăgându-mi-o de pe faţă. Te agiţi prea tare.

Mi-am retras braţul. Ceva mă strângea în piept.

— Geanta mea este în maşină?

— Nu, răspunse Scott, uitându-se în altă parte. Geanta ta era în dormitorul tău. N-ai luat-o cu tine.

— Poftim? În capul meu era confuzie. Nu avea sens. Nu-i aşa. Am luat-o cu mine şi am pus biletul în ea.

Scott clătină din cap şi zise cu o voce tristă:

— Sam, a trebuit să-ţi aducem noi geanta pentru că nu aveai actul de identitate la tine când poliţia a ajuns la locul accidentului. Nu ai luat-o cu tine.

M-am simţit rece în timp ce mă uitam fix la el, dar am început să transpir.

— Dar era un tip în maşină…

— Nu era nimeni în maşină.

Tata îşi puse mâna peste a mea.

„Nu. Nu. Nu.”

— Era pe bancheta din spate. Şi mă urmărea. Eu nu… O asistentă cu o expresie severă intră şi, fără să spună un cuvânt, se duse la tuburile legate de perfuzia mea. În mână avea un ac. Mă cuprinse panica. Ce face? Tată?

— O să-ţi dea doar nişte medicamente pentru durere. Mă mângâie pe mână. E în regulă.

Am privit-o cum apasă în jos acul. Lichidul intră în perfuzie. Plecă fără ca măcar să se uite la mine sau să spună vreun cuvânt. Credeam că asistentele ar trebui să fie amabile.

— Tată…

— Ai nevoie de odihnă.

Nu voiam să mă odihnesc. Voiam ca ei să mă creadă. Întorcând capul, am întâlnit privirea tulburată a fratelui meu.

— Scott, cineva m-a urmărit când am fost la cabană. Şi cineva a fost acolo. Erau chiştoace proaspete de ţigări şi…

— Scumpo, alea erau de la mine. Tata îşi trecu o mână peste cap. Uneori, mă duc acolo să fumez. Mama ta nu ştie. Am renunţat cu ani buni în urmă, dar, cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme…

M-am uitat la el.

— Dar… dar a fost cineva în maşină. M-a speriat, şi de asta am pierdut controlul.

Scott coborî privirea.

— Sam, portierele maşinii erau încuiate când a sosit poliţia acolo. Următoarele cuvinte le rosti încet, cu atenţie: N-ar fi avut cum să încuie după ce ar fi ieşit din maşină. Computerul de bord este prăjit. Au fost nevoiţi să taie portiera ca să te scoată.

Oh, frate, maşina lui.

— Compania de asigurări deja…

L-am întrerupt pe tata.

— Era cineva în maşină. Am ridicat vocea, cedând. Totul fusese prea real ca să fie doar o halucinaţie. Şi avusesem o viziune. Cum aş fi putut să am o viziune într-o halucinaţie? Nu mi-am închipuit! Nu inventez.

Tata se lăsă pe spate, părând neajutorat.

— Ştiu că nu inventezi, puiule. Nu mă îndoiesc că tu crezi că a fost cineva în maşină.

Am inspirat adânc, înţelegând ceea ce nu spunea.

— Nu sunt nebună.

Scoase un sunet ciudat şi părea gata să cedeze – de parcă era cât pe ce să se spargă în mii de piese.

— Ştiu, puiule. Nu eşti nebună.

Şi, în acel moment, când el se uită în altă parte şi un muşchi îi zvâcni în maxilar, am ştiut că nu credea ceea ce spunea.

Doctorii mă externară în acea seară, cu o reţetă pentru analgezice şi instrucţiuni să o iau uşor în următoarele zile. Dacă n-aş fi ajuns la spital cu câteva săptămâni înainte, probabil nu m-ar fi ținut aşa mult.

Pe biroul din dormitorul meu erau aşezaţi trandafiri roşii, de la Del, umplând camera cu parfumul proaspăt, plăcut. Un coş mai mic cu bujori roz se ivea după vază. Erau de la Veronica si de la celelalte fete.

Geanta mea era pe scaun în faţa biroului: cheile de la casă, portofelul şi telefonul – înăuntru. Am răsturnat totul pe scaun. Nici un bilet.

Mi s-a făcut rău.

Cum se putea să fi avut halucinaţii cu *toate* astea? Pielea îmi era amorţită, gândurile – tăcute. Analgezicele încă îşi făceau efectul. Târându-mi picioarele, m-am dus la baie. Am dat bandajul jos; vânătaia mov ieşea din păr, întinzându-se peste tâmpla stângă. Pe braţ aveam mici zgârieturi de la sticlă. Nimic la fel de rău precum ce-mi făcusem singură miercuri.

Mi s-a pus un nod în gât, şi l-am înghiţit. Palmele îmi erau aspre. Cât m-am schimbat într-un maiou şi pantaloni de pijama, am văzut că nici genunchii mei nu o duceau mai bine. Măcar toată partea cu căzutul era reală.

M-am spălat de două ori pe dinţi ca prin ceaţă şi apoi m-am târât în pat. Am stat acolo, închizându-mi forţat ochii. Mama m-a

vizitat o dată. N-a spus multe, dar unghiile ei îngrijite erau vizibil roase.

— Mă bucur că eşti bine, zise ea, mergând spre uşă.

N-am spus nimic.

— Te… iubesc, puiule.

N-aveam ce să zic. Cuvintele-mi stăteau pe vârful limbii. Că ne certam sau nu, cu amintiri sau fără, tot o iubeam, dar nu ieşi nimic. Ea se uită la mine cu ochi îngrijoraţi şi trişti, apoi plecă.

Mă credea în stare să omor pe cineva. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie să presupun că mă credea şi nebună.

Scott trecu pe la mine chiar înainte de ora 10.00, dar nici cu el n-am vorbit. M-am prefăcut că dorm şi apoi am dormit. Când dormeam, nu trebuia să gândesc. Gânditul mă făcea să mă întreb de starea sănătăţii mele mintale.

Mai târziu, ceva moale mi-a atins nasul. Mirosul mi-a amintit de primăvară şi de vara timpurie. Am întredeschis ochii.

Unul dintre trandafirii de la Del era chiar în faţa mea, dar degetele bronzate din jurul tulpinii sclipitoare nu-i aparţineau iubitului meu.

Zâmbetul arogant al lui Carson se mări.

— Trezirea, micul dejun e gata.

— Chiar eşti aici?

Coborî trandafirul.

— Da, sunt aici. De ce ai întreba asta?

Probabil nu era cea mai bună idee să-i explic că aveam halucinaţii extrem de însufleţite. Am clipit ca să mă trezesc şi, după ce creierul meu a priceput că el chiar era aici, am simţit fluturi în stomac.

— Ce faci aici? am întrebat.

El se aplecă spre tăblia patului, întinzându-şi picioarele lungi. Se descălţase şi purta şosete simple.

— Voiam să te văd. Ne-ai speriat pe toţi, Sam. Din nou.

— Scuze, am mormăit eu, ridicându-mă în fund. Un val de ameţeală trecu peste mine cât am strâns pătura pe lângă mine. Privind la ceas, am văzut că era un pic peste ora 10.00. Chiuleşti de la scoală?

— Da.

Puse trandafirul pe coapsă şi apoi îşi îndoi braţele la ceafă.

— Cum ai intrat?

Zâmbetul încrezut reveni, şi mie îmi era greu să mă uit la altceva în afară de buzele lui bune de sărutat.

— Tata lucrează în camera de relaxare, pune parchet nou. Am aşteptat până a plecat mama ta şi m-am furişat.

M-am uitat fix la el.

În ochii lui se strecură un pic de nehotărâre.

— Scott ştie că sunt aici.

Nu aveam cuvinte pentru valul ce creştea în mine, umflându-se cu fiecare respiraţie. Emoţiile se învârteau şi loveau ca nişte păsări în zbor, palpitante, pline de speranţă şi tare derutante.

— Pot… să plec dacă vrei.

— Nu, am zis eu repede. Nu. Nu trebuie să pleci. Sunt doar surprinsă.

Ochii lui se întâlniră cu ai mei, iar el îmi susţinu privirea.

— Părinţii tăi nu lasă pe nimeni să te vadă. Făcu o pauză, întorcându-şi privirea. O parte din nepăsarea lui se scurse din postura sa, bicepşii i se încordară. Scott este îngrijorat.

Pumnii mi s-au înfipt în pătură cu dezamăgire.

— Deci de asta eşti aici? Pentru că fratele meu este îngrijorat?

Carson întoarse capul în direcţia mea. Sprâncenele îi erau coborâte, expresia îi era serioasă.

— Sam, sunt aici pentru că *eu* sunt îngrijorat.

— Oh! Obrajii mi se înroşiră, şi am coborât privirea la buzele lui – *fir-ar!* Sunt bine.

— Eşti?

Expresia lui serioasă era încă acolo în timp ce-mi cerceta cu atenție fața.

Am încuviinţat din cap.

El îşi coborî lent braţele şi întinse cu grijă degetele peste vânătaia urâtă de pe fruntea mea.

— Ce s-a întâmplat?

Atingerea uşoară, ca de fluture, mă făcu să simt fiori pe piele.

— Am avut un accident cu maşina.

Expresia lui deveni nostimă când îşi puse mâinile la ceafă.

— Asta am priceput şi eu.

Mi-am muşcat buza în timp ce mă uitam la scaun. Conţinutul genţii mele era încă acolo. Nici un bilet. Nici un tip pe bancheta din spate. Şi exista posibilitatea să nu fi fost nici un bărbat în pădure.

Cu gâtul uscat, m-am uitat la el.

— Rămâi?

Carson ridică dintr-o sprânceană.

— Nu plec nicăieri.

Mintea mea era confuză de cât de fericite erau corpul şi inima mea pentru asta. Încuviinţând din cap, am dat pătura la o parte, m-am dat jos din pat şi m-am dus în baie. M-am spălat pe dinţi şi pe faţă. Când am ieşit din baie, Carson era unde îl lăsasem. Am luat o sticlă de apă de pe birou şi am înghiţit două aspirine în loc de analgezice. Am vrut să-l întreb dacă voia să bea ceva, dar avea băutura energizantă pe podea lângă pat.

Ochii lui mă urmăriră până la pat, şi abia atunci mi-am dat seama că purtam doar nişte pantaloni de pijama minusculi şi un maiou subţire. Am avut senzaţia că vechea Sammy ar fi încetinit sau şi-ar fi legănat şoldurile, dar eu m-am grăbit spre pat şi m-am strecurat sub pătură, înroşindu-mă din cap până în picioare.

Carson chicoti.

— Taci din gură, am mormăit eu.

El se răsuci pe o parte, cu faţa spre mine, cu ochii sclipind

neastâmpăraţi.

— Ce? Îmi place ţinuta.

Eu mi-am dat ochii peste cap şi m-am cuibărit în pat.

— Ai venit să vorbeşti despre pijamaua mea?

— Nu, dar nu-i un început rău de conversaţie. Carson se dădu mai jos, ca să fie întins lângă mine. Mi se părea aşa ciudat să stau în pat lângă el, având doar cuvertura din petice între noi. Ciudat, dar bine. Îmi spui ce s-a întâmplat?

— Fratele meu ţi-a povestit ceva?

Carson zâmbi slab.

— Nu.

Impulsul era acolo, cum fusese şi cu doamna Messer miercuri. Voiam – aveam nevoie – să spun cuiva, şi cu Carson exista un nivel de încredere indubitabil. Şi era aici pentru că-i *păsa.* Del s-ar fi putut strecura şi el dacă ar fi fost realmente îngrijorat. Asta nu era corect, şi o ştiam, dar era adevărul.

Carson era aici.

Aici, chiar după ce petrecusem vreo cinci sau şase ani purtându-mă urât cu el. Deja văzuse cea mai rea parte din mine. Defectele mele fuseseră clar expuse în faţa lui.

Am inspirat superficial.

— Cred că sunt nebună.

Capitolul 14

Se părea că el se aştepta ca eu să spun multe lucruri, dar nu asta. Miji ochii.

— Nu eşti nebună.

Sinceritatea din vocea lui îmi puse un nod în gât.

— Nu înţelegi ce mi se întâmplă.

— Atunci, spune-mi, zise el, privind în ochii mei.

Aşa că i-am povestit. I-am povestit totul – despre bilete, despre

ce se petrecuse la lac şi apoi în maşină. I-am spus şi despre bănuiala mamei mele şi – cel mai rău dintre toate – despre halucinaţii. Când am terminat, o mare presiune s-a ridicat de pe mine. Nu era nimic reparat sau mai bine, dar eu mă simţeam ca şi cum în sfârşit puteam să respir pentru prima dată de când ajunsesem pe acel drum singuratic, necunoscut. Mă aşteptam să mă mângâie pe cap şi apoi să fugă din casă.

Carson nu făcu nici una, nici alta.

— Nu eşti nebună, zise el cu vehemenţă.

— Nu sunt? Lacrimile care se tot adunaseră începură în sfârşit să curgă, alunecând pe obrajii mei. Eu chiar nu-mi mai dau seama de diferenţa dintre ce-i real si ce nu.

Se apropie mai mult, ştergându-mi lacrimile cu degetul mare.

— Uite, trebuie să existe o explicaţie pentru multe dintre chestiile astea. Tu zici că Scott a văzut primul bilet, corect? Şi eu te-am văzut cu bucata galbenă de hârtie la biologie, într-o zi. Acele bilete există.

— Dar cum rămâne cu cel din maşină? Nici măcar n-am avut geanta la mine, şi aş fi jurat că era acolo.

— Eu nu exclud stresul. Când… mama mea a murit, tata a crezut că a făcut o grămadă de lucruri pe care nu le-a făcut. O dată a lăsat maşina pornită şi a dat vina pe mine. A scris chiar şi bilete, liste cu lucruri de făcut, apoi a uitat că le-a scris. Mai prinse o lacrimă, ştergând-o. Şi ai zis că tipul era ca o pată neagră?

Am încuviinţat din cap, smiorcăindu-mă.

— Într-o zi, la ore, ai desenat o siluetă întunecată. Cred că subconştientul tău încearcă să spună ceva. Tipul din pădure şi din maşină ar putea fi o amintire. Un muşchi îi zvâcni în maxilar, dar ochii, de un albastru aşa viu, încât părea violet, erau încă incredibil de blajini. Tu nu ştii ce ţi s-a întâmplat. Poate că te-a urmărit cineva. Halucinaţiile ar putea să fie amintiri.

— Reflexia mea vorbindu-mi este o amintire?

M-am înroşit, chiar dacă-i povestisem despre asta.

— Cum am zis, în parte este stresul de vină, şi n-are de ce să-ţi fie ruşine, zise el blând. Ai trecut prin multe, Sam. Şi pui multă presiune pe tine să-ţi aminteşti ca să ajuţi la aflarea adevărului despre ceea ce a păţit Cassie. Făcu o pauză, cuprinzându-mi obrajii în palme. Te rog! Te rog nu mai plânge!

Rugămintea lui rostită blând mă atinse adânc în interior, cuprinzându-mi inima. Am încuviinţat din cap, făcând tot ce puteam să-mi opresc lacrimile. Era greu, ţinând cont cât de frumos se purta în legătură cu toate astea.

— Mulţumesc, am zis într-un final, când lacrimile se potoliră si el își retrase mâna. Vorbesc serios. Nu mă mai simt aşa… nebună acum.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze.

— Mă bucur să aud asta!

Pieptul îmi tresăltă din nou, şi m-am lăsat pe spate, inspirând adânc, liniştitor. Îi spusesem despre viziunea cu Dianna si voiam să ştiu despre ce era vorba, dar ştiam că era mai bine să nu insist acum.

Carson se întinse şi el pe spate. Trecură câteva momente între noi; tăcerea era liniştitoare, deloc ciudată.

— Tu chiar crezi că te-ar ajuta să mergi acolo sus?

— Da, am oftat eu, ştergându-mi obrajii umezi cu palmele. Cred că da. Doamna Messer îmi tot sugerează să vizitez locurile cunoscute.

— Pot să merg cu tine, se oferi el. Cunoşti locul destul de bine. Şi tu ştiai să te descurci pe acolo.

Obişnuiam să ştiu multe lucruri. Întorcând capul spre el, am zâmbit.

— Dacă poţi… ar fi grozav.

— Del Dobitocul s-ar supăra?

Ridică dintr-o sprânceană neagră, în mod batjocoritor.

„Bună întrebare!” Am ridicat din umeri.

— Nu cred, dar n-ar trebui să-i spui aşa.

Carson chicoti.

— Îţi pasă dacă se supără?

Răspunsul meu imediat îmi stătea pe vârful limbii, dar m-am abținut si am schimbat subiectul.

— Mă îndoiesc că părinţii mei mă vor lăsa să ies din casă weekendul ăsta, dar poate după şcoală…

— Când vrei tu, doar spune-mi!

— Aşa voi face.

M-am uitat din nou la el, trecând cu privirea peste pometii laţi şi buzele deschise. O parte din mine ştia că nu m-aş sătura vreodată să mă uit la el, dar era mult mai mult de atât. Carson mă făcea să mă simt normală – sănătoasă. Asta valora mai mult decât orice aş putea vreodată să-i spun sau decât aş putea să-l răsplătesc.

— Mulţumesc că ai venit! Chiar vorbesc serios.

El zâmbi din nou, dezvăluindu-şi dintele acela ciobit, şi mi se tăie respiraţia.

— Nu-i nici o problemă. Sunt foarte surprins că nu m-ai dat afară încă.

— Serios? N-ar trebui. Îmi place de tine, am zis eu înroșindu-mă. Probabil n-ar trebui să recunosc asta, dar aşa este. Îmi place de tine şi nu pot să-mi dau seama de ce n-am văzut asta mai înainte.

În timp ce mă privea, în expresia lui nu se văzu surprindere, ci doar curiozitate. Se întoarse iarăşi pe o parte. Genunchiul lui era lipit de coapsa mea, separat doar de cuvertură. Apropierea lui făcea patul să pară mult, mult mai mic.

— Este ciudat, zise el într-un final. Sunt părţi din tine pe care le recunosc. Îndrăzneala ta… este familiară. Felul în care spui ce gândeşti.

În acest moment, mă gândeam la cât de nebunesc era că mă furnica tot piciorul şi că nimic în lumea asta nu mă putea face să-mi mut privirea. Chipurile noastre erau la doar câţiva centimetri

distanţă. Spaţiul era dulce şi chinuitor. Nu aveam nici una dintre aceste senzaţii când eram cu Del. Asta însemna ceva.

— Şi apoi, este toată această parte diferită, care-i nouă. Buzele lui se curbară. Chestia amuzantă este că această nouă versiune de Sam îmi aminteşte de cum erai când eram copii.

Privirea-mi căzu pe buzele lui. Erau atât de pline, arătau aşa moi.

— Ăsta-i un lucru bun?

Zâmbetul lui Carson păli.

— Este diferit.

— Oh! Privirile ni s-au întâlnit din nou, şi m-am întrebat dacă l-aş putea face să mă sărute şi dacă ar trebui să-mi doresc asta, ţinând cont de toate lucrurile. Asta nu sună bine.

— Diferit e bine.

Inspiră nesigur şi îşi feri privirea.

Când mi-am dat seama că mă holbam la chipul lui, mi-am forţat ochii spre stelele mici din tavan.

— Cu tine m-am sărutat prima oară, zise el încet.

Aproape că am sărit din cauza şocului şi a faptului că-mi plăcea cum suna asta.

— Da? A fost bine? Şi tu ai fost primul cu care m-am sărutat?

„Spune da, te rog! Spune da, te rog!”

Carson îşi dădu capul pe spate, şi umerii îi fură cutremurați de un râset silenţios.

— Aveam zece ani, deci sper ca eu să fi fost primul.

Zece? Umerii mi s-au pleoştit. Mult prea mici ca să însemne ceva.

— Ne jucam roteşte sticla sau ceva la fel de penibil, adăugă el, coborând capul ca să se uite la mine. Părinţii tăi ne-au prins. Mama ta a făcut o criză, dar tatăl tău a râs.

M-am încruntat.

— Pot să-mi imaginez.

Am rămas o vreme în tăcere, şi din nou nu era o tăcere plină de milă şi disconfort. Eram doar doi oameni care puteau să stea – întinşi – unul lângă celălalt în pace. Era perfect.

— Ar trebui să plec? întrebă Carson, respiraţia căzându-i pe fruntea mea.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să pleci… încă.

Păru să înţeleagă şi nu insistă. Câteva minute mai târziu, se foi şi, înainte ca eu să simt dezamăgirea rece, el îşi ridică braţul şi aşteptă. Inima-mi bătea puternic când am înţeles ce oferea. Ameţită şi cu respiraţia tăiată, m-am mutat spre el şi mi-am aşezat uşor obrazul pe pieptul lui. Urmă o pauză grea, tensionată, apoi îşi petrecu braţul în jurul meu, curbându-şi degetele peste umărul meu.

Nu ştiam ce să fac cu mâinile, dar el mirosea a lămâie şi a săpun – un miros specific doar lui. Până la urmă, mi-am îndoit braţele pe lângă el, şi el s-a retras un pic. Îngrijorată că făcusem ceva greşit, am ridicat bărbia, şi iar mi s-a tăiat respiraţia.

Carson se uita la mine, şi gurile noastre erau doar la unul sau doi centimetri distanţă. Ochii îi erau ascunşi de gene negre, dar i-am simţit, le-am simţit puterea. Şi nevoia din ei, de parcă era a mea – *era a mea.*

Şi, brusc, nu mai conta că toată lumea credea că eu nu mai ştiam cine eram, căci cu el – cu Carson – ştiam cine *voiam* să fiu, si asta era tot ce conta.

Scoase un sunet jos din gât şi veni spre mine, lipindu-şi fruntea de a mea. Mâna mea părea să ştie ce să facă. Am pus-o pe obrazul lui, netezind cu degetul mare pielea de sub buza lui, şi el se cutremură la atingerea uşoară. Mi se părea că nu mai făcusem asta niciodată, chiar dacă Del pretindea că noi făcuserăm *totul.*

Era prima mea dată – de care să-mi amintesc – cu Carson, şi mi se părea potrivit.

Degetul meu mare îi găsi buza inferioară, şi marginea tăioasă a

dinţilor lui îmi atinse pielea. Actul era ciudat de intim, aspru şi senzual. Am închis ochii şi am aşteptat al doilea prim sărut…

Carson îmi cuprinse mâna în a lui şi se retrase delicat.

Nu la asta mă aşteptasem. „La naiba!” Am deschis confuză ochii.

— De ce?

— De ce? *De ce* este întrebarea preferată acum, nu-i aşa? În cuvintele lui se simţea amuzament, nu enervare sau frustrare. Eşti tot groaznic de teroristă.

Când Scott spusese asta înainte, nu mi se păruse ceva de bine, dar Carson făcea să pară duios, amuzant. Am zâmbit.

— Vreau să mă săruţi.

În ochii lui scăpără căldura, şi ceva din mine ştia cum să răspundă la asta. Marginea cuverturii alunecă un pic, şi eu m-am împins înainte, piepturile noastre atingându-se. Pe oriunde se întâlneau corpurile noastre, pielea mea se încălzea într-un fel complet nou.

Ochii lui deveniră brusc mai profunzi, şi maxilarul i se încordă.

— Sam…

— Carson?

Carson închise ochii pentru scurt timp. Şi apoi, se rostogoli peste mine, sprijinindu-şi greutatea cu un singur braţ, atât de repede, încât aerul îmi ieşi iute din plămâni. Se uita la mine cu ochii ca un mozaic în toate nuanţele de albastru posibile.

— N-ar trebui să-mi ceri asta.

Între noi abia erau câţiva centimetri distanță, si îmi era greu să-mi adun gândurile.

— Ştiu.

Întinse mâna, dând la o parte şuviţele dese de păr de pe obrazul meu. Degetele îi zăboviră pe pielea mea, alunecând în jos spre maxilar. În vreme ce mă uitam la buzele lui, simţeam că trebuia să aflu cum se simţeau. Ce gust aveau. Am inspirat abrupt, ridicând

din nou pieptul spre al lui. Un val de senzaţii ameţitoare trecu prin mine, şi, din nou, mă lovi sentimentul de cât de potrivit era.

Carson coborî capul, şi inima-i tresăltă. Îşi lipi buzele de fruntea mea, apoi de tâmplă, îmi atinse uşor obrazul şi apoi mă sărută păcătos de cast în colţul gurii. Vorbi în spaţiul cald dintre buzele noastre.

— Nu eşti a mea să te sărut, Sam.

Am simţit impulsul de a mă bosumfla, şi Carson simţi probabil asta, pentru că râse uşor şi îmi cuprinse obrazul. Corpul lui coborî peste al meu într-un fel care contrazicea complet ceea ce spunea. Dorindu-mi să nu mai fie cuvertura între noi, m-am mişcat sub el. Închise ochii, şi mâna de lângă capul meu se împinse în saltea în timp ce maxilarul i se mişcă. Am mişcat din nou din buze şi apoi am gemut din cauza fiorului ce mă străbătuse.

Carson îşi lăsă din nou fruntea peste a mea.

— Sam, chiar faci să-mi fie greu să fiu băiat bun.

Am pus vârfurile degetelor pe obrazul lui, şi genele lui se ridicară.

— Si dacă eu nu vreau să fii băiat bun?

— Cu tine vreau să fiu băiat bun. Inspiră iarăşi. Meriţi asta.

Oh!

— Nu-mi place de Del, recunoscu el, uitându-se în ochii mei. Este un idiot, şi tu *mereu* ai merita pe cineva mai bun ca el, dar nu sunt genul ăla de tip. Cel puţin, încerc să nu fiu cu tine.

— Dar nu sunt a lui.

Sprâncenele i se ridicară când se retrase. Degetele lui găsiră lănţişorul de argint din jurul gâtului meu. Mi s-a tăiat respiraţia când dosul articulaţiilor lui mi-a atins clavicula, în timp ce el ţinea între noi inima de la Tiffany.

— Asta spune altceva.

Capitolul 15

Primăvara ne-a întâmpinat cu o scurtă ploaie torenţială în dimineaţa înmormântării lui Cassie, dar apoi norii negri s-au destrămat cu o oră înainte şi soarele strălucea, lumina căzând peste casa mortuară mare. Cursurile nu fuseseră suspendate, dar la fel de bine ar fi putut să fie, pentru că se părea că toţi elevii erau acolo, târându-se pe trotuarul care separa partea veche din cimitir de cea nouă. Toată lumea era îmbrăcată în negru. Unii purtau ţinute lejere, în vreme ce alţii scoseseră ţinutele negre de petrecere.

Slujba… fu cum mă aşteptasem, dar mai rău. Erau atât de multe lacrimi, chiar şi din partea celor cu care Cassie nu se purtase vreodată frumos. De câteva ori a trebuit să îmi înăbuş impulsul de a mă ridica şi de a fugi. Îmi era greu să respir acolo. Greu şi să gândesc, cu omagiile şi melodiile ce se derulau. Dar n-am îndrăznit să mă mişc cu Del ținându-mă de mână cu mâna lui transpirată şi cu părinţii mei în spate, veghind ca nişte ulii.

Am închis ochii uscaţi pentru a suta oară şi am inspirat neregulat. Tristeţea pentru fata pe care nu mi-o puteam aminti creştea în pieptul meu, dar nu se elibera. Cum nici eu nu mă puteam elibera.

M-am uitat la degetele îngrijite din jurul degetelor mele şi am simţit vinovăţie în mijlocul acestei tristeţi. Vină pentru că nu eram în stare să vărs o lacrimă – că ţineam acest băiat de mână când eu îl rugasem pe altul să mă sărute, în urmă cu doar câteva zile. Viaţa mea era un dezastru, dar, în timp ce ochii îmi erau atraşi spre coşciugul din mahon lustruit, ştiam că viaţa mea – aşa dezastruoasă cum era – era preferabilă morții.

Coşciugul era înconjurat de lalele şi pe un pat de floarea, miresei se afla o poză. Nu urcasem să o văd, dar o puteam vedea de aici.

Era o poză cu noi.

Stăteam într-o bancă la şcoală, spate în spate, rânjind la cameră. Era prima dată când vedeam poza, şi în ea păream mai tinere, zâmbetele noastre păreau reale, cumva conectate.

— Eu am făcut poza aia, şopti Del la urechea mea, surprinzându-mă în vreme ce mă uitam la ea.

Încuviinţând din cap, mi-am retras mâna. Cercetând partea din faţă a bisericii, am zărit-o pe mama lui Cassie. Ştiam că era ea doar pentru că plânsese, strângând o poză înrămată la piept, pe durata întregii slujbe. Mi se frângea inima pentru ea.

Chiar şi în lacrimi, Cate Winchester era frumoasă. Tânără. Părul ei castaniu era tuns într-un bob modern, scoţând în evidenţă pometii şi un gât graţios. Unele dintre trăsăturile lui Cassie erau acolo – buzele şi silueta suplă.

Urmă un moment de tăcere cât pastorul se întoarse la podium. La ceafă am simţit furnicături. M-am întors în strană, şi privirea mi-a alunecat spre ultimul rând. Privirea mi s-a întâlnit cu ochii negri ai detectivului Ramirez.

— Samantha, şuieră mama mea, atrăgându-mi atenţia. Părea ruşinată. Întoarce-te!

Scott îşi dădu ochii peste cap.

Muşcându-mi buza, m-am întors. Del lăsă o mână grea pe genunchiul meu şi strânse, făcându-mă să tresar. Veronica îmi aruncă o privire peste marginea ochelarilor ei de soare, şi apoi privirea îi coborî. Buzele ei pline se subţiară, şi se întoarse băţoasă în altă direcţie.

Am inspirat adânc şi mi-am coborât capul pentru a mă ruga. Cuvinte cunoscute răsunau prin biserică. Mâna lui Del urcă pe coapsa mea, şi corpul meu deveni rigid. Nu doar pentru că era complet nepotrivit din o mie de motive diferite, ci pentru că, undeva pe parcursul lungului weekend, mă hotărâsem că noi doi trebuia să purtăm o discuţie serioasă.

Vederea mi se înceţoşă, făcându-se gri, fără vreun avertisment.

Biserica, sicriul, mâna lui Del urcând… totul se pierdu, rămânând doar eu si Cassie.

Se lăsă pe un pat – patul ei.

— Nu te mai plânge! Ai noroc că ai un tată care vrea să fie în viața ta.

Mi-am dat ochii peste cap, aşezându-mă pe marginea patului şi uitându-mă la degetele mele de la picioare. În mână aveam o sticluţă de ojă roşie. Totul în rest era lipsit de culoare şi de viaţă. Am privit peste umăr.

— N-ai decât să-l iei tu.

— Serios? Se rostogoli pe o parte, dându-şi părul lung peste umărul slab. Îl iau. Şi puloverul ăla foarte drăguţ pe care-l porţi. Oh, dacă tot facem asta, pot să-l iau şi pe Del?

Enervarea străfulgeră în mine şi crescu ca o buruiană.

— Nici măcar nu încerci să ascunzi faptul că mereu vrei ceea ce am eu. Şi nu primeşti puloverul meu.

Rânjind fără ruşine, se uită la mine interesată.

— Dar pot să-l iau pe Del? Grozav!

Am mijit ochii în timp ce închideam sticluţa cu ojă. Ridicându-mă, am pus-o pe noptiera ei şi am luat cutiuţa muzicală.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Ţâşni din pat şi-mi luă cutiuţa muzicală din mâini. Ţinând-o aproape de piept, se strâmbă.

— Tu nu-l vrei de fapt, dar nu-i dai drumul.

Pentru o clipă, m-am gândit că avea să îmi dea una în cap cu acea cutiuță muzicală.

— Am plecat, am zis eu.

Cassie râse.

— Nu te oftica, Sammy. Îţi ies riduri în jurul gurii. Nu vrei să îmbătrâneşti înainte de vreme.

— Nu fi o scorpie, i-am răspuns îndreptându-mă spre uşă.

Ea ţâşni în faţa mea, prinzându-mă de braţe. Ochii ei, mai verzi

decât ai mei, erau plini de regret.

— Nu te supăra pe mine, Sammy. Nu vorbeam serios. Ştii asta, corect?

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. O parte din mine voia să o împingă. Credea că eu nu bănuiam – că nu ştiam. Dar celeilalte părţi din mine… ei bine, îi părea rău pentru ea. Până la urmă, eu o înţelegeam pe Cassie mai bine decât oricine altcineva. Ştiam de ce făcea ceea ce făcea, chiar şi mie – cea mai bună prietenă a ei.

— Te rog?

Se lăsă pe călcâie.

Zâmbind forţat, am încuviinţat din cap.

— OK, nu sunt supărată pe tine.

Cassie ţipă şi mă cuprinse în braţe.

— Ştii, când vom fi bătrâne şi urâte, tot vom fi cele mai bune prietene, corect?

Am râs.

— Dacă nu ne omorâm până atunci.

Simţind cum mi se scurge sângele de pe chip, am fost scoasă brusc din amintire când mâna lui Del alunecă între coapsele mele. Inspirând brusc, l-am prins de încheietură, oprindu-l din a înainta.

El mi-a zâmbit inocent.

Dezgustată, i-am aruncat mâna înapoi în poala lui. Mâinile îmi tremurau în timp ce-mi dădeam părul pe spate, concentrându-mă pe strana din faţă.

— Care-i faza? mă întrebă Del cu voce şoptită.

— În afară că mă pipăi la *o înmormântare?* am şuierat eu. Mi-am amintit ceva.

Se retrase un pic, ochii mărindu-i-se.

— Ce?

Veronica se holba la noi, aşa că am coborât si mai mult vocea, dar eram sigură că mă auzise.

— Vorbeam cu Cassie, în dormitorul ei.

Del ridică din sprâncene.

— Deci nu mare lucru.

Nu era mare lucru pentru el, dar era prima oară când îmi aminteam ceva normal despre Cassie. Dar ce bănuiam eu şi ce ştiam despre Cassie îi explica, oare, comportamentul? „Povestea se complică.” Buzele mi se strâmbară, şi am simţit un gol în stomac când mi-am amintit ultimul lucru pe care-l spusesem.

„Dacă nu ne omorâm înainte.”

După slujbă, toată lumea se îngrămădi în parcare. Slujba de la cimitir era doar pentru familie.

M-am uitat peste mulţime, căutându-mi părinţii.

Mama stătea lângă Bentley, cu buzele încreţite, în timp ce se uita spre cimitir, la tatăl meu. Vorbea cu bunicul lui Cassie, care arăta la fel de trist ca atunci când eu şi Carson merseserăm în vizită. După ce îi strânse mâna bătrânului, tata se întoarse spre doamna Winchester. Buzele ei formară un zâmbet trist, compătimitor, şi apoi faţa doamnei Winchester se schimonosi, si ea izbucni iarăşi în lacrimi.

M-am uitat în altă parte.

Privirea mi-a ajuns iarăşi la mama. Mi s-a părut ciudat – şi nepoliticos – că mama nu-şi exprimase condoleanţele. Privind peste umăr, mi s-a părut că văd părul negru familiar al lui Carson, dar el nu era în mulţime.

Del puse mâna peste umărul meu.

— Eşti gata?

M-am uitat la fratele meu, care mijise ochii, studiind braţul lui Del. Chiar eram pregătită? Nu. Dar eu şi Del trebuia să stăm de vorbă.

— Da, sunt gata.

Din mai multe puncte de vedere.

Se dovedi că n-am avut prea mult timp singură cu iubitul meu. Mai mulţi copii se întoarseră la „ferma” părinţilor lui după slujbă. Ferma era, de fapt, doar un hambar care fusese reamenajat într-un soi de club pentru distracţii.

Parterul era plin de canapele mari, în jurul unui ecran de televizor care era cât un Hummer. Unde fuseseră probabil grajdurile era un bar, folosit acum intens. Sus, podul fusese împărţit în trei camere de invitaţi.

Si acelea erau folosite.

Sexul, alcoolul şi moartea păreau să meargă împreună. Poate că aşa făceau oamenii față morții. Era ademenitor să te pierzi când aveai de înfruntat ceva aşa definitiv.

Doar că eu mă pierdusem deja.

Un băiat se lovi de mine, şi eu m-am dat mai în colţ. Poate că, în urmă cu câteva luni, toate astea îmi erau familiare, dar acum nu voiam decât să dispar. Totul era prea zgomotos – muzica, conversaţiile, râsetele.

Scott nu era pe nicăieri, dispăruse cu Julie şi Carson.

„Carson.”

Vineri adormisem cu el lângă mine şi, când mă trezisem, el nu mai era.

De atunci nu vorbiserăm.

Ţinând paharul din plastic roşu la piept, m-am lipit de zid, scanând mulţimea si încercând să-mi liniştesc inima.

— Iată-te, strigă Del, trecând pe lângă un cuplu care părea să fie într-un concurs să vadă cine putea să sărute mai mult fără să aibă nevoie de aer. Te-am căutat peste tot.

M-am uitat la sticla de whisky din mâna lui. Hambarul nu era atât de mare încât să pierzi pe cineva.

— Am fost aici.

Del se aplecă, sărutându-mă neglijent pe obraz. Mirosea a

alcool.

— De ce stai în colţul ăsta singură? Veronica şi Candy sunt chiar acolo.

Veronica şi Candy erau pe una dintre canapele, înconjurate de fete pe care nu le ştiam. Lauren nu venise, alegând să se ducă acasă după înmormântare. Nu o puteam învinui.

— Pari aşa singură aici, zise Del, punându-şi un braţ peste umerii mei. Prinse o şuviţă din părul meu cu mâna liberă, răsucind-o pe deget. Prietenelor tale le este dor de tine, Sammy.

Şi eu voiam să-mi fie dor de ele – chiar voiam –, dar singura pe care o puteam tolera acum era Lauren, şi ea nici măcar nu era aici. M-am uitat la Del, observând dinţii drepţi, maxilarul pătrăţos şi nasul aristocratic. Totul la el era perfect, de la şuviţele aranjate strategic la vârful pantofilor. Vedeam ce mă atrăsese. Cine n-ar fi fost atras? Dar în pieptul meu nu tresaltă nimic.

— Haide, zise el, împingându-se în mine. Hai să mergem undeva doar noi doi!

„Doar noi doi?" Inima mi se prăbuşi în timp ce privirea îmi pluti spre mansardă. Trebuia să stăm de vorbă, dar nu întruna dintre acele camere si nu când el era evident beat.

— Vreau să stau aici, jos.

Luă o duşcă din sticlă şi apoi se încruntă.

— Dar… nu faci nimic aici. Doar te sprijini de un perete ca o…

— Ca o ce?

Am ieşit de sub braţul lui şi mi-am pus paharul pe masa de lângă noi.

Del roti capul într-o parte şi strânse din dinţi.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu eşti tu. De obicei, trebuia să te trag de lângă ceilalţi ca să petrecem nişte timp de calitate.

Iritarea creştea în mine, iar ochii mă ardeau.

— Dacă n-ai observat, m-am schimbat.

El râse sec si mai luă o dușcă.

— Da, am observat.

Vinovăţia acoperi enervarea, pentru că *eu* mă schimbasem – nu Del. Nu era corect să dau vina pe el. Mi-am mutat greutatea.

— Del, îmi pare rău!

El termină ce mai era în sticlă si o aruncă într-un coș de gunoi prea plin.

— Nu sunt supărat. Doar că-i greu. Eşti o persoană complet diferită, şi, oricât de mult încerci, ştiu că nu o simţi.

Am ridicat din sprâncene. „Uau!” Bine, poate era momentul să purtăm conversaţia. Şi s-ar fi putut să fie mai uşor decât îmi dădeam eu seama. Deja ştia că lucrurile nu mai erau la fel. Am înaintat, oprindu-mă la câţiva centimetri de atingerea lui.

— Eu chiar încerc, dar…

— Trebuie doar să încercăm mai mult. Ştiu.

Oh! Nu, nu era direcţia dorită de mine.

— Del…

— Sammy, eu încă te iubesc, chiar dacă… nu te porţi corect. Puse mâinile pe umerii mei, trăgându-mă la pieptul lui, în timp ce-şi sprijinea greutatea de perete. Ochii lui tulburi se întâlniră cu ai mei. Noi eram meniţi să fim împreună. Şi am trecut prin lucruri mai grele decât asta.

În urechi îmi urla muzica atunci când am ridicat ochii la el.

— Da? Del, credeam că noi aveam relaţia perfectă.

El se uită la mine.

— Am avut – avem!

— Atunci, prin ce am trecut?

Deschise gura şi o închise.

— Sammy, hai să nu ne concentrăm la asta! Spune-mi ce trebuie să fac pentru ca asta să funcţioneze şi voi face.

— Nu. Vreau să-mi spui, pentru că am senzaţia asta…

— Oh, are o senzaţie! Vocea Veronicăi se auzi peste muzică si conversaţie, urmată de chicotul ei. Asta-mi aminteşte de ceva.

Întorcându-mă, am văzut-o pe Veronica la câţiva paşi. Se clătină. Cineva dădu muzica mai încet. Ochii mei văzură cine. Candy. Mă cuprinse groaza, blocându-mi muşchii.

— Ai avut o senzaţie şi la înmormântare, nu-i aşa?

Vocea Veronicăi răsună tare, cu un interes fals.

Toată lumea se opri. Zeci de ochi se uitau la noi, şi dintr-odată hambarul părea prea mic. Am făcut un pas în spate şi am dat de zid. Del se dăduse la o parte şi privea în jos. Pe chip îi apăru o expresie aparte, trăsăturile i se încordară. La început, am crezut că era îngrijorare, dar apoi mi-am dat seama că era jenă.

Eram singură.

— Deci, spune-ne, cum sunt senzaţiile? Se alătură şi Candy, dându-şi părul blond-deschis peste umăr. La fel ca telepaţii din emisiunile alea?

O fată râse. Alții chicotiră.

Mi-am petrecut braţele în jurul meu, dorindu-mi să mă târăsc într-o gaură.

— Nu cred.

— Nu? Veronica se sprijini de spatele canapelei, mijind ochii ei de pisică. Păi, atunci, cum sunt?

O furie lentă creştea în mine. De ce făceau asta? Da, era clar că ne îndepărtaserăm, dar să mă pună în centrul atenţiei aşa?

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu? scânci Candy, dar în ochi îi sclipi răutatea. Toată lumea moare de curiozitate să ştie cum este să nu ai habar cine eşti. Şi, uau, să fii ultima persoană care a văzut-o pe Cassie în viaţă. Cum este?

— Încetaţi! zise Del, vorbind în sfârșit. Găsise o altă sticlă si o strângea puternic în mână. O stânjeniţi.

Sau eu îl făceam să se simtă stânjenit?

Candy îşi dădu ochii peste cap şi un băiat cu părul negru veni în spatele ei, cuprinzându-i talia micuţă cu mâinile. Trey. Aproape că

nu l-am recunoscut. Îi şopti ceva la ureche, uitându-se în ochii mei. Rânji. Candy chicoti, lipindu-se de el.

Veronica îşi ţuguie buzele.

— Ce s-a întâmplat la înmormântare?

Mi-am întors capul în direcţia ei.

— Nu vorbesc despre asta aici. Scuze!

— Nu fi aşa o scorpie, Sammy! Toată lumea vrea să ştie cum este. Se întoarse, ridicând vocea. Nu-i aşa?

Vocile ovaţionară, iar oamenii discutau în jurul meu. Ochii lor pătrundeau în mine în timp ce înaintau cu toţii. Cădeam din nou, dar nu de pe o stâncă. Fusesem în vârful scării sociale, deasupra lor, dar acum cădeam, lovindu-mă de fiecare treaptă în drumul meu în jos. Plină de vânătăi şi zdruncinată, am simţit cum creşte presiunea în pieptul meu.

Cine ştie câţi dintre ei aşteptaseră ziua asta? Şi-i puteam învinovăţi? Nu. Probabil că pe jumătate dintre aceşti copii îi terorizasem. L-am căutat în marea de feţe pe fratele meu, pe Carson. Privirea-mi sări peste unul şi reveni. Inima mi se opri când mi se păru că văd chipul lui Cassie – zâmbindu-mi. Fericită. Încântată.

Mi se tăie respiraţia.

Zâmbetul Veronicăi deveni mai larg.

— Bine. Nu vrei să vorbeşti despre asta. De înţeles. Dar ştii ce am auzit?

— Nu, am şoptit eu.

— Când ai lovit maşina fratelui tău – Mike Billows a zis că spuneai că cineva a fost în maşină cu tine, dar nu era nimeni acolo. Ridică vocea. A zis că eşti nebună – „Sam-Nebuna”, cred că aşa a spus.

„Nebună. Sam-Nebuna.” Cuvintele mi se învârteau în minte. Pentru o clipă, nu m-am mai putut concentra asupra feţelor din jurul meu. Eram nebună. Nu fusese nimeni în maşină. Şi cum de ştia ea?

M-am uitat la Del, dar el continua să privească la podea. O clipă mai târziu, mi-am amintit cine era Mike Billows: un băiat de la ora de biologie care făcea voluntariat la departamentul de pompieri.

— Vede lucruri? întrebă Candy, simulând compasiune. Cred că-i chiar naşpa.

Trey o lovi peste şold.

— Fii cuminte!

Ea chicoti.

— Sau poate, continuă Veronica, mereu ai fost nebună, doar că noi n-am ştiut. Voiam să mă reped la ea, dar nu mă puteam mişca. Eşti *sigură* că nu-ţi aminteşti de ultima dată când ai văzut-o… în viaţă pe Cassie?

Am inspirat brusc. Unele dintre feţe îşi pierdură zâmbetele. Se uitau unii la alţii, nemaifiind siguri că să asiste la căderea mea din graţii era ceva amuzant şi distractiv.

O blondă înaltă îşi făcu loc prin mulţime, dând lumea la o parte din calea ei. Julia se uită o dată la Veronica şi mârâi.

— Eşti beată sau doar o scorpie proastă?

— Poftim? replică Veronica cu buza ridicată. Doar nu vorbeşti cu mine.

Julie ajunsese chiar în faţa ei.

— Ai dreptate, sunt câteva scorpii proaste aici. Dar vorbesc cu tine. Deci care-i problema ta?

Dintr-odată, muzica bubui în încăpere, acoperind indiferent ce-şi spuneau cele două fete, dar părea o discuţie înfierbântată. Îi eram datoare lui Julie – foarte datoare. Dar trebuia să plec de aici. Pereţii de un maro-închis ai hambarului se învârteau. Mi se făcu brusc greaţă.

Del se întinse spre mine.

— Sammy…

M-am îndepărtat de el, făcându-mi loc prin cel mai apropiat grup, concentrat acum asupra bătăii dintre fete ce era pe cale să

aibă loc.

— Hei! se răsti o fată. Ai grijă pe unde mergi!

— Scuze, am murmurat eu, cu ochii în podea.

Un alt corp mă blocă. Am păşit în lateral. Era prea cald – îmi era prea cald. Corpuri peste tot, lipindu-se de mine, sufocându-mă. Prea mult parfum – prea multe sunete. Inima-mi bătea în piept; plămânii mi se strângeau. Trebuia să ies, să iau o gură de aer proaspăt. Presiunea creştea şi mi se aşeză pe piept, tăindu-mi oxigenul. Gândurile se aglomerau; pereţii se înclinară.

Ai omorât-o? şopti o voce.

M-am întors.

— Cine… cine a zis asta?

Băiatul cel mai aproape de mine ridică din sprâncene, mormăind ceva, si se întoarse.

Ai omorât-o pe Cassie? se auzi vocea din spatele meu.

Întorcându-mă, am încercat să respir. Feţele deveniră neclare. Vederea periferică mi se întunecă. Picioarele-mi tremurau. Urma să leşin aici, în faţa tuturor. Ce jenant…

O mână puternică o găsi pe a mea în toată harababura de oameni si mă strânse cu blândeţe. Mirosul acela – mirosul *lui* – mă înconjură. Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii. Am ridicat capul, şi ochii mei au întâlnit ochii albaştri senzaţionali.

Carson arăta sumbru.

— Vrei să pleci de aici?

Capitolul 16

În vechea camionetă a tatălui lui Carson, care mirosea vag a ţigări, m-am lipit de scaun şi am continuat să respir adânc, cu mâinile peste abdomen. Pulsul începuse în sfârşit să-mi coboare.

— Dacă aş fi ştiut ce se întâmpla, aş fi intrat mai devreme, zise încet Carson.

Am înghiţit.

— Nu-i… problema ta, şi este în regulă.

— N-ar trebui să fie nici problema ta, şi nu-i în regulă. Se întinse şi-mi desprinse cu blândeţe mâinile. Eşti bine?

— Sunt bine. Am oftat tremurând. Cred că aveam un atac de panică. Mi s-a părut că aud…

— Că auzi ce?

Mâna lui o mângâie pe a mea şi apoi o acoperi.

Când mă atingea aşa, puteam mărturisi aproape orice. Mi-am întors capul spre el. Între noi trecu un curent electric delicat.

— Am crezut că cineva m-a întrebat dacă am omorât-o pe Cassie, dar… mi s-a părut. Forţând un râs slab, m-am uitat pe geam. Oamenii ieşeau pe uşile hambarului. Del era printre ei. Sau poate unii dintre ei cred că am omorât-o.

— Nu cred asta.

I-am aruncat o privire mohorâtă.

— Nu este ca si cum aş fi favorita lor – atunci sau acum.

Buzele lui zvâcniră.

— Mă rog, dacă ei cred asta, sunt nişte idioţi. Îmi dădu drumul la mână şi porni camioneta. Aceasta se trezi la viaţă. Deci vrei să te duc acasă? Sau vrei să ţi-l aduc pe Scott?

— De fapt, ai planuri? Mă întrebam dacă ai vrei să faci ceva cu mine astăzi.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Răspunsul este da şi mereu – şi probabil pentru o lungă perioadă. Privirea îi căzu pe buzele mele. Dar, dacă nu cumva i-ai dat papucii lui Del Dobitocul, va trebui să refuz.

Obrajii mă ardeau, şi mi se încălzi stomacul auzind tachinarea lui.

— Hmm, nu asta întrebam, dar e bine de ştiut.

— Hmm. Nu? Buzele lui Carson formară o jumătate de zâmbet. Deci ce întrebai?

Mintea îmi mai fu ocupată câteva momente de imagini cu noi.

— Mă întrebam dacă ai vrea să mă duci la stâncă.

— Pot să fac asta. Carson schimbă viteza. Mâna lui trecu pe lângă coapsa mea, şi am tresărit de la contact. Dar probabil vrei să te schimbi mai întâi.

Imaginile erau încă acolo, mult mai detaliate decât înainte. Noi doi sărutându-ne. Atingându-ne. Vorbind.

Carson îmi aruncă o privire. Un zâmbet cunoscător, arogant îi curbă buzele.

— Sam.

Am clipit.

— Să îmi iau alte haine. Da, corect.

Chicoti, schimbând din nou vitezele, atingându-mi piciorul cu dosul mâinii lui. Mă îndoiam că o făcea accidental. Apoi, puse braţul pe spătarul scaunului meu şi întoarse capul spre mine. Pentru că mă uitam la el, mişcarea ne aduse la o distanţă cât să ne sărutăm. Inima îmi sări din piept. Pentru o clipă, am crezut că avea să lase naibii chestia cu băiatul cuminte si să mă sărute. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că dădea cu spatele.

„Ciudat!”

Carson îmi întâlni privirea şi-mi făcu cu ochiul. Eu am expirat aerul pe care-l ţineam, extrem de conştientă de Carson. Şi o ştia. Zâmbetul acela arogant fu pe faţa lui tot drumul spre casa mea.

M-am strecurat în casă şi m-am schimbat repede în haine potrivite pentru drumeţie. Casa părea goală, dar n-am rămas să aflu. Mă îndoiam că vreunul din părinţii mei ar fi fost de acord să petrec timp cu Carson.

Ne-am oprit acasă la el, şi s-a schimbat şi el de hainele de doliu. Revenind în mai puţin de două minute, îşi luase o pereche de blugi şi un pulover subţire.

Drumul spre pădurea statală era accidentat. Camioneta se zdruncină, şi telefonul îmi alunecă printre degete, căzând pe podea.

Întinzându-mă după el, mâna mea dădu de ceva moale, ce am apucat odată cu telefonul.

Era o şapcă – şapca neagră de baseball pe care-l mai văzusem purtând-o.

O imagine cu bărbatul din pădure îmi trecu prin faţa ochilor. Purtase o şapcă neagră, dar asta… asta era doar o amintire sau o halucinaţie, din cauza stresului. N-avea cum să fie…

— Şapca ta? am întrebat eu cu glas aspru.

Carson se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

— Da, o am de ani buni.

Am pus-o pe bord, înlăturând repede teama iraţională. În timp ce mergeam pe drumul îngust neasfaltat, m-am uitat la el.

— Am încercat să vorbesc cu Del înainte să se ia Veronica de mine.

El se uită pieziş la mine.

— Sam, nu vreau să fiu eu motivul pentru care-l părăseşti.

— Nu eşti, am zis cu sinceritate. Lucrurile nu sunt la fel între mine, si Del si asta nu are nimic de-a face cu tine.

— Bine. Cu unul dintre degete bătea în volan. Ţi-a spus ceva despre relaţia voastră?

Am clătinat din cap.

— În afară de faptul că relaţia noastră era perfectă? Nu.

Carson râse sugrumat.

— A zis asta? Uau!

— Ce?

Dintr-odată, mi se trezi interesul.

— Relaţia voastră era departe de a fi perfectă. O luă pe un drum cu pietriş, accidentat, iar noi eram direct în bătaia soarelui. Se întinse, luă şapca de baseball şi şi-o puse. Eraţi la fel precum Cassie şi Trey, vă certaţi tot timpul.

— Tu vorbeşti serios?

— Da. Miji ochii, cotind brusc la dreapta. Nu vă despărţeaţi tot

timpul ca Trey şi Cassie, dar vă certaţi îngrozitor.

M-am sprijinit de banchetă. Del mă minţise, iar eu îl crezusem – crezusem în această poveste de iubire perfectă. Privind pe geam, mă simţeam ca o proastă. Existaseră mai multe decât suficiente semne că lucrurile nu erau perfecte. Privirile fetelor, momentele în care Del o dăduse în bară.

— Eşti bine? întrebă el.

Mâinile îmi erau strânse în pumni.

— Sunt supărată! E suficient de rău că nu-mi amintesc nimic, dar să mă mintă? A profitat de mine. Mă simt ca o idioată.

— Sam, nu eşti o idioată.

Strângând din buze, am clătinat din cap. Poate că nu eram o idioată, dar fusesem incredibil de naivă. Câţi alţi oameni mă mai minţeau? Şi în legătură cu ce? Cu lucruri care erau mult mai serioase decât statutul relaţiei mele cu Del, fără îndoială. Mă durea în piept din cauza tuturor posibilităţilor. Dacă eram o adolescentă răsfăţată criminală, şi toate semnele fuseseră acolo? Şi nu voia nimeni să-mi spună?

Ne-am oprit într-o fundătură pe drumul blocat cu un lanţ şi un semn decolorat care marca proprietatea privată.

Carson opri motorul şi se lăsă pe spate, uitându-se la mine.

— Este o cărare care duce direct de la casa părinţilor tăi la stâncă. Eu ştiu de ea doar pentru că l-am ajutat pe tata să facă chestii prin jurul casei de vară. Dar tu te-ai fi descurcat noaptea.

Privind în jur şi nevăzând altceva decât sălbăticie, îmi era greu să mă imaginez umblând pe aici noaptea şi să nu fiu mâncată de un urs.

— Cine-i proprietarul?

— Bănuiesc că statul. Nu-s foarte sigur, dar tu şi Scott umblaţi mult pe aici când eraţi mai mici. Făcu o pauză. Când părinţii voştri mă lăsau, umblam şi eu cu voi. Obişnuiai să adori să stai pe marginea stâncii. Ne speriai rău de tot pe mine şi pe Scott.

Am zâmbit slab.

— Deci locul ăsta însemna ceva pentru mine?

— Cred că da.

Întinzându-mă spre mâner pentru a deschide uşa, am inspirat adânc.

— Gata?

— Poţi să aştepţi o secundă? întrebă Carson, dându-şi şapca jos. Îşi trecu o mână prin păr, apoi aruncă şapca pe bord. Trebuie să-ţi spun ceva.

Disperarea se agita în mine şi inima îmi căzu până la degetele de la picioare. Nu ieşea nimic bun din asemenea declaraţii. Dând drumul mânerului, m-am răsucit spre el.

— Ce?

Se uita direct în faţă, cu ochii mijiţi şi maxilarul încleştat.

— N-am fost complet onest cu tine despre unele lucruri.

Am deschis gura, dar n-a ieşit decât o respiraţie neregulată. Mă durea din nou din piept, dar diferit de data asta. Durerea era deasupra inimii, ascuţită ca o rană redeschisă. O parte din mine nu voia să ştie ce adevăr nu-mi spusese, dar nu puteam – nu voiam – să fug de asta. Îndreptându-mi umerii, m-am pregătit pentru orice avea de spus.

— Bine, am zis într-un final. Spune-mi!

Privirea lui se îndreptă spre mine.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că ai fost prima persoană cu care m-am sărutat? Când am încuviinţat din cap, el oftă prelung. Ei bine, ai fost şi ultima.

Am înclinat capul într-o parte, nefiind sigură că auzisem bine. Din tot ce mă aşteptam eu ca el să spună, asta nu era nici măcar la fundul listei.

— Poftim?

Buzele lui Carson formară un mic zâmbet, care păli repede.

— Te-am văzut în noaptea în care ai dispărut.

Făcând efortul de a nu mă lansa spre el să-l strâng de gât, mi-am prins genunchii, simţind furnicăturile furiei pe piele.

— De ce nu mi-ai spus?

— Este complicat. Şi ştiu… ştiu că nu-i suficient ca scuză. Le-am zis poliţiştilor, aşa că mă surprinde că nu ţi-au spus. Îşi feri privirea, şi un muşchi din maxilar i se mişca. Dar ce s-a petrecut între noi…

Am inspirat adânc*. Între noi* putea să însemne doar câteva lucruri. Dacă mă minţise în legătură cu *asta…* ei bine, presiunea ce-mi creştea în gât şi în spatele ochilor zicea destule.

— Ce s-a întâmplat?

— Eram cu Scott, ne uitam la un film la subsol. Era aproape de ora 22.00 când am plecat. Casa era complet în întuneric. Nu cred că tatăl tău era acasă. M-am îndreptat spre ieşirea din spate, prin solar, în caz că mama ta mai era pe acolo. La început, nu te-am văzut. Fruntea i se încreţi când trecu uşor cu vârfurile degetelor peste faţă. Te-am auzit – stăteai la unul dintre locurile alea de la geam, plângând. N-ar fi trebuit să mă întorc si ar fi trebuit să merg în direcţia opusă, dar n-am putut să plec. Nu când tu plângeai.

Degetele din jurul genunchilor mei se relaxară în timp ce o parte din tensiune se mai disipă. Carson nu era genul de băiat care să plece de lângă o fată care plângea. Amintindu-mi ce ştiam despre acea noapte, am simţit un gust acru în gură.

— Am fost cu Del până la ora 21.00.

Carson încuviinţă lent din cap.

— Te-am întrebat dacă eşti bine, şi tu te-ai ridicat şi ai aprins lumina. Nu purtai acel… lănţişor. Aşa că m-am gândit că te-ai certat cu el.

— El a zis că l-am dat jos să fac duş după… uh…

Arcui o sprânceană.

— Dacă nu cumva plângi în mod obişnuit după ce faci sex, am senzaţia că nu de aia l-ai dat jos.

Tot corpul mi se făcu roşu de jenă. Nu era conversaţia pe care

voiam să o am cu Carson.

— Bine, ai dreptate. Treci mai departe.

— Păi, te-ai purtat cum o făceai de obicei. Te-ai băgat în faţa mea, şi am început să ne certăm, dar era diferit. Îşi lăsă capul pe spate, închizând ochii. Oricât de ofticată erai pe mine, *tot* plângeai. Şi nu te-am văzut niciodată aşa. Nici măcar nu ştiu la ce mă gândeam, dar te-am prins… să te liniştesc sau ceva, şi tu te-ai dat la mine.

— M-am dat la tine?

Un colţ al buzelor lui se ridică.

— M-ai sărutat. Fără vreun avertisment. Doar m-ai sărutat.

Oh, Doamne! M-am lăsat pe scaun. Nu doar că eram o fată rea, dar îl mai şi molestasem pe Carson. Mişto!

— La început, am fost cam şocat… şi apoi, te-am sărutat şi eu. Oftă din nou. A fost destul de intens – plin de furie, de fapt. Şi destul de excitant. Apoi ai primit un mesaj, m-ai împins şi ai plecat valvârtej. Atunci te-am văzut ultima dată.

Neavând idee cum să răspund la asta, m-am uitat la el. Supărarea mea avea ceva de-a face cu Del, şi apoi primirea mesajului… de la Cassie? Gândurile mi-au zăbovit o clipă asupra acestui lucru, şi apoi am revenit la faptul că-l sărutasem pe Carson – îl sărutasem pe bune pe Carson.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum? am întrebat eu încet.

El înclină capul spre mine, întâlnindu-mi privirea cu ochii lui cristalini.

— Nu mă înţelege greşit, nu sunt mândru de asta. Chiar dacă nu purtai blestematul ăla de lănţişor, din câte ştiam eu, tu încă erai cu Del. Şi nu-mi place să sărut iubita altui tip. Ştiu că am o reputaţie – poate nu-ţi aminteşti.

— Am auzit, am mormăit eu.

Carson pufni.

— Şi erai supărată. La naiba, asta-i ca şi cum aş fi profitat de

tine. Mama mi-ar fi dat una după ceafă dacă ar fi fost în viaţă.

Am zâmbit slab la asta, dar apoi m-am gândit la Candy şi Trey. Ei se prosteau dinainte ca Trey şi Cassie să se fi despărţit? Probabil nu era foarte important acum, dar ceva în legătură cu asta mă deranja.

— Eşti supărată pe mine? întrebă el încet.

„Bună întrebare!” Nu prea ştiam cum trebuia să mă simt. Del mă minţise. Prietenele mele mă minţiseră. Şi acum, şi Carson.

O parte din mine putea să înţeleagă de ce el simţise că trebuise să mă mintă, dar tot nu era în regulă. Mi-am ferit privirea, ducându-mi degetul mare la gură şi rozându-mi uşor unghia.

— Nu ştiu.

Trecură câteva momente, apoi Carson se întinse şi-mi trase mâna de la gură.

— Chiar ar trebui să nu mai faci asta.

Chipul mi se înroşi.

— Da, bănuiesc că… este un tic nervos.

— Obişnuiai să o faci când erai copil.

— Aşa ai zis. Mâna lui era încă în jurul mâinii mele, căldura degetelor lui era plăcută, în ciuda minciunii. Deci te-am sărutat?

— Da.

Am înclinat lent din cap.

— Si tu m-ai sărutat?

— Da.

Aruncându-i o privire lungă, am ridicat din sprâncene.

— Păi, ţi-a plăcut, chiar dacă nu erai mândru de asta?

Pe buze îi apăru un zâmbet, şi o sclipire maliţioasă îi întunecă ochii într-o nuanţă de bleumarin.

— Oh, da, mi-a plăcut.

Am simţit că buzele mele răspund la zâmbetul lui.

— Păi, asta mă ajută să nu fiu supărată pe tine. Mi-am retras mâna şi m-am întins spre mânerul uşii. Acum, eşti gata?

Carson a încuviinţat din cap, şi am coborât din camionetă. Se duse la lanţ, ridicând metalul ruginit suficient cât să o pot lua cu uşurinţă pe sub el. El a pornit înainte, iar eu l-am urmat, cugetând la ceea ce descoperisem. Adevărul era că nu prea ştiam ce să simt despre faptul că mă minţise. Şi asta nu era nici măcar cea mai importantă parte din ceea ce-mi spusese.

De ce plânsesem după ce plecasem de la Del?

Del minţise cu privire la relaţia noastră – de asta măcar eram sigură. Dar despre ce anume? Ne despărţiserăm? De aia-mi dădusem jos lănţişorul de la el? Şi, cel mai important, despărţirea noastră avea ceva de-a face cu Cassie?

Îmi reveni din nou în minte imaginea cu Cassie şi Del. Dar, de data asta, era ceva diferit. De imagine erau ataşate sentimente. Furie. Dezamăgire. Ştiam că era mai mult, dincolo de percepţia mea, aşteptând ca eu să descopăr.

Cassie.

Del.

M-am oprit lângă un tufiş ţepos, în timp ce un val de emoţii străine m-a copleşit. Cassie şi Del…

Dându-şi seama că mă oprisem, Carson se întoarse.

— Hei, eşti bine?

— Da, doar că… nu ştiu. Cum puteam să-i explic ce simţeam – ce gândeam? Mi-am lăsat capul pe spate. Cerul albastru se vedea printre crengi. Crezi că între Cassie şi Del era ceva?

— Chiar nu ştiu, zise el, sprijinindu-se de un copac. N-aş zice că nu.

— De ce eram prietenă cu o asemenea persoană? Cum puteam să ies cu cineva precum Del? Înainte ca el să-mi răspundă, mi-am dat seama. Revelaţia nu era ceva nou, dar tot mă durea. Pentru că eram exact ca ei.

Carson se desprinse de copac şi mă luă de mână, petrecându-şi degetele printre ale mele.

— Chiar nu erai. Nu mereu, şi acum nu mai eşti. Asta trebuie să însemne ceva.

M-am uitat la el.

— A doua şansă, corect?

El încuviinţă din cap şi apoi porni iarăşi, ţinându-mă de mână. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta.

Cărarea pe care mergeam nu era un drum în toată regula. Era o fâşie inegală de pământ care ducea în sus pe deal îngustându-se, până când am fost nevoiţi să ne dăm drumul la mâini ca să nu riscăm să ne pierdem echilibrul. Bucăţi de pământ şi pietricele se desprinseră, alunecând la vale în urma noastră. Am ieşit în sfârşit dintre copaci şi am traversat o porţiune cu iarbă.

Îndepărtându-mă de Carson, m-am dus încet spre marginea stâncii. Vântul rece şi umed îmi flutura părul. Vârfurile copacilor păzeau cascada de dedesubt, şi, cum bănuisem, căderea era abruptă şi pietroasă.

Am aşteptat să mă ia ameţeala, dar, în vreme ce stăteam pe margine, mi-am dat seama că înălţimea nu mă deranja. De fapt, simţeam ceva palpitant fiind atât de sus.

— Cred că încă sunt dependentă de adrenalină, am zis eu.

Râsul lui Carson era încordat.

— Mă bucur să aud asta, dar crezi că ai putea să te îndepărtezi un pic de margine?

El rămăsese lângă copaci, şi m-am întrebat dacă-i era teamă de înălţime.

— Crezi că, dacă aş fi căzut de aici, aş fi putut supravieţui?

— Este posibil. S-au întâmplat lucruri mai nebuneşti. Sau ea ar fi putut sări.

Întorcându-mă, m-am uitat la el. Nu mă gândisem la asta.

Carson îşi luă ochii din ai mei, privind la locul gol de dincolo de vârfurile copacilor.

— E doar o posibilitate, zise el încet. Oamenii fac tot timpul

nebunii de genul ăsta.

Dar tot ce ştiam despre Cassie îmi spunea că ea nu ar fi făcut asta. Nu de una singură… Am înghiţit, neputând pricepe ideea ce se forma în capul meu.

— Simţi…, sau îți aminteşti ceva? întrebă el.

Am clătinat dezamăgită din cap. La suprafaţă nu ieşea nimic în afară de si mai multe întrebări si de confuzie. Revenind la pâlcul de copaci de pe dreapta, am început să-mi rod unghia. În jurul bolovanilor ce ieşeau din pământ se vedeau pini mari şi dincolo de stânci nu era decât cascada – pe unde probabil căzusem eu.

Era puţin spus că eram „norocoasă să fiu în viaţă”.

Timpul trecu în tăcere. Carson rămase pe partea cealaltă, lăsându-mă să stau aici cât doream. M-am sprijinit de un copac, mijind ochii spre marginea stâncii. Eram gata să renunţ, să-i spun că ar trebui să ne întoarcem, dar chiar atunci am simţit un fior rece pe şira spinării. Era singurul avertisment.

Nu era o viziune ca restul pe care le avusesem. Nu era nici o peliculă cenuşie, şi n-am văzut nimic. Doar am simţit – mi-am auzit propriile gânduri de parcă trecutul fusese stratificat sub prezent, dar acum ieşea la suprafaţă.

Carson fu în faţa mea într-o fracţiune de secundă, cu o expresie îngrijorată.

— Ce este?

Gura mea rosti răspunsul, în timp ce inima îmi bătea mai repede.

— N-ar fi trebuit să fiu aici.

— În noaptea aia? întrebă el.

Încuviinţând din cap, m-am întors spre copac, trecând cu mâna peste scoarţa dură. Atingerea copacului mă făcea să mă simt ca unul dintre acei clarvăzători din emisiunile TV despre care vorbise Candy, dar eu ştiam că fusesem aici – chiar aici.

— Cred… că mă ascundeam după acei copaci. Este ca şi cum…

nu trebuia să fiu aici, dar eram. Ştiu că nu are sens.

— Nu-i nimic.

Carson mă urmă în jurul copacului.

Am închis ochii, dar nu puteam vedea nimic.

— Ea voia ca eu să fiu aici – Cassie. Voia să-i văd împreună.

— Pe cine să vezi, Sam?

Am clătinat frustrată din cap şi am deschis ochii.

— Nu ştiu, dar ea voia ca eu să-i văd – să ştiu. Şi ştiu că era un tip – un tip cu care voia să o văd.

Carson făcu un pas în spate, inspirând brusc. Ochii ni se întâlniră, şi un fior rece îmi urca acum pe şira spinării.

El îmi luă mâna.

— Sam, ştii cu cine era?

— Nu, dar cred că am o idee.

Expresia de pe faţa lui îmi spuse că gândea la fel ca mine, şi era groaznic – sfâşietor într-un fel care mă făcea să mă simt îngreţoşată şi ameţită. Lucrurile se aşezară, un mic indiciu după celălalt.

— Del, am şoptit eu.

Capitolul 17

„Suntem sortiţi să fim împreună."

Nu asta spusese Del? Şi, din câte văzusem eu din lumea lui şi a mea, existau multe aşteptări cu privire la relaţia noastră.

Destule cât să omori pentru ea, ca o aventură să rămână secretă? „A doua sau a treia generaţie de copii bogaţi, ca familiile regale…"

Încercasem de atâtea ori să deschid discuţia despre Cassie, si el se simţise clar inconfortabil si refuzase să vorbească despre ea. Îmi reveni cea mai recentă amintire despre Cassie care mă întreba dacă-l putea avea pe Del, şi amintirea zăbovi. Făcuseră sex, iar ea voise ca eu să aflu? Ne ademenise pe amândoi pe stâncă, şi Del, neştiind că

eu eram acolo, o împinsese pe Cassie?

Mi se făcu rău.

Drumul înapoi spre casa lui Carson fu tăcut şi tensionat. Ambii eram cuprinşi de gânduri negre. El parcă maşina pe alee şi opri motorul. Când se întoarse spre mine, avea privirea sumbră si buzele strânse.

— Nu-mi vine să cred. Oricât nu-l plac, nu mi-l imaginez făcând aşa ceva.

Nici eu nu voiam să cred.

— Poate a fost un accident.

El îşi trecu o mână prin păr.

— Bine. Dacă a fost un accident, cum rămâne cu tine? A împins-o din greşeală pe Cassie şi apoi pe tine?

— Nu ştiu, am şoptit eu în jurul bietei mele unghii.

Şi, cu cât mă gândeam mai mult la căderea lui Cassie, cu atât mai puţin sens avea. Prima amintire pe care o aveam era cu sânge pe pietre – pietrele de culoarea nisipului ce acopereau stânca.

— Şi Del nu are curaj să facă aşa ceva, zise Carson mai mult către el.

M-am strâmbat, dar apoi inima mi-a tresăltat.

— Eu aveam curajul să fac aşa ceva?

Carson râse, apoi ochii i se măriră.

— Tu vorbeşti serios? Crezi că ai împins-o din cauza lui Del? În tonul lui răsună neîncrederea. Sam, nu eşti o criminală. Nici acum si nici atunci.

— Dar dacă eram nebună? Dacă Del a plecat, şi eu am confruntat-o pe Cassie? Şi lucrurile au scăpat de sub control? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi venea să vomit. Eram destul de explozive împreună, corect? Poate *eu* am împins-o din greşeală.

— N-ai făcut asta, Sam. Mă luă de încheietură, trăgându-mi mâna de la gură. Nu eşti genul ăla de persoană. N-ai fost niciodată. Şi apoi, nu ar explica totuşi ce ai păţit tu. Ai împins-o şi apoi te-ai

răzgândit şi ai sărit? N-ai fost tu.

— Ai dreptate.

Oftă, dându-mi drumul la încheietură.

— Nu crezi. De ce? Pentru că ai văzut ceva – din cauza unor copii proşti care spun lucruri despre care n-au habar? Asta nu înseamnă că eşti nebună, o ciudată sau o criminală. Eşti un om bun. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Mi se umflă pieptul şi ochii mi se umplură de lacrimi la cuvintele lui. Fără să mă gândesc, m-am aplecat peste schimbătorul de viteze şi l-am sărutat scurt pe obraz. Carson încremeni pentru o secundă înainte de a întoarce capul, aducându-şi buzele foarte aproape. Un fior îi străbătu corpul.

— Mulţumesc, am şoptit eu, probabil pentru a suta oară.

El încuviinţă din cap, gâtul mişcându-i-se în timp ce înghiţea cu dificultate.

— Vorbesc serios, Sam. Nu o spun doar ca să te fac să te simţi mai bine.

La fiecare cuvânt rostit, buzele lui îmi atingeau obrazul, făcându-mă să mă înfior. M-am retras cu reticentă.

— Ştiu.

Un zâmbet slab apăru.

— Poţi să-mi faci un favor?

— Orice.

— Eu chiar nu cred că Del ar fi făcut aşa ceva, dar ai grijă! Ochii lui se uitau în ai mei. Te rog!

— Voi avea.

Nu voiam ca el să se îngrijoreze, dar trebuia să discut cu Del. Şi zâmbetul slab era încă pe chipul lui Carson, dar nu-i ajunse deloc la ochi. Era îngrijorat şi avea motive întemeiate. Dacă nu fusesem eu, atunci asasinul era probabil îngrijorat că mi-aş putea recăpăta memoria.

Mai târziu în acea seară, după ce m-am schimbat într-o pereche de pantaloni confortabili şi cu un hanorac găsit în dulap, m-am aşezat pe pat şi am dat jos lănţişorul de la Tiffany. Ridicându-l ca lumina din tavan să se reflecte din modelul de aur alb, am încercat să-mi amintesc momentul când îl mai dădusem jos. Nu mi-am amintit nimic – nici un sentiment, nici un gând. Am oftat, punând lănţişorul pe noptieră.

Atenţia îmi fu atrasă de paşii de pe hol. Am ridicat privirea, văzând umbra unui corp înainte ca persoana să ajungă la uşa deschisă. Nu era cineva pe care eu să-l fi aşteptat.

Del.

Mi se tăie respiraţia când el se opri în uşă şi se sprijini de toc. Habar n-aveam unde îmi erau părinţii şi eram destul de sigură că Scott era la subsol.

— Cum ai intrat? am întrebat.

El ridică din sprâncene.

— Usa de la intrare nu era încuiată.

— Şi ai intrat aşa, singur?

În vocea mea se strecurase răceala, fără ca eu să fi intenţionat asta.

— Da. Pe chipul lui se citi confuzia când intră în dormitorul meu. Purta aceiaşi pantaloni negri şi cămaşa de la înmormântare. De când este ăsta… Lănţişorul? Se opri chiar lângă pat. L-ai dat jos?

Luându-l, am ignorat faptul că eram nervoasă.

— Mă uitam la el.

Ochii lui scăpărară, nemaifiind la fel de sticloşi cum fuseseră în hambar, dar dinspre el încă venea damf de alcool.

— Am plecat de la petrecere.

— Oh?

Am strâns bine inima, simţind cum metalul îmi taie partea cărnoasă a palmei.

— Erai supărată. Ştiu. Se aşeză pe marginea patului, răsucindu-

şi trunchiul spre mine. Ochii îi erau aţintiţi spre mâna mea. Veronica şi Candy doar te luau la mişto.

Am ridicat din sprâncene.

— *La mişto?* Şi tu doar… M-am oprit. Problema nu era ce făcuse sau nu făcuse el, asta nu era nici măcar important. Del…

— N-am făcut nimic. Ştiu. Si ar fi trebuit să le fac să se oprească. Inspiră, frecându-şi maxilarul cu podul palmei. Îmi pare rău! Nu-mi place să te văd luată în râs şi rănită.

Am expirat, studiindu-l. Mi-era greu să nu-l văd cu Cassie, dar ar fi putut să fie el răspunzător de toate astea? Instinctul îmi spunea că nu, dar cum puteam să am încredere în asta? Şi ăsta nu era nici măcar motivul pentru care asta trebuia să se termine.

Oftând, se întinse pe o parte pe patul meu.

— Nu-ţi place lănţişorul, Sammy? Dacă nu, pot să-ţi cumpăr unul nou – ceva mai bun… cu safire? Sunt pietrele tale preţioase preferate. Mă rog, erau…

Degetele mi se relaxară în jurul lănţişorului.

— N-am nevoie de unul nou.

Se uită la mine cu ochii plini de nesiguranţă.

— Atunci, spune-mi ce trebuie să fac să te văd fericită. Te pot duce la restaurantul ăla din Philly care face sushi cum îţi place ţie. Sau putem să petrecem weekendul în Poconos. Sunt sigur că părinţii tăi ar fi de acord cu asta.

Am tresărit. Nu putea să facă nimic. Lăsând deoparte minciunile despre relaţia noastră şi bănuielile mele, momentul se apropia. Ştiam de zile bune că trebuia să pun capăt relaţiei cu el. Pur şi simplu, nu simţeam ce trebuia când eram împreună.

Nu mi se tăia respiraţia. Nu simţeam că-mi tresăltă inima în piept. Nu aveam fluturaşi în stomac doar fiindcă-i auzeam numele. Astea toate le simţeam în legătură cu un alt băiat… şi era pur şi simplu greşit.

Probabil Del văzu asta în ochii mei, pentru că se ridică,

cercetându-mi chipul cu atenţie.

— Putem face să funcţioneze.

— Nu cred că putem, am zis eu încet.

El îşi feri privirea, clătinând uşor din cap.

— Este din cauza a ceea ce s-a întâmplat astăzi?

— Nu, nu… de fapt, m-am bâlbâit eu. Mai făcusem asta? Dacă da, la fel de prost ca acum? Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Eu pur şi simplu…

— Putem face să funcţioneze. Se întoarse spre mine din nou, cu ochii aşa întunecaţi, că păreau aproape negri. Ai nevoie doar de mai mult timp.

I-am întâlnit privirea.

— Timpul nu va schimba nimic. Nu simt nimic pentru tine. Am fi prieteni buni, dar…

— Eu nu vreau să fiu prieten cu tine. Se retrase, cu ochii mari. Nu-mi vine să cred că faci asta, după tot…

Mă durea mai mult decât mă aşteptasem. I-am cuprins încheietura cu degetele şi i-am întors mâna.

— Nu, şopti el. Sammy, nu face asta…

În ochi am simţit lacrimi când mi-am pus mâna peste a lui, lăsând lănţişorul în palma lui. În clipa în care i-am atins mâna, m-am cutremurat. Amintirea veni aşa repede, că mă ameţi. Peste ochi mi se lăsă o peliculă gri anostă.

— Nu îndrăzni să te porţi ca şi cum ar fi vina mea! am urlat eu.

— Nu mă port în nici un fel! Doamne! El se aşează la loc pe patul lui, luând telecomanda. Nu ştiu de ce faci aşa un mare scandal din asta. Te-ai distrat cât ai făcut-o.

În ochi mi se adunaseră lacrimi când am privit în jos. Umilinţa mă cuprindea în vreme ce mă uitam prin pozele din telefonul lui. Poze trimise cu mesaje către Trey, care le trimisese către toată lumea.

M-am aşezat pe marginea patului. Eram atât de proastă, aşa

incredibil de proastă. Voiam să mor.

El mă înghionti în spate cu piciorul gol.

— Nu te supăra pe mine pentru asta, bine?

— Să nu mă supăr? Toată lumea văzuse pozele alea. Nu era de mirare că în dimineaţa asta Veronica arăta de parcă pusese mâna pe întreaga colecţie de primăvară de la Prada. Şi fac pariu că şi Cassie era încântată. În acel moment, îi uram pe toţi.

Înjurând în şoaptă, Del se aşeză şi-mi cuprinse talia.

— Uite, toţi băieţii cred că-s foarte sexy. Sunt geloşi pe mine.

Am încremenit. Toţi băieţii… Întreaga echipă de baseball văzuse pozele astea. Simţeam cum ruşinea îmi apasă pieptul, tăindu-mi respiraţia. Fratele meu mă văzuse făcând… făcând asta?

Si Carson?

M-am retras din îmbrăţişarea lui si m-am ridicat.

— Nu mă atinge!

Del îşi dădu ochii peste cap.

— Cum vrei.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

I-am aruncat telefonul, care se lovi de parchet, ricoşă o dată şi apoi se sparse. O senzaţie bolnăvicioasă de dreptate mă umplu când ecranul se făcu gri.

Del sări din pat, luându-şi telefonul.

— La naiba, Sammy! Ai idee cât o să mă coste asta?

— Ştii cât de mult m-a umilit asta? Am atins cu degetul inima de la capătul lănţişorului. Sau măcar îţi pasă?

El ridică privirea, mijind ochii. Punând telefonul deoparte, veni spre mine.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

Înghiţind în sec, m-am dat înapoi.

— Te urăsc! am şoptit eu.

— Nu, nu mă urăşti. Mă luă de mână, strângând-o, ca inima să-mi intre în palmă. Am tresărit. Şi nu mă lua cu prostiile tale cu

despărţirea. Ştii că n-ai s-o faci. Aşa că treci peste!

Am fost scoasă din amintire pentru că nu puteam să respir. Braţele lui Del erau în jurul meu, ţinându-mă strâns la pieptul lui. Îi simţeam inima bătând la fel de repede ca a mea.

— Sammy, spune ceva, zise el. La naiba, eşti bine?

În mine se umfla o furie fierbinte. Tocmai înţelesesem ce era cu pozele misterioase la care făcuse referire mama mea. Vocea mi se auzi ca o şoaptă spartă:

— Nu mă atinge!

El încremeni lângă mine.

— Sammy…

Furia mă încălzea pe interior, tăioasă şi explozivă.

— Nu mă atinge! am urlat eu, eliberându-mă din strânsoarea lui dintr-odată relaxată. Sărind de pe pat, am dat înapoi de lângă el, cu pieptul ridicându-se şi coborând nesigur. Mi-ai făcut poze când îţi făceam *asta?*

Del rămase cu gura căscată în timp ce pe chip i se întipări șocul.

— Ţi-ai amintit?

— Cum ai putut? am întrebat eu, simţind umilinţa trecând peste mine de parcă se întâmplase ieri. Toată lumea văzuse pozele alea. *Toată lumea.* Cum am putut să fiu de acord cu asta? Ce dracului era în neregulă cu mine? Nu-mi vine să cred că am rămas cu tine. Doamne!

— Ţi-ai amintit totul?

Se ridică, făcând un pas spre mine.

— Nu te apropia de mine! Am făcut un alt pas în spate, lovindu-mă de perete. Nu e nevoie să-mi amintesc altceva. Aia a fost de ajuns.

În ochii lui străluci uşurarea, atât de scurt, încât am crezut că mi-am închipuit. Acum, puteam vedea o senzaţie pătrunzătoare de precauţie.

— Sammy, m-ai iertat pentru asta.

Am râs cu asprime.

— Atunci, sunt o idioată, pentru că, din câte mi-am amintit, nu mi-a convenit.

Îşi trecu o mână prin păr, trăgând de vârfuri.

— Nu a fost vina mea. Trey mi-a luat telefonul şi a văzut pozele. Şi le-a trimis, şi de acolo lucrurile au scăpat de sub control.

— Si asta ar trebui să facă lucrurile mai tolerabile? Mă abţineam cu greu să nu-l lovesc direct între picioare. Ştiam că făcuseşi pozele alea, Del? Şi nu îndrăzni să mă minţi!

Del îşi feri privirea, şi asta-mi spuse totul. Mă străbătuse dezgustul, şi m-am agăţat de asta. Mai bine decât dispreţul de sine ce pândea de dedesubt. Cum de putusem să rămân cu el după o asemenea trădare? Şi aveam senzaţia că aşa era – că-l iertasem.

Voiam să urlu.

— Ieşi, am zis cu vocea tremurată, întoarse capul spre mine.

— Exagerezi. Trebuie doar să te calmezi. Noi doi putem să…

— Nu există nici un „noi”. Toată prostia asta cu „mă despart de tine” este reală de data asta. Del mai făcu un pas înainte, şi eu am urlat. Ieşi acum!

— Sammy, îmi pare rău! A fost greşit ce am făcut. Înţeleg. Dar putem discuta despre asta.

Mă cuprinse o senzaţie ciudată de déjà-vu. De câte ori fusesem în această ipostază? El făcea ceva, eu mă enervam. Ne certam. Ştergeam totul cu buretele şi o luam de la capăt. Dar de data asta era diferit – eu eram diferită.

— Te rog să pleci, am zis, mult mai calmă.

El deschise gura, dar pe hol răsunară paşi. O secundă mai târziu, Scott intră grăbit, cu obrajii roşii. Se uită la Del, apoi la mine.

— Ce dracului se petrece aici? întrebă el.

Pe chipul lui Del se citi enervarea.

— Nu-i treaba ta.

Fratele meu intră în cameră, cu mâinile strângându-i-se în

pumni.

— Tu vorbeşti serios? Se uită la mine cu ochii aprinşi de mânie. Sam, de ce ţipai?

— Vreau să plece, am zis eu, încrucişându-mi braţele.

Pe faţa lui Scott apăru un zâmbet sumbru.

— Atunci, ai face bine să pleci, Del.

Enervarea fu înlocuită de furie, şi eu mi-am amintit de furia din spatele disperării din prima mea amintire cu el. Ştiam că Del nu era obişnuit să fie refuzat.

— Nu face asta, Sammy, zise el, cu aceeaşi expresie.

Nici măcar nu înţelegeam de ce voia să facă relaţia asta să funcţioneze, dar nu conta. Nu mai dădeam înapoi. Mă hotărâsem dinainte să apară amintirea. Asta doar îmi întărea decizia.

— Te rog să pleci!

Del făcu un pas spre mine, şi asta puse capac.

Fratele meu ţâşni din partea cealaltă a camerei, mişcându-se ca un fulger. O fracţiune de secundă, n-am ştiut ce voia să facă, dar apoi l-am văzut cum se pregătea să lovească. Pumnul lui nimeri faţa lui Del, şi acesta din urmă căzu ca un sac de cartofi, lovindu-se de podea cu o bufnitură surdă.

Scott îşi coborî pumnul.

— N-ai idee de când voiam să fac asta.

Capitolul 18

Am aşteptat la parter cât Scott îl reînvie pe Del şi apoi îl scoase din casă. Scott fusese la subsol tot timpul şi încuiase usa de la intrare când venise acasă. Ceea ce însemna că Del minţise din nou şi cel mai probabil avea o cheie. Primul lucru de pe lista mea era să o recuperez de la el.

Scott mă sfătui să las asta în seama lui.

— Îmi spui ce s-a întâmplat? întrebă el, luând o pungă de

mazăre îngheţată din congelator.

M-am aşezat la bar, simţind că-mi ard obrajii.

— Mi-am amintit ceva.

— Ceva suficient de important cât să-i dai idiotului papucii. Puse punga peste articulaţiile roşii şi tresări. Spune!

— Păi, oricum voiam să mă despart de el înainte să-mi amintesc.

Stătea în faţa mea, cu sprâncenele ridicate.

— Are ceva de-a face cu Car?

— Nu!

Obrajii îmi ardeau şi mai rău.

— Bine. Un zâmbet îi apăru pe buze. Deci care-i faza?

Ronţăindu-mi unghia mică, am ridicat din umeri.

— Lucrurile nu mai sunt la fel între noi. Aşa că am decis să pun capăt. Când i-am dat lănţişorul înapoi, mi-am amintit… ceva ce s-a întâmplat.

Sprâncenele lui se ridicară şi mai mult.

Am oftat.

— A făcut… nişte *poze.*

Scott făcu o grimasă, de parcă era pe cale să vomite pe mine.

— Acele poze…

Şi uite aşa se duse orice speranţă că el nu le văzuse sau nu auzise despre ele. Mi-am lăsat capul pe blat şi am oftat.

— Este atât de jenant! Habar n-aveam! Adică nu ştiam că el le făcuse, şi cică Trey le-a găsit şi le-a trimis, dar chiar şi aşa.

Scott înjură.

— Tu nu ştiai că el le-a făcut?

— Nu, am gemut eu.

O altă înjurătură explozivă mă făcu să tresar un pic.

— Sam, te-am întrebat de pozele alea pentru că eram supărat. Tu te-ai purtat de parcă nu era cine ştie ce. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi bătut măr mult mai repede.

Am ridicat neajutorată din braţe, ţinându-mi faţa pe blat.

— Da, păi, se pare că am trecut peste.

Trecură câteva secunde înainte ca el să vorbească.

— Cred că-i învineţesc si celălalt ochi.

Oricât de mult mă încălzea asta pe interior, am ridicat capul.

— Nu poţi. Lasă-l în pace! S-a terminat – ne-am despărţit. Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Doamne, cum o să dau eu ochii cu restul lumii?

— Sam, asta s-a petrecut acum vreo şapte luni.

— Şi? Eu tocmai mi-am amintit. Am suspinat din nou. Este îngrozitor.

— Toată lumea a uitat despre asta, ţinând cont de toate celelalte, zise el delicat.

— Da, pentru că toţi cred că eu *am omorât-o* pe Cassie sau că sunt nebună. Am lăsat mâinile în jos.

Scott mă privi, părând să fie prins între amuzament şi compasiune. M-am încruntat la el şi apoi am văzut ce rău i se umflaseră articulaţiile sub pungă.

— Te doare?

El ridică din umeri.

— A meritat.

— Mulţumesc, am zis eu, ridicându-mă pe scaun. Ştiu că am fost o soră de doi lei…

— Încetează! Flutură din mâna nerănită, uitându-se la pungă. Revenind la faza cum că toată lumea crede că tu ai omorât-o pe Cassie. Julie mi-a zis ce spuneau fetele la petrecere astăzi. Ştii că-s doar proaste. Nimeni nu crede asta.

M-am uitat sec la el. Schimbă subiectul la ce făcuserăm eu şi Carson după ce plecaserăm de la hambar. Când i-am spus că am fost sus la stâncă, să văd dacă-mi aminteam ceva, părea să vrea să-mi dea cu punga de mazăre în cap.

— Stânca-i periculoasă, mormăi el, ridicându-se. Ducând punga

la gunoi, se întoarse. N-ar trebui să fii acolo.

M-am încruntat.

— De ce nu? S-ar putea să mă ajute să-mi amintesc.

Aruncă mazărea şi deschise lent pumnul.

— De ce trebuie să-ți aminteşti? Nu va schimba nimic. Cassie tot moartă va fi.

— Ştiu asta, am zis eu, nefiind sigură de ce era atât de împotrivă. Dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Probabil n-a fost un accident, şi ea merită dreptate.

Scott îşi dădu ochii peste ochi.

— Cassie merita multe lucruri.

Am rămas cu gura căscată.

— Scott! Asta nu-i frumos.

Îmi răspunse cu privirea pe care i-o aruncasem eu mai devreme.

— *Tu* nu ți-o aminteşti. *Tu* n-ai idee cât de dusă era. Si *tu* erai bine, până ai început să te vezi cu ea. Mă scuzi dacă nu-s distrus. Făcu o pauză, expirând aspru. Bine, n-a fost corect. Ridică ochii la tavan. Îmi pare rău, Cassie, oriunde ai fi!

M-am dat jos de pe scaun.

— Trebuie să ştiu adevărul. Am nevoie de un final. Nu pot să merg mai departe fără.

Ochii lui se întâlniră cu ai mei pentru câteva secunde, şi apoi Scott ridică din sprâncene, nu într-un mod batjocoritor, ci mai degrabă cu îngrijorare.

— Şi dacă nu o să-ţi placă adevărul, Sam? Dacă doar înrăutăţeşte lucrurile?

Asta era întrebarea de un milion de dolari. Reapăru senzaţia că făcusem ceva greşit, copleşindu-mă pe interior, strângând până când eram sigură că în curând riscam să mă îmbolnăvesc de ulcer.

— Atunci, va trebui să înfrunt asta, am zis eu într-un final, lăsându-mă pe spate. Dar trebuie să ştiu. Că e bine sau rău.

Scott îşi feri privirea, muşcând cu dinţii din buza inferioară. Mi-am dat seama că-l supăra conversaţia şi ştiam că era îngrijorat că scormonitul meu urma să declanşeze până la urmă ceva ce nu aveam să pot înfrunta. Am căutat să schimb subiectul.

— Deci tata nu-i acasă? am întrebat, şi el a clătinat din cap. Nu-i niciodată pe acasă, nu-i aşa?

— Probabil e la birou. Stă mult pe acolo. Se aşează lângă mine şi îşi sprijini bărbia în mâna bună. Vine târziu acasă.

— Şi mama-i mereu în pat?

M-am întors spre el.

— În general, se ascunde în dormitorul ei, dar da.

— Mereu a fost aşa?

Scott ridică din sprâncene de parcă părea să se gândească la întrebare.

— În ultimii cinci ani aşa a fost. Abia își vorbesc sau abia stau în aceeaşi încăpere mai mult de câteva minute.

Am coborât privirea.

— De ce mai sunt împreună?

— Vrei un răspuns serios la asta? Când am încuviinţat din cap, el a râs uşor. Înainte să ţi se întâmple asta, tu ştiai de ce.

— Ştiam?

El încuviinţă din cap.

— Mama nu va divorţa de tata de gura lumii – doar dacă a rămâne măritată cu el ar fi mult mai rău cumva. Tata ştie asta şi nu o va părăsi niciodată pe mama, pentru că, ei bine, este proprietatea ei.

M-am încruntat.

— Proprietatea ei?

— Nu are nimic fără mama. Râse, dar fu un râs sec. Toţi banii noştri sunt din partea ei, şi sunt sigur că între ei există un contract prenupţial naşpa în care scrie că ea ia totul dacă ei divorţează şi el rămâne cu ce a avut înainte de căsătorie, ceea ce nu era prea mult.

— Dar tata munceşte. Am clătinat din cap. Chiar dacă divorţează, ar avea toţi banii obţinuţi din asta.

Scott zâmbi superior.

— Uiţi un mic detaliu important despre asta. Tata lucrează pentru familia mamei. Dacă divorţează, zboară, şi bunicul are destulă influenţă cât să-i îngreuneze să obţină un alt loc de muncă la acelaşi nivel într-o companie de fonduri.

— La naiba! am şoptit eu.

— Da. Eu aş prefera să fiu boschetar şi să locuiesc într-o cutie în locul lui, dar tatei îi place stilul lui de viaţă. Când noi eram mai mici, nu-l interesa ce credeau alţi oameni, dar acum… ştie că mamei îi pasă, aşa că suportă orice ca să o păstreze.

M-am lăsat pe spate.

— Oh!

După aceea, eu şi Scott ne-am despărţit. Eu m-am întors sus şi am închis uşa în urma mea. Extenuată după tot ce se petrecuse în ultimele 24 de ore, voiam doar să dorm. Creierul meu încă întorcea pe toate părţile tot ce aflasem, şi, chiar cu apariţia amintirii pozelor, ştiam că existau mai multe despre relaţia mea cu Del. Că trebuia să existe un motiv plauzibil pentru care rămăsesem cu el după ceva de genul ăsta. M-am gândit la câţiva oameni care mi-ar putea spune adevărul brutal despre relaţia noastră, dar, în afară de ei, numărul celor care chiar vorbeau cu mine despre asta era limitat.

Eu şi Del fuseserăm pe acelaşi drum ca părinţii noştri? Să ne căsătorim pentru că asta se aştepta şi din cauza banilor? Nu avea sens, pentru că amândoi am fi avut acces la propriile noastre fonduri.

M-am dus în baie şi am luat periuţa de dinţi, văzându-mi reflexia în oglindă. Sub ochi îmi apăruseră nişte pete negre. În timp ce puneam pastă de dinţi pe periuţă, m-am uitat în altă parte o secundă, poate două.

Cassie se uita la mine, cu aceleaşi umbre sub ochi.

Gâfâind, am dat înapoi. Umbrele de sub ochii ei se întindeau peste obrajii altfel perfecţi, urmând venele, de parcă cineva o injectase cu cerneală. Mi-am ferit privirea când ea deschise gura într-un ţipăt silenţios care-mi ridică părul pe tot corpul.

„Nu-i real. Asta nu poate fi real.” Am închis ochii, am numărat până la zece şi apoi i-am redeschis. Imaginea din oglindă era a mea.

Respirând cu dificultate, mi-am pus mâinile pe chiuvetă şi am plecat capul, ameţită şi îngreţoşată. Trecură câteva momente înainte de a fi sigură că nu aveam să vomit.

Am aruncat periuţa în chiuvetă şi am ieşit din baie, tremurând din tot corpul. Trăgând cuverturile, am vrut să mă urc în pat când am văzut marginea a ceva galben ieşind de sub cutiuţa muzicală de pe noptieră.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am aşezat şi m-am întins, ridicând cutiuţa. O bucată galbenă de hârtie împăturită în formă de triunghi se uita la mine. O mare parte din mine voia să pună cutiuţa înapoi şi să o acopere complet.

În schimb, cu respiraţia blocată în piept, am ridicat biletul şi apoi am pus cutiuţa muzicală la loc. Degetele îmi erau amorţite cât am desfăcut biletul, dezvăluind caligrafia de copil.

Nu-i spune lui *că ţi-ai amintit ceva.*

„Nu-i spune *lui* că ţi-ai amintit ceva?”

Cui să nu-i spun? Întrebarea mă ţinu trează aproape toată noaptea, chiar dacă eram obosită. Şi exista o întrebare şi mai importantă – cine lăsa biletele şi de ce?

Când veni dimineaţa, abia m-am dat jos din pat şi am făcut un duş. Drumul spre şcoală cu Carson şi Scott fu tăcut, dar mi-am dat seama că asta nu avea să dureze mult.

Şi aveam dreptate.

În clipa în care am intrat pe uşile duble, am fost întâmpinată de şoapte şi priviri lungi. Veştile despre accidentul meu şi eşecul

ulterior de la petrecerea din hambar ajunseseră la cei care nu fuseseră la petrecere. Toată lumea părea să ştie despre tipul de pe bancheta din spate care n-avea cum să fie acolo.

Când m-am dus spre dulapul meu, la capătul holului l-am văzut pe Del. Arăta ca şi cum se luase la bătaie cu un boxer profesionist şi pierduse.

Tot ochiul lui stâng era închis din cauza umflăturii, pielea era acoperită cu o vânătaie mov-albăstruie ce părea dureroasă. Si la el se uita lumea.

Ţinând capul plecat, mi-am luat repede manualele şi m-am grăbit în direcţia opusă.

N-am reuşit.

— Sammy, strigă Del, nu prea departe de mine.

Cu inima în gât, am continuat să merg. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o scenă. Oamenii aveau suficiente motive să vorbească despre mine.

— La dracu', mormăi el, prinzându-mă din urmă la scări. Mă trase de braţ şi mă opri. O să mă ignori pur şi simplu?

M-am întors, inspirând abrupt. De aproape, ochiul vânăt era şi mai rău, dar în ochiul bun scânteia ceva. Ceva ce mă înfioră, ce mă făcea să vreau să fug.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise el cu voce joasă.

Am clătinat din cap.

— N-avem despre ce să discutăm.

El se aplecă, capul venindu-i la câţiva centimetri de al meu. Respiraţia lui avea un iz mentolat.

— Îmi eşti datoare măcar cu şansa de a explica, mai ales după ce a făcut fratele tău.

Orice senzaţie de groază fu repede înlocuită de iritare, şi mi-am eliberat braţul, fără să-mi pese de ce credeau oamenii. Eu îi eram *datoare* lui?

— Nu-ţi sunt datoare cu nimic, Del.

El expiră.

— Ştiu că eşti supărată şi înţeleg asta, dar tot ce vreau este să vorbesc cu tine. Nu te poţi despărţi de mine şi atât. Nu iei o asemenea decizie fără să-mi dai şansa să repar.

Am rămas cu gura căscată şi am făcut un pas în spate, lovindu-mă de marginea unei cutii de sticlă.

— Uite, îmi pare rău! Poate că Scott n-ar fi trebuit să te lovească, dar asta-i alegerea mea. N-am nevoie de permisiunea ta.

Rămase cu gura căscată.

— Nu asta am vrut să spun. Ştiu că n-ai nevoie de permisiunea mea. Răstălmăceşti ce spun.

Vizavi de noi, câţiva puşti îşi scoseseră telefoanele, trimiţând mesaje. Inima mi-a tresăltat un pic, ştiind că, până la începerea primei ore, toată şcoala avea să afle despre asta.

— Del, nu vreau să discut despre asta. Poate mai târziu…

— Mai târziu? Promiţi? Mă luă din nou de mână. Spune-mi că promiţi şi o să te cred. Bine? Pentru că, dintre toţi, eu te sprijin, Sammy. Doar că tu nu-ţi dai seama.

Am deschis gura, dar nu ieşi nimic. Disperarea lui îmi acoperi pielea ca o substanţă lipicioasă, murdară. De ce se agita atâta să salveze relaţia asta? Nici înainte nu fusese grozavă, şi clar nu era ceva pentru care să merite să lupţi acum că eu îmi pierdusem amintirile.

— Totul în regulă aici? se auzi de nicăieri vocea doamnei Messer. Samantha?

Del mi-a dat drumul la mână, iar eu m-am întors, înghiţind.

— Da, totul este bine.

Ochii ei negri se opriră asupra lui.

— Și la tine?

El încuviinţă din cap, făcând un pas în spate.

— Totul este grozav.

— Atunci, vă sugerez să vă duceţi la ore, răspunse ea rece.

Cu faţa spre mine, zâmbetul pieziş al lui Del părea nepotrivit cu ochiul vânăt.

— *Pe mai târziu.*

Eu n-am zis nimic cât el s-a întors şi a plecat. Senzaţia înfiorătoare încă îmi copleşea pielea, infiltrându-se. M-am cutremurat, strângând cureaua genţii mele.

— Samantha, chiar este totul în regulă? întrebă moale doamna Messer, oprindu-se lângă mine.

Încuviinţând din cap, am încercat să-mi păstrez vocea egală.

— Da. Doar discutam.

Privirea ei nu ratã nimic.

— Ar trebui să-mi fac griji cu privire la starea feţei lui?

— Nu, am zis, clătinând din cap. Trebuie să plec.

Doamna Messer încuviinţă din cap.

— Ne vedem mâine-dimineaţă.

N-aveam cum să scap de şedinţele noastre, dar era mai bine decât alternativa – un terapeut real. Grăbindu-mă spre clasă, m-am aşezat pe locul meu cu câteva secunde înainte să sune clopoţelul. Primele două ore n-au fost rele. De următoarea oră, cea de engleză, îmi era groază.

Când am intrat, Veronica mă aştepta. M-am îndreptat spre locul unde stăteam de când revenisem la scoală. Ea întinse un braţ subţire, blocându-mă.

— Nu poţi să stai aici!

Pentru o clipă, m-am gândit să o apuc de părul ei exagerat şi să o trântesc pe podea.

— De ce? am întrebat.

Formă un zâmbet rece, ciudat de familiar. Candy chicoti de la locul ei.

— Domnule Dase? zise Candy, fluturându-şi un braţ. Domnule Dase?

Profesorul ridică privirea de la teancul de hârtii de pe catedră si

oftă sonor.

— Da, Candy?

— O puteţi pune pe Sammy să stea în altă parte? Nu ne simţim confortabil cu ea aici.

Obrajii îmi ardeau când vreo duzină de feţe se întoarseră spre mine. Una ieşea cel mai mult în evidenţă – băiatul gotic. Mă aşteptam să pară mulţumit că mi se plătea pentru anii în care îl abuzasem. Dar ochii lui migdalaţi erau doar trişti în spatele ţepilor de păr negru.

Domnul Dase ridică din sprâncene.

— De ce nu vă simţiţi confortabil, Candy?

— Nu-i nimic, am zis, detestând modul în care-mi tremura vocea în timp ce mă îndreptam spre locul gol din spate. Pot să stau aici.

Satisfăcut de rezolvare, profesorul a revenit la amestecarea hârtiilor, dar cu coada ochiului am văzut-o pe Veronica uitându-se cu subînţeles la Candy.

— Domnule Dase, se plânse Candy, fluturând din nou braţul.

Aşezându-mă, m-am prins de marginile băncii.

— Da? oftă domnul Dase.

Candy se îndreptă, împingând pieptul înainte şi arcuindu-și spatele.

— Nu-mi place că stă în spatele meu. Vocea coborî la nivel de şoaptă. Ştiţi că a fost ultima persoană care a văzut-o pe Cassie în viață, da?

Articulaţiile de la degete mă dureau de la cât de tare strângeam banca. Bine. Destul! Exista o mare şansă să o rănesc pe una din ele – sau pe ambele.

Expresia profesorului nostru rămase anostă.

— Sunt sigur că eşti în perfectă siguranţă unde eşti.

Apoi strigă catalogul, şi asta o linişti pe Candy, dar răul era deja făcut. Fierbând de furie şi ruşine, n-am fost atentă la ce s-a discutat

la oră. Când sună clopoţelul, a trebuit să mă forţez să ies din clasă fără să le înfrunt. Râsetul lor mă urmări la majoritatea cursurilor.

La biologie m-am gândit că, fără Veronica acolo, Candy avea să tacă, si m-am întrebat dacă eu fusesem cândva aşa – cea care decidea cum făcea Veronica. Determinând celelalte fete să facă lucruri groaznice, răutăcioase doar de ciudă şi plictiseală.

Acum, credeam serios în karma.

Ziua mea groaznică se îmbunătăţi puţin când la oră intră Carson. Zâmbetul de pe faţa mea nu era forţat sau reţinut. Era mare şi stupid – real.

Când se aşeză lângă mine, nu-mi zâmbi, şi am simţit cum se dezumflă micul sentiment de fericire.

— De ce i-a învineţit Scott ochiul lui Del? Nu vrea să-mi spună.

— Oh! Nu mă aşteptam la asta. Privind spre partea din faţă a clasei, am văzut-o pe Candy că încerca să asculte. Strângând pixul ca să nu-l transform într-o armă, mi-am păstrat vocea joasă. Del nu a făcut nimic.

— Nu? Vocea lui era periculos de moale. Pentru că eu mă gândesc la ce-i mai rău, şi, dacă-i aşa, o să aibă şi celălalt ochi vânăt până la sfârşitul zilei.

Am făcut ochii mari.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. M-am despărţit de el, apoi mi-am amintit ceva ce a făcut. După aceea, ne-am cam certat, şi el nu voia să plece. Scott s-a ocupat de asta.

— Cum adică nu voia să plece? În ochii lui albaştri strălucea furia, alături de un spirit protector acerb care mă făcea să vreau să zâmbesc precum o idioată.

— Chiar nu-i mare scofală. Totul este bine acum.

Cu excepţia faptului că Del credea că putea să renegocieze statutul relaţiei noastre.

Carson nu păru prea convins, dar veni mai aproape, lipindu-şi genunchiul de al meu.

— Ce ți-ai amintit?

— Uh, este foarte jenant.

— Pot să fac față.

Rânji. Buzele mele tresăriră.

— Sunt sigură că poţi, dar nu cred că eu pot. L-am privit cum aşteaptă şi am oftat când mi-am dat seama că nu avea să renunţe. Sunt sigură că ştii deja. Are de-a face cu… nişte poze într-un telefon.

Arcui o sprânceană şi apoi se sprijini de scaun, dându-şi seama la ce mă refeream.

— Este vorba cumva despre ceva ce s-a petrecut în urmă cu şapte luni?

Am încuviinţat din cap în timp ce toată faţa mi s-a înroşit.

— Da, păi, nu ştiam că el a făcut acele poze când… se întâmpla. Concentrându-mă la ceafa lui Candy, am continuat aproape dureros: Nu ştiu de ce l-am iertat atunci. Nici măcar nu pot să înţeleg. Este dezgustător.

— Deci nu ai fost de acord cu asta?

— Nu, din câte mi-am amintit. Am fost destul de supărată. M-am uitat la el pe sub gene. Deci… le-ai văzut?

El mă privi ridicol de îndelung. O emoţie scurtă, indescifrabilă trecu peste faţa lui.

— Le-am văzut.

— Grozav! Mi-am dat o şuviţă de păr pe spate, căutând să schimb subiectul. Azi-noapte am primit un alt bilet, după ce a plecat Del.

— Ce spunea?

Şi el părea uşurat de schimbarea de subiect.

Am scos biletul, arătându-i-l. Apăru din nou o altă expresie indescifrabilă când îl citi.

— Ar fi frumos să ştim cine este „el”, zise, împăturind biletul şi dându-mi-l înapoi. Cine crezi că-ţi lasă biletele astea?

— Nu ştiu, am şoptit, băgând biletul înapoi în geantă. Ar trebui

să fie cineva care are acces în casa mea. Asta limitează cercul de suspecţi.

Carson fu de acord, dar nu ne rămase timp să discutăm despre potenţialii candidaţi. Începu ora, şi trebuia să analizăm creşterea celulelor plantelor la un microscop comun. De fiecare dată când mâinile ni se atingeau ca să schimbăm plăcuţele, furnicături îmi urcau pe braţ.

După oră, mă însoţi la dulapul meu, aşteptând ca eu să fiu gata să merg spre cantină. Nu eram sigură dacă era atent după Del sau dacă fusese la fel de reticent ca mine să plece de la ora de biologie.

Când ne-am apropiat de uşă şi de încăperea aglomerată, m-am oprit.

— Vin în câteva minute.

— Bine.

Nu părea dornic să intre, dar am zâmbit, şi apoi el încuviinţă din cap, mă ocoli şi dispăru.

Am aşteptat singura persoană despre care speram că avea să fie directă cu mine, ignorând privirile celor care treceau pe lângă mine. În faţă am văzut-o pe Julie. Fusta ei lungă se revărsa în jurul gleznelor în timp ce trecea pe hol. Buzele îi formară un zâmbet când mă văzu, dar acesta îi dispăru repede după ce am luat-o de brat.

— Hei, zise ea privind în jur. Ce se întâmplă?

— Putem discuta undeva doar noi două?

Coada de păr a lui Julie se mişcă în timp ce încuviinţă din cap.

— Am putea să mergem în laboratorul de informatică. Nu-i nimeni acolo la prânz.

Perfect. Am urmat-o pe hol, trecând pe lângă bibliotecă şi intrând în laboratorul rece, tăcut. Ea îşi lăsă geanta pe un scaun.

— Ce se întâmplă?

Am inspirat adânc şi apoi am spus ceva ce ar fi trebuit să spun cu zile în urmă, dacă nu chiar cu săptămâni.

— Nu că aş vrea să urmez toţi paşii unui program de

dezintoxicare, dar, mai întâi, îmi pare rău pentru orice ţi-am făcut sau spus. Am simţit cum căldura mi se întinde pe obraji. Nu a fost corect dintr-o grămadă de motive, şi am senzaţia că tu probabil ai fost singura mea prietenă adevărată, iar eu am distrus asta.

Julie ezită.

— Sam, mi-ar trebui o întreagă săptămână ca să enumăr toate rahaturile pe care le-ai făcut, dar serios? Nu mai eşti aceeaşi. Când Scott mi-a zis la început că te-ai… schimbat, nu l-am crezut, dar am văzut că-i adevărat în ziua în care te-ai aşezat la masă – şi încă-i vizibil în felul în care vorbeşti, cum te porţi şi cum te uiţi la oameni. Îmi aminteşti de cum erai pe vremuri, şi asta-i suficient ca scuză. Oricum, nu mai e de actualitate. Am trecut peste asta.

Lacrimile mi se adunară în ochi. Nu era cine ştie ce discurs de iertare, dar era pe aproape, şi îl acceptam.

— Bine. Vreau să te întreb ceva si vreau să fii sinceră.

Luându-şi coada de păr, se apucă să îi răsucească vârful în jurul degetelor.

— Bine.

— Azi-noapte mi-am amintit ceva despre mine şi Del. El a făcut acele poze cu mine…

— Alea în care-i făceai o felaţie ca o vedetă porno?

Am făcut o grimasă.

— Da, mersi, dar eu n-am ştiut că el făcea poze. Probabil am auzit despre ele după ce s-a întâmplat asta şi lucrurile au luat-o razna.

— Nu ai ştiut? Se sprijini de marginea biroului, mijind ochii. Ce cretin!

— Aşa zic şi eu. M-am sprijinit de banca de lângă ea. Dar l-am iertat, şi nu ştiu de ce. Speram ca tu să-mi poţi spune… cum eram când ieşeam cu Del.

— Oh, uau! Julie clipi. Sincer?

Am încuviinţat din cap.

Ea râse scurt.

— Nici nu sunt sigură că îl iubeai sau dacă pur şi simplu oamenii se aşteptau ca voi doi să fiţi împreună. Familiile voastre sunt cele mai bogate din zonă. Amândoi eraţi populari şi arătaţi bine. Se presupunea ca voi doi veţi fi împreună… Mă rog, ori tu, ori Cassie, după ce mama ei s-a mutat înapoi, dar nu cred că cineva s-a gândit serios la asta până să crească ea.

— Voia să iasă cu Del?

— Dacă mă întrebi pe mine, voia tot ce aveai tu. Continua să-şi învârtă părul în jurul degetelor. Sincer, era înfricoşător cât de mult încerca să fie ca tine. Mereu am crezut că era cam obsedată de tine. La fel și Scott.

— Deci tu crezi că eram cu Del doar pentru că toată lumea se aştepta ca noi să fim împreună?

Creierul meu se revoltă împotriva acestei idei. Toate motivele înşirate de ea erau patetic de superficiale.

— Cred că da. Se întoarse spre mine, înclinând capul spre lateral. Când eram mai mici, în şcoala generală, aveai o pasiune pentru Carson.

Mi se strânse stomacul auzind numele lui.

— Petreceaţi mult timp împreună, dar apoi a apărut Cassie, zise ea aproape cu tristeţe. Şi apoi, Del.

Ruşinea şi vinovăţia mi se învârteau în stomac, făcându-mă să plec capul.

— Nu înţeleg unde am dat-o în bară. Cum am putut să renunţ la oameni şi să nu fiu deranjată de ce a făcut Del?

— Nu cred că nu ai fost deranjată. Te-ai purtat de parcă nu ai fi fost. Oftă. Dar eu ştiam mai bine. Ai fost jenată când pozele au început să fie trimise. Şi mă enerva aşa tare că te purtai ca şi cum era în regulă. Erai pasivă, şi îmi venea să-ţi dau una. Serios.

— Probabil ar fi trebuit.

Julie râse.

— O să ţin minte asta.

Am zâmbit.

— Nu cred că doar Cassie si Del m-au schimbat.

— Nu cred nici eu. Se desprinse de bancă. Cred că mama ta a avut mult de-a face cu asta. Ura prietenia noastră, pentru că eu nu sunt în vreun club de elită sau mă rog. Îşi dădu ochii peste cap. Şi detestă faptul că Scott mă iubeşte. Tatăl tău pare să fie în regulă cu asta – sau cel puţin se pricepe să dea impresia asta. Oricum, deveniseşi exact ca mama ta. Chiar nu ştiu cum de Scott a ieşit aşa de diferit. Îşi dădu drumul la coadă, dând-o peste umăr şi luându-şi geanta. Te purtai ca părinţii tăi, Sam. Ar face orice ca să dea bine. Chiar dacă ar însemna să mintă pentru a salva aparenţele, lucru pe care tu l-ai făcut când pozele au fost făcute publice. Te purtai exact ca ei, şi sunt sigură că, dacă mama ta ar crede că ar scăpa dacă m-ar omorî şi mi-ar ascunde corpul pe undeva, ca să fie sigură că fiul ei nu mai iese cu o sărăntoacă, ar face-o.

Îmi venea să râd, dar nu eram sigură dacă glumea sau nu.

Capitolul 19

Când am ajuns acasă de la şcoală, mama mă aştepta cu un pahar de vin din cristal în mână. Din forma nemulţumită a buzelor ei, ştiam că nu era de bine. Intrând în salonul mic, mi-am lăsat geanta pe canapea şi m-am aşezat.

Ea mă urmă.

— M-a sunat mama lui Del în după-amiaza asta.

Ridicând o revistă, m-am prefăcut că nu ştiu despre ce vorbește.

— Aţi avut o discuţie plăcută?

— Nu chiar, zise ea, aşezându-se pe scaunul de piele. Mi-a spus că Scott l-a lovit? Şi că tu te-ai despărţit de el? Am asigurat-o că totul trebuie să fie o neînţelegere.

Am făcut o grimasă.

— Nici măcar nu eşti curioasă de ce l-a lovit Scott? Am urmărit – cum bea din paharul ei şi am simţi un val de furie. Nu voia să plece. Asta după ce am încercat să mă despart de el pentru că am aflat despre *acele* poze, mamă.

Mâna-i tremura în timp ce lăsa paharul pe mica masă de lângă ea.

— Samantha…

Răsucindu-mă spre ea, voiam să priceapă despre ce vorbeam. Poate că voiam să mă vadă drept cine eram acum.

— Mamă, eu n-am ştiut că el a făcut acele poze. Şi nu am fost de acord cu asta.

Ea clipi, netezindu-şi pantalonii de in cu o mână.

— Asta-i bine de ştiut. Nu mi-ar plăcea să cred că erai de acord cu ceva aşa… vulgar.

Vulgar nu era singurul cuvânt pe care l-aş fi ales.

Dezgustător. Ofensator.

— Atunci, trebuie să înţelegi de ce nu pot să fiu cu el.

— Scumpo, ce a făcut el a fost nepotrivit, dar a făcut o greşeală. Toată lumea face greşeli.

M-am uitat la ea, amuțită din cauza șocului.

Trecând cu degetele peste brăţările de aur de la încheieturile ei, stătea dreaptă şi ţeapănă în scaun.

— Tatăl tău – şi el a făcut greşeli. Şi n-am fi rămas căsătoriţi aşa mult timp dacă nici unul din noi nu ar fi învăţat cum să ierte.

Mi-am revenit treptat din uimire.

— Del mi-a făcut poze când îi făceam o…

— Înţeleg asta, Samantha. Nasul i se încreţi. Dar acest incident a avut loc mai demult. Şi sunt sigură că se simte îngrozitor. *Trebuie* să se simtă îngrozitor.

— Mie nu-mi pasă dacă se simte îngrozitor, am recunoscut şi m-am întrebat dacă ar trebui să-mi pară rău pentru asta. Nu-mi vine

să cred că ţi se pare în regulă ca eu să mai fiu cu el după asta.

Mama mea oftă.

— Nu mi se pare în regulă că a făcut asta, Samantha, dar este tânăr si este băiat. Dumnezeu mi-e martor că asta nu va fi singura alegere stupidă din viaţa lui.

— Va fi ultima alegere stupidă făcută de el care mă implică pe mine!

Ea ignoră asta.

— Ai toate motivele să fii supărată pe el. Nu te învinovăţesc pentru asta, dar cred că ar trebui să vorbeşti cu el. Eu şi mama lui spuneam că, după… mă rog, după toate, v-ar prinde amândurora bine nişte timp, să vă cunoaşteţi din nou, fără toate acele influențe exterioare care te derutează.

Când plecasem de la şcoală, credeam că exista o mare posibilitate să fi înnebunit. O parte din mine voia să râdă de absurditatea faptului că mama mea îl apăra pe Del care făcuse ceva aşa josnic, dar cealaltă parte din mine, partea imensă, era blocată undeva între a se enerva si a fi afectată.

— Influențe externe care mă derutează? am zis într-un final.

Ea încuviinţă din cap.

— Păi, cu Cassie şi cu memoria ta, este de înţeles că vei avea nevoie de ceva timp înainte să…

— De ce vrei aşa mult ca eu să fiu cu Del? am întrerupt-o. Nu înţeleg. Este normal? Mamele sunt de obicei aşa implicate?

În ochii ei scăpără ceva, dar trecu prea repede ca eu să identific ce era.

— Este important pentru mine şi tatăl tău ca tu să fii într-o relaţie cu cineva care poate să aibă grijă de tine şi este de acelaşi… statut ca tine.

Era ceva mai mult. Ştiam, dar, ca toate celelalte, era ceva prea îndepărtat. Nefiind sigură dacă chiar conta, am renunţat.

— Mamă, eu nu mă împac cu Del. Sunt dezgustată de el până la

nivel celular.

Ridicându-şi paharul, mă privi peste margine.

— N-ai petrecut timp cu nici una dintre prietenele tale.

— Prietenele mele sunt niște idioate.

— Samantha! exclamă ea, uitându-se la mine de parcă aş fi fluturat un cuțit.

M-am străduit să nu zâmbesc.

— Este adevărat. Şi nici nu te gândi că voi încerca să rezolv lucrurile cu ele.

— Cred că exagerezi. Îşi termină paharul şi zâmbi. Asta nu-i şterbi frumuseţea rece a fetei. Mereu ai tendinţa să faci asta.

— Îmi spun Sam-Nebuna şi insinuează că am avut ceva de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Cassie.

Mama tresări. Poate că ar fi trebuit să zic mai delicat despre decăderea mea socială. Acum, era prea târziu.

— Deci, da, nu exagerez.

Ea deschise gura, dar păru că se răzgândeşte înainte de a vorbi. Am studiat-o în acest moment rar în care chiar părea că se gândeşte la ceva în loc să bea şi să fie dezamăgită de mine.

Am încremenit.

De cum s-a cristalizat ultimul gând, am simţit acel val de familiaritate si de stres. Mi-am dat seama imediat că mai fusesem în poziţia asta cu ea. Nedorind ca ea să fie dezamăgită şi neştiind cum să fac asta sau chiar dacă aş putea face să se întâmple.

Lacrimile idioate îmi ardeau ochii, şi am coborât privirea. Mâna ei liberă se strânsese în pumn. Articulaţiile îi erau albe. Gâtul mi se încordă.

— Ştiu că eşti dezamăgită…

— Nu, scumpo, nu sunt.

Se ridică şi se aşeză lângă mine, dar eu tot n-am ridicat privirea, pentru că nu eram sigură dacă minţea.

Şi, ca o bucată de puzzle ce se potriveşte cu restul, brusc mi-am

dat seama că dezamăgirea ei nu era provocată doar de mine, ci şi de ea însăşi. Probabil era ceva ce făcusem înainte de acea noapte pe stâncă.

— Scumpo, vreau doar ce-i mai bine pentru tine. Atâta tot. Făcu o pauză, dând o şuviţă de păr la o parte de pe faţa mea. Şi tu o iei pe un drum care nu ştiu dacă-i cel mai bun pentru tine. Te-ai despărţit de Del, ţi-ai îndepărtat prietenele…

Am clătinat din cap.

— Acelea au fost deciziile corecte, mamă.

Ea ezită.

— Şi ai petrecut mult timp cu Carson, nu-i aşa?

Am ridicat capul, şi ea îşi retrase repede mâna.

— Și?

— Tatăl lui face curat în biroul tatălui tău pentru bani în plus, Samantha. Nu-i chiar bun de întâlniri.

— Păi, nu mă văd cu tatăl lui, nu-i aşa? m-am răstit eu. Toată cearta asta era ridicolă. Nici măcar nu ies cu Carson.

— Dar îţi place de el.

— Da. Îmi place de el, mamă. Nu înţeleg de ce ai aşa o problemă cu asta. Te-ai căsătorit cu tata! am zis, si ochii ei se măriră. El nu avea bani.

— Tatăl tău era la Yale când l-am cunoscut. Este altceva.

— Cum? am întrebat eu. Tot n-avea bani, și Carson va merge la Universitatea de Stat Pennsylvania.

Nu-mi răspunse imediat şi, când o făcu, nu era cum mă aşteptasem eu.

— Tatăl tău… m-a dat pe spate, Samantha. Privirea îi era distantă, şi masca pe care o purta căzu. Aproape că-mi puteam imagina cum fusese când îl cunoscuse pe tata. Ne-am întâlnit accidental la o petrecere, şi nu era ca nici unul dintre tipii cu care eram eu obişnuită. Şi am presupus… ei bine, am presupus că era ca mine, pentru că mergea la Yale. Tatăl meu n-a fost fericit când s-a

aflat adevărul, şi poate ar fi trebuit să…

Poate ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei? Mama nu spuse asta, dar ştiam că asta gândea şi nu ştiam cum să răspund la aşa ceva.

Inspirând scurt, clătină din cap.

— Meriţi pe cineva care să-ţi ofere lumea, cineva care să stea pe propriile picioare. Mă înţelegi?

Cred că o înţelegeam.

— Dar banii nu-ţi oferă lumea, mamă. Nu totul.

Ea deschise gura, dar o uşă scârţâi undeva prin casă. Paşii tatălui meu erau grei şi rapizi. Mama se întoarse spre uşă şi, în clipa în care el intră, cu sprâncenele negre adunate şi cu maxilarul încleştat, ştiam că era de rău.

— Ce este, Steven? întrebă mama, ridicându-se, din nou rece şi distantă, ca de obicei.

Tata se uită la ea şi apoi la mine. Părul îi arăta de parcă îşi trecuse de multe ori degetele prin el, la fel ca în ziua în care intrase în rezerva de spital.

— Joanna, nu vreau să intri în panică. Totul o să fie bine. Este doar procedura.

Ea îşi încrucişă braţele subţiri peste piept.

— Asta nu-i o introducere foarte liniştitoare.

— Trebuie să o ducem pe Samantha la secţia de poliţie, zise el. Privirea i se mută înapoi la mine, şi el zâmbi. Gâtul mi se uscă. Detectivul Ramirez are întrebări, iar Lincoln ne aşteaptă deja acolo.

Zumzetul din urechile mele anulă orice zicea mama. Lincoln era avocatul familiei.

Am înghiţit greu când m-am ridicat pe picioarele tremurânde.

— Tată, am cârâit eu.

El era în faţa mea, prinzându-mă delicat de umeri.

— Nu-i nimic. Vor doar să-ţi pună întrebări.

— Dar m-au întrebat deja, de nenumărate ori. Şi niciodată nu m-au pus să mă duc *acolo.*

M-am uitat peste umărul lui. Mama se dăduse mai în lateral, cu degetele lipite de tâmple.

— Nu vreau să meargă singură acolo, zise mama, surprinzându-mă. Merg eu…

— Nu. Umerii tatei se îndreptară. Stai aici! Mă ocup eu de asta.

— Dar de ce trebuie să merg acolo? am întrebat.

Încercă din nou să zâmbească.

— Pentru că aşa fac ei lucrurile ca la carte, scumpo. Este mai bine dacă pare că nu avem nimic de ascuns.

— Nu avem nimic de ascuns.

Înainte, când Ramirez venise aici, tatăl meu nu fusese deloc dispus să discute cu detectivul. Ceva se schimbase.

Camera de interogatoriu nu era deloc aşa cum văzusem eu în seriale. Nu exista o oglindă-geam, era doar o cameră mică cu patru pereţi, fără vreo decoraţiune, şi cu o masă cu trei scaune.

Thomas Lincoln stătea lângă mine. De pe partea cealaltă a mesei ne studia detectivul Ramirez. Avea în faţa lui un caiet şi un pix, pe care-l tot răsucea în mână. Nu mă puteam opri din a mă uita la el. În faţa avocatului meu se afla mandatul pentru percheziţia care avea loc chiar acum. Poliţia scotocea casa, răvăşind porţelanurile mamei mele.

Probabil chiar acum ea suferea un infarct.

Ştiam că eram la un pas de a păţi şi eu asta, mai ales că tata rămăsese în afara încăperii. Avea voie înăuntru, dar Lincoln îl sfătuise să nu intre.

Nu mă puteam gândi decât la acele bilete, dar erau în geanta mea, care era cu mine. Cum le puteam explica, dacă hotărau să-mi verifice geanta? Oh, da, habar nu am cine lasă acele bilete, dar sunt ciudate, corect? Mda, nu mergea.

— Îi vei citi Samanthei drepturile ei? întrebă Lincoln, lăsându-se pe spate în scaunul său.

Ramirez bătu cu pixul în caiet.

— Eu doar am câteva întrebări si, dacă nu cumva domnişoara Franco recunoaşte ceva, nu văd de ce ar fi necesar.

Speranţa mi se aprinse în piept.

— Oh, înţeleg. Voiaţi doar să nu fie în casă, pentru a putea face percheziţia, zise Lincoln. Dacă găsiţi ceva, ea este deja aici.

Speranţa mea se prăbuşi şi muri arsă.

Detectivul ignoră asta, întorcându-şi ochii negri, obosiţi spre mine. Mă îndoiam că aveau mulţi adolescenţi criminali prin părţile astea. Probabil că asta îl afecta.

— Înainte să trec la întrebările pe care le am, ţi-ai amintit ceva sau ai descoperit ceva de ultima dată când am vorbit?

Probabil Ramirez nu era interesat să afle că prietenele mele si fostul meu iubit erau niște nemernici.

— Nimic, am zis eu, spunând doar o jumătate de minciună. Nu-mi aminteam nimic concret si care să aibă sens. Dar am încercat. Am fost la Cassie acasă si…

Lincoln îmi atinse braţul.

— Samantha, nu trebuie să-i spui asta.

M-am lăsat pe spate şi mi-am încrucişat braţele.

Ramirez se uită la avocat, cu nările fremătând de parcă mirosise ceva stricat.

— Domnişoară Franco, poţi să termini!

— Eu sugerez să nu, zise Lincoln.

Confuză, m-am uitat de la unul la celălalt.

— Nu-i mare lucru. M-am dus acasă la Cassie o dată si am fost şi la lac, şi la stâncă. Lincoln încremeni lângă mine, dar, serios, nu făcusem nimic greşit mergând în acele locuri. Speram să îmi învie vreo amintire, dar nu.

— De ce te-ai aşteptat la asta? întrebă Ramirez.

— Consiliera şcolară mi-a spus că ar trebui să mă înconjor de lucruri familiare, dar nu mergea.

— Interesant, murmură el. Ai fost singură acolo?

Am ridicat privirea.

— La lac m-am dus singură.

— Si atunci ai avut accidentul cu maşina? Când am încuviinţat din cap, el a scris ceva. Şi în celelalte dăţi? Ai fost tot singură?

Nevoia de a minţi pentru a-l proteja pe Carson părea iraţională, dar nu voiam să-i spun numele. Cu toate astea, bunicul lui Cassie fusese acolo.

— Prietenul meu a fost cu mine acasă la Cassie şi pe stâncă.

— Si cine este?

Mi-am ros unghia.

— Carson Ortiz.

El încuviinţă din cap, iar eu am priceput ce însemna asta.

— Mai este ceva ce ai vrea să-mi spui?

M-am uitat la Lincoln, care părea să vrea să-mi pună bandă adezivă peste gură.

— Nu.

— Bine. Zâmbetului lui Ramirez îi lipsea căldura. Exista câteva lucruri pe care voiam să le ştiu şi să-ţi aflu părerea, şi apoi, după ce se întorc poliţiştii, eşti liberă să te duci acasă, bine?

Cu stomacul fremătând de nervi, am încuviinţat din cap.

— Am primit raportul autopsiei lui Cassie de la biroul medicului legist. Raportul toxicologic a arătat că lua antidepresive şi că în organism avea fentermină.

— Fentermină? am întrebat.

— Pastile dietetice, explică Lincoln, reajustând nasturele închis peste burtă. În afară de faptul că majoritatea adolescenților nu ştiu acel termen, clienta mea suferă de amnezie disociativă, după cum bine ştiţi. Nu sunt sigur unde vreţi să ajungeţi.

— Înţeleg asta, dar speram ca asta să-i spună ceva, răspunse Ramirez, şi ceva în tonul lui îmi spuse că nu era pe deplin convins de amnezia mea. Aveam dreptate. Am făcut nişte verificări despre

această… această tulburare. Se pare că unii oameni pot să se prefacă…

Am rămas cu gura căscată.

— Nu mă prefac!

Lincoln mă strânse de mână în semn de avertisment.

— Domnule detectiv Ramirez, noi am fost de acord să venim aici şi să răspundem la aceste întrebări, dar, dacă faceţi insinuări referitor la starea medicală a Samanthei – o stare confirmată de câţiva medici –, această întrevedere s-a terminat.

— Eu nu sugeram că *ea* se preface, ci că starea *poate* fi mimată, zise el. Aş fi zis că-i o prostie, dar mă rog. N-are ce rău să facă să-i pun acele întrebări, continuă el. Nu când avem de-a face cu omorârea unei fete.

M-am îndreptat.

— Deci clar a fost omorâtă? Nu a fost un accident?

Peste faţa detectivului trecu o expresie ciudată. Se aplecă înainte, punând un cot pe masă, cu pixul nemişcat în mână.

— Nu. Nu a fost un accident. Autopsia a dovedit altceva.

Camera se mută spre stânga, şi eu am închis ochii. Fiecare respiraţie mă durea. *Omorâtă.* Gata cu scenariile despre ce i se întâmplase! Fusese omorâtă.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Vocea mea răsună slab, răguşită.

Mâna din jurul braţului meu zvâcni.

— Samantha, nu sunt sigur că vrei să ştii.

Am deschis ochii, şi ambii bărbaţi se uitau la mine. O parte din mine era temătoare, nu voia să ştie, dar am alungat ideea.

— Trebuie să ştiu.

Urmă o pauză.

— Autopsia a arătat că nu avea apă în plămâni. Nu s-a înecat.

M-am simţit un pic uşurată. Moartea prin înec era îngrozitoare.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Rezultatele au arătat că, cel mai probabil, Cassie a murit din cauza unui traumatism cranian. Ramirez începu să bată cu pixul, uitându-se la mine cu o privire analitică. A murit înainte să ajungă în acel lac.

— Dar ar fi putut să cadă, corect?

M-am uitat la Lincoln. Părea că avea un atac de apoplexie, cu obrajii roşii şi tot tacâmul.

Pixul lui Ramirez se opri.

— Echipa de investigaţii a fost acolo. N-avea cum să cadă şi să ajungă în lac fără să fi sărit, să fi fost împinsă cu putere… sau aruncată. Şi este foarte puţin probabil să fi căzut în josul dealului şi cumva să se fi rostogolit de pe stânca de deasupra cascadei.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Vocea îmi era *răguşită. „La naiba!”* Cine ar fi ştiut că putea fi aşa naşpa să ai dreptate?

— Samantha, interveni Lincoln. Eu trebuie să insist să nu vorbeşti.

Detectivul se repezi asupra a ceea ce spusesem ca o haită de câini după o mâţă cu trei picioare.

— Ce ai vrut să spui cu „Aşa mă gândeam şi eu”?

Lincoln pufăi.

— Nu răspunde la asta.

L-am ignorat.

— Faza este că, atunci când am fost acolo, m-am gândit că ar fi greu să cazi din acel loc şi să ajungi în lac fără să… fii împins. Şi probabil eu am căzut, pentru că am… amintirea asta cu mine urcând ceva.

— Credeam că nu ți-ai amintit nimic.

Vocea detectivului era tăioasă.

Am scrâşnit din dinţi, înţelegând cum părea asta.

— Nu-i o amintire clară, mai degrabă doar fragmente şi o senzaţie. Nici măcar nu ştiu dacă-i real.

Mă privi câteva momente.

— Această amintire cu căţăratul? Crezi că implică şi stânca?

— Cred că da. Am coborât privirea. Nu-mi amintesc altceva. Asta avea sens. Am ridicat genele, întâlnindu-i privirea. Chiar îmi doresc să îmi amintesc. Nimeni nu-și doreşte mai mult ca mine să ştie ce s-a întâmplat în acea noapte.

— În afară de mama ei, mă corectă el, lăsându-se pe spate. Privirea lui întunecată se îndreptă spre avocat. Este clar că ambele fete au fost pe stâncă. Asta am stabilit. Una din voi a supravieţuit. Una a murit. Întrebarea este: A existat o a treia persoană, domnişoară Franco?

Am expirat aerul pe care nici nu conştientizasem că îl blocasem în plămâni.

— Nu ştiu.

Când am ajuns acasă, camera mea era un dezastru. Mă speria să ştiu că nişte străini umblaseră prin chiloţii mei. Mă simţeam violată. Nimic nu fusese scutit în percheziţie. Nici măcar patul meu. Ce credeau că aş ascunde acolo? Şi laptopul îmi fusese luat. Criminalistică. Conform spuselor lui Ramirez, urma să-l primesc înapoi într-o săptămână.

Chiar speram să nu fi avut vreo dependenţă de pornografie de care să fi uitat.

Am avut nevoie de mare parte din seară să-mi fac curat în cameră. Mai ales pentru că prezenţa constantă a mamei mă încetinea. Palidă şi afectată, mă lăsă puţin singură, ca apoi să revină cu un sendviş rece pentru mine. Asta mă surprinse şi mă şi sperie. Mi-am dat seama că nu părea îngrijorată de cum aveau toate astea să o facă să pară în faţa prietenelor ei arogante.

Era îngrijorată, dar de data asta pentru mine.

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine, pentru că ştiam că aveam motiv să fiu îngrijorată. Interogarea mea – mda, audierea – o

luase repede la vale după ce Ramirez mă întrebare cine era a treia persoană. Continuase să pună aceleaşi întrebări în moduri diferite, încercând să mă încurce. Devenise clar că el considera că mă prefac sau că nu-i spun totul.

Lincoln scosese armele de avocat. Voia probe. Detectivul Ramirez spusese lucrurilor pe nume. Eram ultima persoană care fusese cu ea. Singura mea apărare era „pierderea memoriei". Era singurul lucru „în calea justiţiei". Toate dovezile poliţiei erau circumstanţiale, dar fuseseră oameni condamnaţi pentru mai puţin. După aceea, Lincoln ne spusese mie şi tatei că nu avea să se ajungă niciodată la aşa ceva. Eu voiam să-l cred, dar paranoia mea era la un nivel colosal.

„Una din voi a supravieţuit. Una a murit."

Plimbându-mă agitată prin dormitor, când m-am băgat în pat, eram nervoasă, transpirată. Mi-am tras cuvertura peste cap precum un copil. Acolo, în siguranţa şi izolarea coconului meu, m-am gândit la diverse.

Cassie fusese omorâtă. Capul îi fusese zdrobit înainte de a fi aruncată peste stâncă. Sau poate i se zdrobise în cădere. Oricum ar fi fost, fusese împinsă. Nu existau dovezi cum că sărise. Era clar că poliţia nu credea că fusese sinucidere. Nu avea apă în plămâni. Se întâmplase una din două: fie o lovisem cu ceva şi apoi o împinsesem şi după aceea, cumva, căzusem şi eu de pe stâncă, fie acolo mai fusese cineva, care era răspunzător de tot. O lovise pe Cassie cu ceva, o împinsese de pe stâncă şi apoi făcuse la fel cu mine – sau măcar încercase. Sau ea se lovise la cap în cădere.

„Una din voi a supravieţuit. Una a murit."

Mă simţeam cumva mai aproape de Cassie decât mă simţisem vreodată. Eram încă legate de secretul acelei nopţi, o amintire la care nu puteam ajunge.

La un moment dat, am adormit şi am visat stânca, pe Cassie şi a treia persoană, care nu-mi intra în raza vizuală, ascunzându-şi

identitatea de mine. M-am trezit cu pielea lipicioasă de la transpiraţia rece şi cu aşternuturile răsucite în jurul şoldurilor.

Pe gene aveam lacrimi.

Minutele se scurseră, şi am continuat să ţin ochii închişi. Am încercat să număr până la o sută, dar am ajuns doar până la douăzeci înainte să mi se facă pielea de găină. Un fior mă alertă de ceva anormal în cameră.

Respiraţia îmi aluneca lent de pe buze în timp ce muşchii mi s-au încordat. Era cineva în camera mea. Toate celulele din corpul meu ştiau asta. Am rămas perfect nemişcată, fiindu-mi prea teamă să deschid ochii.

O respiraţie rece trecu peste fruntea mea, coborând pe obraz.

Am înghiţit şi am deschis ochii în ciuda voinţei mele, şi din gât mi-a ieşit un urlet. Nu eram singură.

Capitolul 20

Acoperit de întuneric, se aplecă peste mine. Nu-i vedeam decât pieptul, dar îi simţeam respiraţia. Nu mă puteam mişca, nu mă puteam opri din urlat când el se retrase. „Ridică-te! Loveşte-l! Scapă!” Creierul meu continua să scuipe comenzi, dar corpul meu nu asculta.

El era încă acolo, trecând cu o mână rece de-a lungul gâtului meu, peste pulsul meu agitat.

— Samantha, zise răguşit o voce cumva familiară. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Apoi, lumina se aprinse, orbindu-mă cu intensitatea sa uimitoare, şi mă puteam mişca. M-am răsucit, cu gura deschisă, sunete înfricoşătoare încă ieşind din mine. În jurul meu erau dintr-odată braţe, şi ţipetele mele deveniră mai stridente.

— Ṣṣṣttt, Sam, nu-i nimic! Totul e bine. Ṣṣṣttt, totul este bine!

M-am chinuit să recunosc vocile şi braţele din jurul meu. Nu-l

vedeam decât pe bărbatul de deasupra mea; îi simţeam respiraţia rece şi degetele înfrigurate peste pulsul meu. Nu mă puteam opri din tremurat, oricât de liniştitoare erau cuvintele ce mi se şopteau la ureche.

Mai multe voci cunoscute se auziră în sfârșit – tatăl meu – mama. Scott mă ţinea, încercând să mă scoată din transă.

— Ce se întâmplă? întrebă tata, cu un pistol negru în mână.

Mama stătea lângă Scott, cu o mână pe spatele meu.

— Samantha, scumpo, vorbeşte cu noi!

A fost nevoie de câteva încercări ca să formez o frază coerentă.

— A fost în dormitorul meu, deasupra mea! M-am trezit, şi el era aici.

— Cine? întrebă Scott, dându-se înapoi, ca ochii noştri să se întâlnească. Cine, Sam?

Tata se grăbi la ferestrele dormitorului, umblând la încuietori cât eu mă concentram la fața fratelui meu.

— Nu ştiu, dar era el. Era *el.*

Sprâncenele lui Scott se uniră când privi peste umărul meu.

— A fost Del?

— Nu fi ridicol! se răsti mama, mângâindu-mă pe spate. N-ar intra aici să o sperie aşa.

M-am răsucit din braţele lui Scott.

— Nu i-am putut vedea faţa, dar probabil a ieşit pe geam.

Cu chipul palid, tata coborî pistolul.

— Oh, Samantha…

— Ce? Vocea îmi era ridicată. A fost aici! Stătea deasupra patului meu, atingându-mă.

Mama se ridică, strângându-şi nodul de la halat. Ochii ei se întâlniră cu ai tatei.

— Steven, nu mai aşteptăm! Trebuie să o vadă un doctor.

M-am lăsat pe spate, înfigând degetele în cuvertură. Despre ce vorbeau? Cui îi păsa de vreun doctor? În dormitorul meu fusese un

bărbat.

— Este bine. A avut doar un coşmar, sări Scott în apărarea mea. Nu-i un motiv să scoţi cămaşa de forţă.

— Poftim? am ţipat.

Cămaşa de forţă. Pulsul îmi crescu.

— Scott, zise mama, oftând, du-te în camera ta!

El o ignoră.

Tata se aşeză pe partea cealaltă, luându-mi mâna în mâna lui liberă.

— Scumpo, geamurile şi uşa de la balcon sunt încuiate din interior. Alarma este pornită. Nu s-a declanşat.

— Nu. Nu! A fost cineva în camera mea. Mi-am eliberat mâna, îndepărtându-mă de el. Trebuie să mă crezi. Eram trează. Stătea deasupra mea.

El clătină din cap. O expresie tristă, obosită i se citi în ochi.

— Nu era nimeni în camera ta. Visai sau…

— Sau văd lucruri? Cum a fost cu tipul de pe bancheta maşinii? am urlat. Groaza se topi, înlocuită de furie. Asta crezi?

Mama îşi şterse faţa. Era pentru prima dată când o vedeam plângând, dar lacrimile doar mă înfuriară.

— Ai avut o noapte stresantă, scumpete. Noi nu te judecăm, dar ai nevoie…

— N-am nevoie de ajutor!

Bine, poate aveam, dar m-am învârtit sub braţul lui Scott. El dădu să mă prindă, dar eram rapidă când voiam. Poate că unele dintre lucrurile pe care le văzusem nu erau reale, dar asta… asta fusese real.

— Cred că ar trebui să stai jos, sugeră tata, ridicându-se. Putem să discutăm dimineaţă despre lucrurile astea.

Ignorându-l, mi-am luat geanta de sub birou şi am vărsat-o pe pat. Printre manuale, hârtii de la şcoală şi pixuri, patru bilete galbene căzură pe aşternuturi. Toate cu excepţia celui găsit în

maşină.

— Ce faci? întrebă Scott, cu ochii bulbucaţi, când văzu biletele.

Atunci, mi-a venit cel mai oribil gând. Dacă Scott era cel care-mi lăsa biletele? M-am uitat la el, m-am uitat realmente. O ura pe Cassie, dar… dar nu, clar nu. Am înlăturat ideea.

Am împrăştiat biletele pe pat.

— Poftim! Uitaţi-vă! Am primit biletele astea blestemate din când în când. Cineva încearcă să vorbească cu mine, să mă avertizeze.

Mama înaintă, uitându-se peste umărul meu. Duse o mână peste gură şi se întoarse. Umerii îi tremurau.

— Ce… Tata ridică unul dintre bilete – cel pe care scria „Nu te uita în urmă. Nu îţi va plăcea ce vei găsi”. Doamne!

— Vezi! Aproape că am aplaudat şi am ţopăit. Biletele erau singurul mod în care dovedeam că nu eram sută la sută nebună. Sunt dovada că cineva ştie ce s-a întâmplat. Poate cine lasă aceste bilete este persoana care era cu noi în acea noapte.

Degetele tatălui meu se strânseră în jurul biletului, stricând hârtia deja mototolită.

— De ce n-ai venit la mine când ai primit primul bilet?

— Eu…

Privirea îmi ţâşni spre Scott. El îşi trecu o mână prin părul ciufulit si coborî bărbia.

Tata se întoarse, o venă-i pulsa la tâmplă.

— Ştiai despre asta? Ştiai că se întâmplă asta şi nu mi-ai spus?

— Nu-i vina lui, l-am apărat eu. Şi, serios, nu asta-i problema. Cineva s-a strecurat aici, lăsându-mi bilete pe pat, în dulapul de la şcoală, în geanta mea.

— De dimineaţă sun la doctor, zise mama, frecându-şi pielea din jurul gâtului până se făcu roz. Am terminat.

Am ridicat mâinile.

— Sună-l! Bine! Dar putem să ne concentrăm asupra chestiilor

importante?

Scott ridică privirea, lipindu-şi buzele.

— Ar fi trebuit să-ţi spun când mi-ai arătat prima dată biletul, dar eu… n-am vrut să te supăr. Scuze!

Pe şira spinării mi se strecură groaza.

— Ce vrei să spui?

— Biletele… sunt toate pe acelaşi fel de hârtie şi sunt cu scrisul tău. De când erai mai mică, zise el, privind la mama. Tu ai scris biletele, Sam.

Negarea mă copleşi.

— Nu. N-are cum. Nu eu scriu acele bilete.

— Aşteaptă aici!

Se ridică, ieşind din dormitor.

Întorcându-mă către tata, l-am implorat.

— Nu-s eu, tată. Nu sunt aşa nebună. Nu se poate să fiu eu cea care lasă acele bilete! Mi-aș aminti că le scriu.

Tata zâmbi slab.

— Ştiu. Nu eşti nebună.

Dar am văzut adevărul în ochii lui. M-am aşezat într-o ceaţă de neîncredere, până când Scott s-a întors cu o hârtie verde împăturită.

— Asta-i o felicitare pe care mi-ai făcut-o de aniversarea de şapte ani. Se aşează lângă mine, desfăcând-o. Vezi? Arătă spre o fetiţă cu părul lung desenată din linii. Asta eşti tu, iar ăsta sunt eu, spuse şi arătă spre un băiat cu pistrui.

Doamne, n-aveam pic de talent.

Scot oftă tremurat, ridicând biletul şi deschizându-l la mesaj.

— Uite, Sam!

Imediat am văzut, şi lumea mea s-a mai năruit un pic. Am deschis gura, dar n-a ieşit nimic. Caligrafia copilărească de pe felicitare şi de pe bilet era aceeaşi, până la *D*-ul gras identic.

Caligrafia mea.

— Nu, am şoptit. Lacrimile mi-au împăienjenit vederea când am

ridicat capul. Nu. Nu înţeleg. Nu-mi amintesc să fi scris vreunul dintre ele. Nu are sens.

Scott închise felicitarea şi, când înălţă capul, părea aşa tânăr.

— Îmi pare rău!

— Încetează să zici asta! am strigat eu. Te rog, încetează! Nu sunt… Nu sunt nebună.

Grăbindu-se spre mine, mama îmi cuprinse obrajii în palme. În ochii ei nu era nici urmă de somn sau de alcool.

— Ştim, scumpo. Este doar stresul. O să-ţi facem rost de ajutor.

Ochii mei au privit peste umărul ei, la tata.

— Tu mă crezi nebună?

Vocea mi se frânse.

— Nu. Îşi feri privirea. Un muşchi îi zvâcni în maxilar. Niciodată, puiule, niciodată.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă. Cineva, nu ştiu cine, mă îmbrățișă, dar eu eram amorţită. Amorţită. Amorţită. Amorţită. Fețele lor erau neclare. Era oficial. Vedeam lucruri, auzeam voci, îmi scriam bilete mie însemi şi nu-mi aminteam… *Eram* nebună.

În dimineaţa următoare, m-am trezit şi am plecat la şcoală, prefăcându-mă că nu eram la un pas de schizofrenie. Tata era încă acasă. La o ceaşcă de cafea, îmi spusese că urma să mă ia de la şcoală după ora a cincea.

La mai puţin de zece ore, ei îmi stabiliseră deja o întâlnire cu un psihiatru adevărat.

Scott nu zise nimic când am urcat în maşină, dar se opri la jumătatea drumului între casa noastră şi a lui Carson.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ţi spun înainte, dar…

— Nu-i nimic. Vocea îmi era plată în timp ce mă uitam pe geam. Pe interior eram încă amorţită, rece şi fără viaţă. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Nu-i vina ta că sora ta-i nebună.

— Nu eşti nebună. Mă luă de mână si strânse. O să fie bine.

Am încuviinţat din cap, dar n-am răspuns. Sincer, nu avea să fie bine.

Scott îmi dădu drumul, şi am continuat să mergem spre casa lui Carson. Mă durea inima numai când mă gândeam la cum s-ar uita Carson la mine dacă ar ști adevărul. Au vorbit despre un meci care fusese seara trecută, în vreme ce eu mă uitam afară pe geam, încercând să nu plâng.

Brusc, Carson îşi puse bărbia pe scaun, deasupra umărului meu. Luând o şuviţă din părul meu între degetele lui, trase uşor.

— Eşti groaznic de tăcută în dimineaţa asta.

Scott se uită la mine. În privirea lui era un mesaj nerostit, dar habar n-aveam ce voia să spună. Am zâmbit slab.

— Sunt bine. Mi-e doar somn.

Carson acceptă asta şi trecu mai departe, dar ochii lui zăboviră pe chipul meu când ne-am despărţit.

Mi-am petrecut mare parte din dimineaţă distrugând ce mai aveam din unghiile de la mâna dreaptă. Un ceas uriaş atârna deasupra capului meu. Minutele treceau ticăind, până când ori îmi pierdeam minţile complet, ori eram arestată pentru omorârea celei mai bune prietene, ori eram redusă în sfârşit la tăcere de individul care era responsabil de crimă înainte să-i aflu identitatea.

Inutil să spun că nu mă amăgeam cu vreun final fericit.

Încercasem să mă avertizez singură când scrisesem acele bilete? Mă tot învârteam între a fi vinovată si a fi inocentă. În fiecare scenariu tot dusă cu pluta eram.

Înrăutăţind lucrurile, detectivul Ramirez şi un alt poliţist reveniră la şcoală, chestionându-i din nou pe copii. Veronica şi Candy ieşiră amândouă de la ora de engleză. La biologie, Carson confirmă că fusese si el întrebat la ora anterioară.

— Clar este vorba despre anchetarea pentru crimă. Îşi plecă uşor capul, ca doar eu să aud ce spunea. Întrebările puse erau evidente. Dacă ştiam pe cineva care să vrea să-i facă rău. M-au

întrebat despre tine – dacă aveai duşmani.

Faptul că cineva punea astfel de întrebări mă făcea să mă simt mult prea expusă, de parcă fusesem tăiată şi deschisă ca toți să vadă.

— Azi-noapte au vorbit cu mine, am recunoscut eu, strângând pixul.

— Mi-am dat seama. M-au întrebat despre vizita acasă la Cassie şi despre stâncă.

— Scuze! Neputând să mă uit la el, m-am concentrat asupra manualului. Nu am vrut să te implic.

— Nu-i nimic. Mâna lui găsi mâna mea liberă pe sub bancă. Trecându-şi degetele printre ale mele, strânse. Nu m-am supărat că le-ai zis că am fost acolo. Nu este ca şi cum am fi făcut ceva greşit.

Conştientă de mâna lui în jurul mâinii mele şi de furnicăturile plăcute ce-mi urcau pe braţ, m-am întrebat dacă m-ar mai ține de mână dacă ar şti adevărul. Sau mi-ar spune Sam-Nebuna, la fel ca toţi ceilalţi? Mă ardeau ochii.

În timp ce profesorul începea ora, Carson îşi mută mâna, trasând cu degetul lui mare un alfabet silenţios în palma mea. De parcă nu eram destul de distrasă. Am tresărit de câteva ori, râcâind cu picioarele scaunului pe podea, mai ales când degetele lui ajungeau în centrul mâinii mele. Carson chicotea uşor, şi cei doi colegi din faţa noastră se tot întorceau, uitându-se la noi.

Până la sfârşitul orei, obrajii îmi erau roz şi nervii încordaţi din diverse motive – unul dintre ele fiind că el încă mă ținea de mână.

Pe hol, mă trase lângă perete şi îşi coborî capul ca să fim cu ochii la acelaşi nivel.

— Vreau să te văd după antrenament.

Inima mea tresăltă fericită, dar am clătinat din cap.

— Nu ştiu… dacă ar trebui.

Un colţ al buzelor lui se curbă.

— Îţi cer să petrecem timp împreună. Atâta tot, Sam.

M-am înroşit.

— Ştiu, dar…

— Dar ce? Zâmbetul lui strâmb se lăţi. Sau vrei să mai testezi terenul, acum că eşti singură? Să ai mai multe opţiuni?

Dându-mi ochii peste cap, am râs.

— Nu-i asta.

— Bun. Înaintă. Pantofii noştri se atinseră. Oamenii se uitau la noi, şi mie prea puţin îmi păsa când ochii noştri se întâlniră. Aş fi fost un pic dezamăgit. Deci ne vedem la 20.00. Căsuţa din copac e suficient de secretă pentru tine?

Ştiam că ar fi trebuit să refuz.

— Bine.

Terapeutul meu era un bărbat bătrân care mirosea a tutun de pipă şi purta ochelari groşi, pătrăţoşi, pe care bănuiam că îi considera la modă. Avea părul argintiu şi o barbă la care nu mă puteam împiedica să mă uit. Pe pereţi erau premii şi certificate. Poze cu el vânând, ţinând un cerb de coarne sau pescuind în larg pe un iaht erau intercalate printre ele.

Mi-a pus foarte puţine întrebări, toate cu intenţia de a mă face să vorbesc despre ce simţeam, ce mă îngrijora şi, mai important, ce simţisem înainte să-mi „amintesc” ceva sau să „găsesc un bilet”.

Scria în micul lui carnet, şi eu mă îndoiam serios că-şi lua notiţe, la cum i se mişca pixul. Cred că mâzgălea.

Sesiunea a durat fix 33 de minute.

Am plecat din cabinetul lui şi am urcat în maşina tatălui meu, strângând bucăţi de hârtie la piept. Tata nu porni în viteză, ca să se depărteze pe dată de cabinetul psihiatrului, cum ştiam că ar fi făcut mama. În schimb, mă privi cu atenție.

— Ce a avut de spus doctorul O’Connell?

— N-am schizofrenie. Vești bune.

El ridică dintr-o sprânceană.

Am oftat, dându-i reţeta pentru Buspar.

— A zis că sufăr de tulburare severă de anxietate si stres posttraumatic sau aşa ceva. Pastilele ar trebui să-şi facă efectul în vreo două săptămâni. Ăsta – mai aveam o reţetă – se numeşte Ativan. Ar trebui să-l iau dacă am un atac de panică sau aşa ceva – că el asta crede că mi se întâmplă când… îl văd pe tipul-umbră.

— Tipul-umbră?

— Da, aşa l-am numit pe cel pe care-l văd, dar care nu-i real. Am făcut o pauză, amintindu-mi ce-mi spusese terapeutul despre el. El crede că imaginile cu tipul-umbră ar fi halucinaţii induse de stres sau de amintiri din acea noapte, că mă protejez din a-i vedea faţa.

Ei bine, asta era faza. Dacă tipul-umbră era un produs al memoriei mele pierdute, luarea acestor pastile ar putea îngreuna ce-mi aminteam legat de acea noapte. Eram prinsă între dorinţa de a le lua ca să mă simt normală şi a nu le lua pentru a nu bloca singura cale de a-mi aminti ce se întâmplase în acea noapte.

— Bine. Luă acea bucată de hârtie de la mine. Si cât durează până-şi face efectul după ce…

— După ce încep să văd sau să aud chestii? M-am simţit prost când el tresări şi se uită în altă parte. Cam vreo treizeci de minute si voi fi bine, sedată si fericită.

— Samantha…

— E în regulă. Dar chiar nu era. Am înghiţit nodul greu din gât, detestând gândul de a lua pastile. Doctorul n-a zis cât trebuie să le iau.

— Ce a zis despre bilete?

O burniţă fină acoperi parbrizul înainte ca eu să răspund.

— A zis că probabil era subconştientul meu, care încerca să ia legătura cu mine.

Am râs sec. Terapeutul mă întrebase cum mă simţeam înainte de a găsi un bilet, dacă nu-mi aminteam ce făceam înainte de asta. Şi mi-am dat seama că, de fiecare dată când găsisem un bilet, mă

simţisem ameţită sau avusesem câte un scurt moment în care-mi aminteam ceva. Se presupunea că în acele momente îmi scrisesem biletele. Îmi zisese că probabil în acele momente îmi aminteam totul, dar încă blocam amintirile.

Am oftat.

— Este ca si cum aş avea un extraterestru care trăieşte în corpul meu. A zis că medicamentele le-ar putea opri – sau nu.

El strânse volanul.

— Si amintirile?

Am ridicat din umeri.

— Ar putea continua să revină sau să se oprească de tot, dar pastilele ar putea afecta asta.

Tata încuviinţă din cap, băgând hârtiile în buzunarul din faţă al sacoului.

— Te las acasă si mă duc să-ți iau medicamentele.

— Mulţumesc! Mi-am pus centura. Tată…

— Nu-i nimic de care să-ţi fie ruşine, scumpo. Bine? Nu vreau să te simţi ca şi cum ar fi ceva în neregulă cu tine.

— *Este ceva* în neregulă cu mine, am zis eu sec. Îţi aminteşti – halucinaţiile, atacurile de panică, toate astea?

— Ştii ce vreau să zic. Porni maşina, ieşind cu grijă din locul de parcare. Eu vreau doar să-ţi revii.

— Și eu.

Se uită la mine, şi mă duru inima văzând tristeţea din ochii lui. Se opri la marginea parcării, întinse mâna şi îmi cuprinse obrazul.

— Eu doar îmi doresc…

— Ce-ţi doreşti, tată?

Un zâmbet slab îi trecu peste buze când îşi luă mâna şi intră pe şosea.

— Eu doar îmi doresc ca tu să nu fi trebuit să treci prin aşa ceva.

Lăsându-mi capul pe spate, am închis ochii, ascultând ploaia ce

cădea pe acoperiş.

— Ştiu.

Capitolul 21

La 19.45, am pus flacoanele de pastile nedeschise în dulapul de medicamente si mi-am luat hanoracul. Trebuia să iau Buspar la cină, dar habar n-aveam ce efect ar avea asupra mea, şi voiam să vorbesc cu Carson fără să fiu drogată. Trebuia să-i spun adevărul înainte ca orice era între noi să continue.

Am ieşit pe furiş prin subsol, spunându-i lui Scott că urma să mă văd cu Carson. El avea să mă acopere în caz că părinţii mei veneau să mă caute.

Mi-am băgat mâinile în buzunarul hanoracului şi am urmat raza subţire de lumină a lunii, care părea să ducă fix la marginea gazonului. De acolo, am mers pe potecă, făcându-mi de lucru cu modul în care aveam să-i spun lui Carson că eram nebună.

Când am văzut căsuţa din copac, Carson scoase capul prin deschizătura zonei de observare. Pe cap avea o şapcă de baseball, pusă invers.

— Haide sus!

În ciuda a ceea ce se petrecea, am zâmbit în timp ce urcam pe scândurile de lemn. Când am ajuns sus, el mi-a luat mâna prin deschizătură, trăgându-mă sus.

— Mersi, am zis, privind în jurul încăperii pătrate construite pentru copii mult mai mici decât noi.

O pătură groasă era întinsă, şi m-am târât pe ea, aşezându-mă. El se aşează lângă mine, întinzându-şi picioarele.

— Bună idee, am şoptit eu.

Arătând mândru de el, zâmbi.

— M-am gândit că aşa va fi mai confortabil.

Mi-am împreunat mâinile; gâtul îmi era uscat. Cum să încep?

Nu exista un manual pentru genul ăsta de lucruri. Carson mă înghionti cu umărul.

— Voiam să te întreb ceva.

— Bine.

Mi-am înfipt degetele în palme.

— Am avut un motiv ascuns să te ademenesc aici, afară, departe de fratele tău.

Inima îmi bătu greoi.

— Da?

El încuviinţă din cap.

— Ştii ce se întâmplă peste trei săptămâni?

— Hmm, sfârşitul lui aprilie?

— Da, asta – şi banchetul.

M-am uitat fix la el.

Cu ochii la mine, râse.

— Pari un pic surprinsă de asta.

— Eu doar… nu m-am gândit la banchet.

— Mi-am dat şi eu seama. Veni mai aproape, şi tot piciorul lui era lipit de al meu. Ştiu că se întâmplă multe şi s-ar putea să ţi se pară ceva stupid să mergi la banchet, dar cred că ai nevoie de asta.

— Da?

— Da, şi mai ai nevoie de ceva.

Aveam nevoie de multe lucruri. Ochii mei i-au cercetat faţa, şi, pentru a suta oară, voiam să-mi dau una că nu văzusem mai devreme cine era.

— Ce?

Carson îmi dădu părul după ureche, mâna zăbovindu-i pe obrazul meu pentru o fracţiune de secundă.

— Ai nevoie de mine să te duc la banchet.

Am deschis gura, dar n-aveam cuvinte. Un val brusc de imagini în care eram invitată la baluri trecu într-o succesiune rapidă. Invitaţii complicate, un bilet între trandafiri, o pancartă mare întinsă pe

terenul de baseball. Toate acele aranjamente complicate, dar, din cine ştie ce motiv, invitaţia lui Carson în căsuţa din copac pentru a mă invita la bal mă emoţiona.

Carson își coborî bărbia.

— De obicei, pot să citesc oamenii după expresiile afişate, dar n-am idee la ce te gândeşti. O idee bună? Proastă? Groaznică?

Am început să râd, dar râsul fu sugrumat când mă lovi realitatea.

— Este o idee minunată, dar nu pot să merg cu tine.

— Recunosc. Sunt cam confuz. Se lăsă pe spate, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. Crezi că-i o idee minunată, dar nu poţi să mergi cu mine?

— Da. Nu. Am clătinat din cap. Nu înţelegi.

El zâmbi slab.

— Da, nu înţeleg. Vrei să-mi explici?

— Crede-mă, nu vrei să mergi la banchet cu mine.

— De ce nu mă laşi pe mine să decid asta, Sam? Stai! În tonul lui se auzi că înţelesese. Este din cauza anchetei poliţiei despre uciderea lui… Cassie? Şi crezi că tu ai făcut-o.

— Car…

— Sam, n-ai omorât-o pe Cassie. Bine? Bagă-ţi asta în capul ăla al tău încăpăţânat şi frumuşel! Nu eşti o criminală.

— Nu-i doar asta. Eu sunt… sunt cam dusă cu pluta.

El se uită la mine.

— Nu suntem toți?

— Nu, nu aşa. Am coborât privirea, foindu-mă. Chiar sunt dusă cu pluta, Carson.

Urmă un oftat greu.

— Eşti stresată si…

— Astăzi a trebuit să merg la terapie! Am zis-o probabil un pic mai tare decât ar fi trebuit. Strângând picioarele la piept, m-am forţat să vorbesc mai încet. Azi-noapte… azi-noapte m-am trezit si

am crezut că era cineva în camera mea. Mi se părea că mă atingea. Şi nu era nimeni acolo, Carson.

— Bine. Vocea lui era aspră. Ar putea să fie stresul. Sau o amintire. Ai zis că unele amintiri au părut reale, corect?

Am râs, şi era greşit să râd, pentru că părea greşit.

— Asta nu-i tot. Biletele alea pe care le găseam? Au scrisul meu. Eu mi-am scris biletele si nici măcar nu-mi amintesc.

— Sam…

— Te rog nu spune ceva ca să mă faci să mă simt mai bine cu toate astea. M-am străduit să îmi înghit lacrimile, dregându-mi vocea. Astăzi am plecat mai devreme de la şcoală ca să mă văd cu psihiatrul. Voi lua medicamente. Deci ştiu că ceva este în neregulă cu mine – mai mult decât doar stres.

După discursul meu, între noi se lăsă tăcerea. Încercam din răsputeri să nu plâng, pentru că, dintre toţi, ce credea el despre mine ajunsese să însemne aşa mult. Banchetul ieşea clar din discuţie. Cine voia să meargă cu Sam-Nebuna? Şi prietenia noastră s-ar putea termina. Fir-ar, eram surprinsă că încă era acolo.

— Bine, zise el într-un final. O să zic ceva şi o să o spun o singură dată şi apoi gata!

Am ridicat genele umede. „Acum e acum.” Pregătindu-mă pentru ce eram sigură că urma să fie probabil cea mai drăguţă respingere din istoria omenirii, am încuviinţat din cap şi m-am pregătit să ţâşnesc prin deschiderea căsuţei din copac.

— Eu ştiu că n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Cassie, zise el. Și trebuie să încetezi să-ți trăieşti viața ca si cum ai fi avut.

Am clipit, aşteptând restul.

El îşi întinse mâinile pe obrajii mei.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să te duci la psihiatru sau să iei medicamente, Sam. Eu vorbesc serios. Asta nu schimbă faptul că am crezut mereu că eşti o persoană uimitoare.

Prin ochii înceţoşaţi, i-am cercetat faţa, după semne că glumea.

— Cum poţi să spui asta…

— Când ani în şir nu m-ai lăsat nici să respir? Râse. Amintește-ți că ai avut momentele tale, Sam. Si acele momente au eclipsat restul.

— Eşti perfect, am şoptit eu, clipind pentru a îndepărta lacrimile.

Carson pufni.

— Sunt departe de a fi perfect.

Nu credeam asta.

— Deci este un da sau un nu? întrebă el, coborând cu mâinile pe obrajii mei, astfel încât degetele lui mari se curbară de-a lungul buzei mele inferioare, făcându-mă să simt un fior prin corp, diminuând foarte realul fapt că eu eram nebună cu acte în regulă. Mergi la banchet cu mine?

Am râs de absurditatea acestei situații. Era oficial. Eram nebună – nebună pentru că vedeam lucruri, că-mi lăsam singură bilete şi că în ziua următoare aveam să fiu în cabinetul psihiatrului în loc să merg la ore. Şi Carson tot voia să mă duc la banchet cu el.

Încă un lucru era clar. Eram îndrăgostită de Carson.

Un zâmbet larg, frumos se întinse pe buzele lui, expunând acel dinte ciobit ce mie mi se părea aşa fermecător.

— O să fiu sincer. Dacă spui că nu, va fi chiar ciudat.

Pieptul mi se umflă iarăşi, dar într-un sens bun. Retrăgându-mă, i-am prins încheieturile. Un gând îngrozitor mi-a trecut prin cap. Dacă fusesem nebună înainte de incidentul cu Cassie şi ascunsesem bine asta? Mi se părea o idee proastă să merg la banchet, dar, dacă atunci fusesem nebună, eram şi acum. Şi, dacă nu-i făcusem eu asta lui Cassie, de ce altceva mă privam?

— Sam…

Dându-i drumul la încheieturi, mi-am petrecut braţele în jurul gâtului său. Carson nu ezită. Braţele lui îmi cuprinseră talia, ţinându-mă la fel de strâns.

— Iau asta ca pe un da?

Râse, lipindu-şi faţa de părul meu. Am închis ochii, sperând să fi luat decizia corectă.

— Da, merg cu tine.

În dimineaţa următoare, în maşină, m-am întors spre Scott şi i-am pus probabil una dintre cele mai ciudate întrebări pe care i le-aş fi putut pune vreodată fratelui meu.

— Poţi să mergi cu mine să-mi cumpăr o rochie?

El se înecă cu o bucăţică de ciocolată. O altă bucată căzu între scaun şi consola din centrul maşinii pe care o închiriase.

— Poftim?

M-am înroşit.

— Am nevoie să-mi cumpăr o rochie pentru banchet şi nu am nici o prietenă.

Căutând bucata de ciocolată, Scott se uită la mine.

— Ai… ai prietene, Sam.

— Nu, nu am. Alungându-i mâna, am reuşit să scot bucata şi să o arunc în ambalaj. Toată lumea de la şcoală îmi spune Sam-Nebuna.

— Nu toată lumea. Ţinu în gură tot batonul de ciocolată ca să poată ieşi din garaj, apoi îl luă din nou în mână. Bine. Cu cine mergi? Dacă zici cu Del, s-ar putea să-ţi dau una.

M-am strâmbat.

— Carson m-a invitat.

Scuipă o altă bucată.

— Şi tu chiar ai acceptat?

— Da. Îmi place de el. Mult.

Scott aruncă restul micului dejun pe geamul maşinii.

— Frate, uau, suntem iarăşi în zona crepusculară. Se uită pieziş la mine. Ochii îi sclipeau. Este o alegere mult mai bună decât Del.

— Deci nu-i tăbăceşti fundul lui Carson?

— Nu ştiu. Cred că trebuie, dar doar un pic. Că sunt fratele tău si toate alea.

— Sigur, am fost de acord, zâmbind larg.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Merge Julie cu tine. Vrea şi ea să meargă în curând.

Jucându-mă cu breteaua genţii, m-am uitat afară pe geam, cu buzele ţuguiate.

— Nu vreau să o obligi să facă asta. Ar fi jenant.

— N-aş obliga-o. O întreb la ore, să văd dacă vrea. Făcu o pauză. Promit că, dacă nu vrea, nu insist. Bine?

— Bine.

Ne-am oprit în faţa casei lui Carson. Eu m-am aplecat înainte, dornică să-l văd. Uşa de la intrare se deschise, şi apăru el, în toată gloria, cu părul ud. Arăta superb doar în blugi şi o cămaşă simplă.

Scott își drese vocea.

— Ţi-ai… ţi-ai luat medicamentele deja?

Distrasă de cum îi făceam ochi dulci făţiş, m-am întors spre fratele meu.

— Da, l-am luat pe primul astăzi.

— Te simţi la fel?

Luasem pastila în urmă cu o oră şi nu mă simţeam diferit.

— Da.

Scott renunţă la conversaţie în clipa în care Carson deschise portiera din spate. Urcă în maşină, lăsându-şi geanta pe banchetă, lângă el. Răsucindu-mă pe locul meu, m-am uitat peste tetieră.

— Bună, zise Carson rânjind.

Zâmbetul meu s-a întins.

— Bună!

Din partea şoferului se auzi un geamăt.

— Asta o să fie naşpa.

Eu si Carson am zâmbit unul la celălalt.

— Nu pentru mine, zise el.

Capitolul 22

În următoarea săptămână lucrurile au fost destul de în regulă. Detectivul Ramirez nu ne-a mai vizitat, iar întâlnirile mele cu doamna Messer încetaseră când începusem să merg la doctorul O'Connell.

Dar îmi cam lipseau ea şi ochelarii ei.

Pastilele păreau să-şi facă efectul mai repede decât era de aşteptat. Fără halucinaţii sau bilete la întâmplare. Dar am găsit un teanc de caiete în biroul de acasă, în vreme ce căutam nişte agrafe de birou. Vederea acestora m-a cam tulburat. Noaptea aceea a fost proastă, plină de lacrimi şi de frustrare.

Dar, chiar şi cu pastilele şi la cât de calm era totul în jurul meu, în mine creştea o nelinişte. De obicei, se înrăutăţea noaptea când stăteam trează, numărând stelele verzi fosforescente de pe tavan, ca să mă asigur că erau în continuare 56. Era ca o acalmie în furtună, chiar înainte ca haosul să lovească.

În fiecare seară, după antrenament, Carson venea să se „uite la televizor" cu Scott, ceea ce era doar o scuză ca să petreacă timp cu mine fără să-mi sperie părinţii. Părea să funcţioneze, acele ore deveniseră lucrul pe care îl aşteptam cel mai mult în fiecare seară. Stăteam unul lângă altul pe canapea, prefăcându-ne că ne uităm la televizor, în timp ce Scott se prefăcea că nu ne urmărea ca un uliu. Carson devenise creativ cu modurile în care mă atingea *din greşeală* cu piciorul sau cu mâna. Până la plecare, îmi venea să sar în poala lui şi să-l sărut.

Si nu încercase să mă sărute. Nici măcar nu ne apropiaserăm din ziua când mă vizitase, după accident. Aveam senzaţia că nu voia să grăbească lucrurile din cauza a toate prin câte trecusem, şi asta nu mă supăra.

Banchetul era atracţia tuturor de la şcoală. Până şi Veronica, şi Candy îşi îndreptaseră campania de insulte spre competiţia lor de la

bal, nu spre mine. Cu fiecare zi care trecea, eu mă estompam în fundal, şi îmi plăcea asta.

Del mă abordă vineri după ore, cât schimbam manualele, ca urmare a faptului că nu îmi ţinusem promisiunea.

Vânătaia se estompase la un albastru-deschis, dar arăta ca naiba.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Aşa mă săturasem de cuvintele alea. Am luat manualul de trigonometrie şi l-am băgat în geantă.

— Nu, nu trebuie.

M-am întors şi am luat-o spre intrarea din spate. El era chiar lângă mine, perseverent ca de obicei.

— Oamenii vorbeau ieri la antrenament.

Puteam doar să-mi imaginez. Deschizând uşa, am coborât treptele pavilionului câte două deodată. Scott mă aştepta să mă ducă acasă înainte de a se întoarce la antrenament.

— Nu vrei nici măcar să ştii? întrebă el, cu furie în cuvinte.

— Nu chiar.

Ţâşni în faţa mea, blocându-mi calea între două maşini.

— Care-i faza cu tine? Te porţi de parcă n-am fi fost împreună aproape patru ani, Sammy. Patru ani, şi tu nu poţi nici măcar să fii politicoasă cu mine?

Exista o mare posibilitate ca pastilele să-şi facă efectul înainte de grafic, pentru că nu eram furioasă. Nu eram nici măcar tristă. Ridicând privirea la el, n-am simţit nimic decât o mare dezamăgire. Poate că nu erau pastilele – doar un semn că treceam peste asta.

Cam cum toată lumea părea să treacă peste ce i se întâmplase lui Cassie.

Mi-am pus geanta pe umăr şi am mijit ochii.

— Îmi pare rău! Ştiu că am petrecut mult timp împreună…

— Dar, pentru că nu-ţi aminteşti, nu-ţi pasă? Păi, mie, da. Eu îmi amintesc, şi îmi pasă.

— Nu asta voiam să spun. Am oftat, privind peste umărul lui. Dacă Scott îl prindea pe Del blocându-mă aşa, urma să aibă şi celălalt ochi vânăt. Ştiu că îţi pasă de tot acel timp, şi, că mă crezi sau nu, și mie.

— Bun. Părea plin de speranţă. Măcar avem un punct comun.

— Nu în acest sens. Ţin la tine şi poate într-o zi te voi ierta pentru acele poze, dar, chiar dacă te-aş ierta, nu ne împăcăm.

Vru să-mi ia mâna, dar eu m-am retras. Pe chipul lui apăru suferinţa, dar în spatele ei erau încăpăţânare şi ceva mai întunecat şi mai puternic decât mă sinchiseam eu să văd. Măcar ştiam că pastilele nu-mi distruseseră complet echilibrul emoțional.

— Putem să mergem undeva să vorbim?

Mi s-a uscat gura.

— Ai antrenament.

— Dă-l încolo de antrenament! Relaţia noastră e mai importantă decât un blestemat de antrenament.

— Nu sunt mai importantă. Baseballul înseamnă mult pentru tine.

— Nu-i adevărat. Arăta de parcă-l lovisem în cap cu o bucată de ciment, de parcă nu-i venea să creadă că nu eram de acord. Trebuie să discutăm despre asta.

Teama creştea cu rapiditate, şi eram nerăbdătoare să scap de el.

— Del, trebuie să înţelegi. Nu ne împăcăm. Nu acum. Nu peste o săptămână…

— Deci este adevărat? Ce am auzit ieri la antrenament? Că te duci la banchet cu Carson?

Nu-i răspundeam la întrebarea aia pentru că ştiam că ar echivala cu deschiderea cutiei Pandorei, lăsând să iasă o grămadă de probleme furioase. Aşa că l-am ocolit şi am iuţit pasul. Doar câteva rânduri de maşini, şi aveam să scap de Del. Doar câţiva paşi…

— La dracu', Sammy!

Furia din vocea lui mă făcu să tresar, dar n-am privit în spate. Avea să transforme faptul că eu mergeam la banchet cu Carson în acela că alegeam pe altcineva în detrimentul lui.

Si Carson nu avea nimic de-a face cu Del. Nu erau nici măcar în aceeaşi ligă.

De ce era Del aşa hotărât să îndrepte lucrurile? Un alt mister pe care nu-l puteam rezolva sau pricepe. În săptămâna trecută, la prânz, Veronica aproape că-i stătuse în poală. Era evident că-l plăcea şi că era mai mult decât dispusă să ducă prietenia lor la următorul nivel. O alegere mult mai bună decât mine, din mai multe motive.

Am luat-o la fugă, trecând pe lângă un jeep roşu prăfuit, când ceva ţâşni la limita vederii mele periferice. Inima îmi bătu neregulat şi şira spinării îmi fu străbătută de fiori. Urechile mi se umplură de un bâzâit zgomotos.

„Nu. Nu este real."

Din nou, de cealaltă parte a mea, silueta se mişcă, potrivindu-şi paşii cu ai mei. Aerul mi se opri în gât. Halucinaţii induse de stres – atacuri de panică. Aşa le spusese doctorul O'Connell. Dacă mă supăram prea tare, începeam să văd lucruri.

Asta era tot. Nu era real. Nu era acolo.

Cu ochii aţintiţi pe sedanul negru închiriat de Scott, am căutat prin geantă flaconul cu medicamentele pentru urgenţe. Nu aveam nici un lichid cu care să înghit pastila, dar trebuia să mă descurc. Inima-mi bătea mult prea repede, vederea mi se înceţoşa.

„Nu e real. Nu e real. Nu e real."

O mână îmi prinse braţul, întorcându-mă. Ţipătul mi se opri în gât, iar flaconul de pastile îmi căzu din mână. Ridicând braţul, m-am pregătit să lovesc.

— Hei! Scott îmi blocă braţul. Calmează-te, ninja!

Mi-am apăsat mâna în dreptul inimii ce bătea nebuneşte.

— Doamne, m-ai speriat îngrozitor!

— Văd. Se încruntă, lăsându-se în jos şi luând flaconul. Mi-l

dădu. Te-am strigat de câteva ori. Nu m-ai auzit?

— Nu. Tulburată, am desfăcut capacul şi am scos o pastilă mică. Nu te-am auzit, dar mi s-a părut…

— Poftim! Îmi oferi apa lui. Ce ţi s-a părut?

Am înghiţit pastila, tresărind la arsură cât îmi alunecă pe gât.

— Mi s-a părut că-l văd pe tipul-umbră.

Scott îşi puse braţele în jurul umerilor mei, conducându-mă spre maşină.

— Cred că eram eu, Sam. Mergeam la câteva maşini distanţă, în pas cu tine.

Grozav. Chiar şi cu pastile, tot nu făceam diferenţa între realitate şi imaginaţie.

— Mi-am făcut griji, continuă el, scoţând cheile din buzunar. L-am văzut pe Del la intrare. Părea supărat.

Nedorind să intru în detalii, nu i-am răspuns, ci doar am aşteptat ca Scott să descuie portiera. Încă străduindu-mă să-mi controlez respiraţia, m-am aşezat pe scaunul din faţă şi am închis ochii, aşteptând ca apatia să se instaleze, făcându-mă să mă simt din nou normală.

Să mă ajute să uit că nu totul era perfect, că prietena mea era tot moartă şi că eu eram în continuare printre suspecţi, să uit acea senzaţie crescândă că ceva rău – ceva îngrozitor – aştepta după colţ.

Sâmbătă, Julie veni acasă la mine. Nu ca să stea cu Scott – deşi în primele trei minute ale vizitei ei fu multă acţiune cu limba –, ci ca să meargă cu mine la cumpărături.

În stomac mi se făcuse un mare nod, şi mă gândeam serios să iau una dintre pastilele pentru atacurile de panică, dar am reuşit să mă conving că nu aveam nevoie de ea. În preajma lui Julie amuţeam şi nu ştiam cum să mă port, aşa că se instală o stânjeneală ciudată.

Julie conducea un sedan ruginit care ar fi trebuit lăsat la vatră cu mii de kilometri în urmă. Bâjbâind după centura de siguranţă, am

inspirat mirosul de frezie şi de mâncare fastfood veche.

Era o combinaţie oarecum familiară.

— Bine, zise ea, ocolind camioneta tatălui lui Carson. Avem două opţiuni. Putem face cumpărături aici în oraş sau în Philly.

— Tu decizi. Eu sunt de acord oricum.

Tata îmi dăduse cardul lui de credit, dar mă îndoiam că mi l-ar fi dat cu atâta entuziasm dacă ar fi ştiut cu cine mergeam la bal. Momentan, mă credeau singură. Va trebui să le spun la un moment dat adevărul.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Păi, în Philly vom avea mai multe opţiuni, dar cel mai probabil vor fi peste bugetul meu. Deci le putem face pe amândouă, dacă vrei? Se uită la mine. Sau pot să admir exponatele din vitrine.

— Nu. Putem rămâne în oraş. Sunt sigură că am să găsesc ceva aici.

Julie se uita la mine de parcă tocmai recunoscusem că fusesem răpită de extratereştri.

— Eşti… sigură?

— Da, sunt complet de acord cu asta. Am început să-mi ronţăi unghia mică de la mâna stângă. E de rău?

— Nu. Clipi şi apoi umblă la radio. Doar că ai putea să te răsfeţi cu o rochie şi să-ţi cumperi una deosebită.

Dar ea nu putea, şi asta nu mi se părea corect. Am ridicat din umeri.

— O rochie este o rochie, corect?

La capătul aleii, apăsă pe frâne, aruncându-mă înainte. Am făcut ochii mari, aşteptându-mă să văd un animal sau ceva în mijlocul drumului, dar nu era nimic. Se întoarse lent spre mine.

— Tu chiar mă sperii.

Of-of!

— Nu o zic în sensul rău, adăugă ea repede. Doar că eşti atât de diferită. Chiar şi Sam pe care o ştiam eu când eram prietene ar fi

cerut să mergem la unul dintre magazinele de designer din oraş dacă ar fi pus mâna pe cardul tatălui ei. Chiar dacă era numai de distracţie.

— Ar trebui să facem asta?

Aş fi făcut-o dacă ar fi vrut. În adâncul meu, voiam ca ea să se distreze făcând asta, şi poate – doar poate – ăsta putea să fie începutul unei prietenii. Ştiam că îmi făceam speranţe mari, dar asta era tot ce voiam: ca ea să mă placă.

Clătinând din cap, ea râse.

— Nu. Să rămânem în oraş este în regulă. Poate după aceea mergem să mâncăm ceva?

Optimismul vibra în mine, şi am încuviinţat din cap.

— Sigur.

Oraşul era plin de turişti când am parcat în spatele şirului de case vechi transformate în magazine: patiserii, magazine de suvenire sau cu haine la mâna a doua. Punându-mi o pereche de ochelari de soare găsiţi mai devreme în dormitorul meu, am coborât din maşina ei.

Oamenii făceau poze caselor istorice şi plăcuţelor, care păreau să fie la fiecare zece paşi. Cea mai apropiată de noi era dedicată unui soldat necunoscut căzut. Inima-mi tresăltă la asta.

— Ce naşpa, am zis.

— Ce? Se întoarse spre ce mă uitam. Monumentul?

— Să mori şi să nu ştie nimeni cine eşti – să fii îngropat fără un nume… sau o poveste. Am strâns din buze. Bănuiesc că aşa este si cu Cassie. E moartă, si nimeni nu ştie de ce. Nu există nici un motiv… doar e moartă. Sfârşit!

Julie puse mâna pe braţul meu şi strânse.

— Poliţia va descoperi. Mereu află într-un fel sau altul. Va avea parte de dreptate.

Mi se strânse stomacul, şi am zâmbit forţat.

— Da, mereu află. Cel puţin la televizor, corect?

Ea încuviinţă din cap, mă mai strânse o dată de braţ şi oftă.

— Bine. Mai încolo pe stradă, este magazinul ăsta cu haine la mâna a doua care vinde rochii vintage – nu din epoca Războiului Civil.

Am râs, uitând pentru moment de Cassie şi de restul.

— Sper că nu. Mă îndoiesc că ar fi mişto să apar într-o rochie de bal.

— Scott ar fi furios. Nu și-ar da niciodată seama cum să o dea jos.

— Au, am suspinat eu.

Petrecându-şi braţul pe după al meu, ea chicoti.

— Este o rochie pe care am văzut-o acolo, şi am strâns bani pentru ea. În ochi i se aprinseră entuziasmul şi genul de iubire pe care doar rochia perfectă îl trezeşte, şi acum înţelegeam de ce era aşa mare scofală. Este o rochie în stilul anilor ’20, cu paiete. Foarte cochetă şi drăguţă. Sper că o mai au.

— Eu nu ştiu ce să-mi iau, am recunoscut. Sau ce-mi place, ca să fiu sinceră.

— Păi, Sammy cea rea – îmi zâmbi – ar alege ceva care să arate cât mai mult din sâni şi picioare.

— Grozav! Clopoţelul de deasupra uşii sună când am intrat în magazin, care era un labirint de rafturi. Şi Sam-simpatica?

Julie privi peste umăr, încruntându-se.

— Hmm, bună întrebare! Cum aveai, gen, 11 ani, aş zice fără sâni pe afară şi, de fapt… de fapt, nu purtai prea multe rochii pe atunci. Erai o fetiţă care purta blugi şi tricouri.

— Asta-i de mare ajutor. Am zâmbit, urmând-o spre partea din spate, unde rochiile atârnau pe umeraşe. Acolo erau câteva fete. Deci care-i rochia de care eşti îndrăgostită?

Ridicându-se pe vârfuri, luă o rochie ascunsă după câteva rochii lungi, învolburate. M-am îndrăgostit imediat de ceea ce am văzut. Argintie şi sclipitoare, era ca şi cum o mie de stele fuseseră cusute

pe rochie, şi, când a ridicat-o, lumina de deasupra le făcu să sclipească.

Venind lângă mine, zâmbi larg.

— Am ascuns-o după alte rochii.

— Înţeleg de ce. Este frumoasă.

— Nu-i aşa? Arăta de parcă voia să sărute rochia. Singura chestie este că, dacă îmi iau rochia, nu voi avea suficienţi bani pentru pantofi. Şi n-am nimic în dulapul meu care să se potrivească cu frumuseţea asta.

Am trecut cu degetele peste mărgelele complicate.

— Cred că am o pereche de pantofi argintii care s-ar potrivi cu rochia asta. Sunt cu barete, am zis, şi Julie aproape că închise ochii cu veneraţie. Şi tocurile au cam zece centimetri, dar, dacă vrei să îi împrumuţi, sunt ai tăi.

— Cred că te iubesc, răspunse ea.

Zâmbind, am ridicat din umeri.

— Afecţiunea ta este uşor de câştigat.

— Când sunt implicaţi pantofi mortali? Da. Strânse rochia la piept şi chiui. Am probat-o de atât de multe ori, încât cred că proprietarul magazinului o să înceapă să-mi ceară bani doar pentru asta. Oh! Mă gândeam să port peruca pe care am păstrat-o de la piesa de anul trecut a şcolii. Este un bob scurt, care s-ar potrivi perfect.

Juca în piese de teatru?

— Da, s-ar potrivi cu toată chestia cu paiete.

— Ca să nu mai spun că sunt convinsă că lui Scott o să-i placă. Ochii îi scăpărau poznaş. Este ca şi cum m-ar înşela cu mine.

Am râs de asta şi am revenit la scotocitul prin rafturi.

Gravitând spre rochiile mai lungi, am trecut peste câteva negre şi roşii înainte ca degetele să mi se oprească pe una într-o nuanţă de verde aşa pal, că-mi amintea de spuma mării. Am scos rochia si am ridicat-o.

Materialul era moale, si sub sâni era o fâşie strânsă din acelaşi material. Partea de sus, cu decolteul, îmi amintea de faimoasa rochie a lui Marilyn Monroe de pe şemineu. Nu mă puteam opri din a o atinge.

— Oh, aia s-ar potrivi perfect cu părul şi tenul tău, comentă Julie.

Am zâmbit ezitant.

— Crezi?

— Da. Clar ar trebui să o probezi.

Mergând cu rochia la tejghea, am aşteptat să intru într-una dintre micile cabine de probă din spate. Eram cu spatele la geam, şi dintr-odată am avut o senzaţie ciudată… ca şi cum, dacă mă întorceam, aveam să dau cu ochii de cineva.

Am ignorat senzaţia, urmărind-o pe doamna plinuţă din spatele tejghelei terminând cu două fete care chicoteau.

Senzaţia persista. Mi-am frecat ceafa ce mă ardea în timp ce pulsul mi se înteţea. Dându-mi seama că nu-mi luasem nici o pastilă cu mine, m-am concentrat la a menţine un ritm lent, constant, în vreme ce Julie căuta printre poşetele vintage.

După o veşnicie, femeia mă conduse în spate, la cabinele de probă, iar senzaţia de a fi urmărită se diminuă până dispăru. Simţindu-mă bine că-mi controlam propria minte, m-am dezbrăcat în cabina mică şi am tras rochia peste cap.

Când m-am întors, materialul se mişcă pe pielea mea goală precum satinul. Tivul foşni în jurul gleznelor mele şi spatele se lăsă mult – la fel şi decolteul din faţă. Stând pe vârfuri, mi-am imaginat că mă uit la chipul lui Carson.

Obrajii mi s-au îmbujorat.

— Lasă-mă să văd!

Julie ciocăni la uşă.

Deschizând, am ieşit şi m-am rotit.

— Ce părere ai?

— Uau! zise Julie, aranjând materialul pe umărul meu. Arată grozav. Şi chiar îţi scoate în evidenţă atuurile.

Si ce le mai scotea.

— Prea mult?

— Nici gând. Se uită peste umărul meu. Eu nu văd nimic când mă uit în jos. Partenerul tău va fi probabil dezamăgit, dar clar atrage priviri.

Am râs, îndoindu-mă că partenerul meu avea să fie prea dezamăgit. Ce avea să spună? Ceva ridicol de sexy, eram sigură.

Şi avea să mă sărute, în sfârşit? Doamne, aşa speram.

— Ar trebui să-ţi porţi părul ridicat. Julie ridică şuviţele lungi, răsucind claia de pe umerii mei. Să-ţi arăţi gâtul.

Cucerită de rochie, m-am schimbat repede şi am plătit. Mi s-a părut un pic cam scumpă, dar mă gândeam că tata avea să fie plăcut surprins că nu golisem cardul.

Ne-am pus rochiile în maşină şi apoi ne-am îndreptat spre restaurantul aflat mai jos pe stradă. În timp ce ne aşteptam mâncarea, Julie mi-a vorbit despre planurile ei de vară şi despre faptul că Scott o ducea să sară cu paraşuta după absolvire. Urma să fie prima dată pentru amândoi. Se părea că eu o făcusem deja, dar nu-mi aminteam. Julie mă invită cu ei, şi vechea scânteie de interes se aprinse din nou.

Spre sfârşitul prânzului nostru, Julie se lăsă pe spate şi îşi încrucișă braţele.

— Deci chiar te duci la banchet cu Carson?

Mi-am terminat restul de cheeseburger şi am încuviinţat din cap.

— Ce-i aşa şocant?

Ea îmi aruncă o privire grăitoare.

— Îl placi sau doar mergi cu el pentru că nu-l mai vrei pe Del?

O parte din mine era iritată de întrebarea ei, dar înţelegeam unde voia să ajungă. Atracţia mea pentru Carson *era* un şoc. Eu

eram singura nesurprinsă de asta.

— Îmi place de el, Julie. Chiar, *chiar* îmi place de el. Şi nu pot să-mi dau seama de ce n-am văzut asta înainte.

— Pot să-ţi dau eu câteva idei, zise ea veselă.

— Mai bine nu. M-am lăsat pe spate, zâmbind. Dar, serios, mi se pare perfect.

Julie râse şi îşi propti coatele pe masă.

— Chiar îţi place de el! Uită-te la obrajii tăi! Sunt roşii de iubire!

— Taci din gură!

Am aruncat un şerveţel făcut ghem spre ea. Ea zâmbi.

— Mi se pare grozav. Să nu-i spui fratelui tău că am zis asta, dar Carson este atrăgător. Are toată chestia aia de latino-lover.

— Oh, Doamne!

Am chicotit, punându-mi mâinile peste obrajii roşii.

— Serios, nu? Carson este un tip grozav. Băiatul ăla e de păstrat. Se lăsă pe spate, apucând nota de plată. Şi mai există un beneficiu în faptul că mergi cu el.

Mintea mea se duse direct în zona porno.

— Detalii?

Ochii ei se umplură de neastâmpăr când înclină capul în lateral, iar şuviţele lungi de păr blond îi căzură peste umăr.

— Expresia de pe feţele părinţilor tăi când o să le dai vestea.

Din gât mi se ridică un sunet, parţial râs şi parţial geamăt.

— Mama o să…

— Îşi iasă din minţi, termină Julie în locul meu. Pe chipul ei se citi compasiune când îmi văzu expresia. Nu-ţi face griji! O să-i treacă. Până la urmă. I-a trebuit doar un an pentru a se obişnui cu mine.

— Asta-i foarte liniştitor. Am trântit cardul de credit pe masă. Dar ştii ceva? Chiar nu-mi pasă. Carson… merită criza lor.

— Doar…

Peste masa noastră apăru o umbră vagă. M-am întors, iar zâmbetul mi-a încremenit pe faţă. Aproape că n-am recunoscut

coafura brunetă, scurtă şi elegantă şi faţa perfectă marcată de osteneală şi de tristeţea pe care nu puteam să încep să o deslușesc.

— Doamnă Winchester, zise Julie, îndreptându-se. Ochii ei ţâşniră spre mine, cu o privire îngrijorată. Ce… ce mai faceţi?

Ochii ei albaştri mohorâţi se mutară de la Julie la mine.

— Grozav, ţinând cont că fata mea a fost omorâtă.

Creierul mi se goli. Amuţită de apariţia ei bruscă, nu puteam să fac nimic altceva decât să mă uit fix. Mama lui Cassie. Mama celei mai bune prietene pe care o avusesem. Cu chipul palid, Julie se mişcă. Voiam să mă întorc, să închid ochii de disperare. Gura nu-mi funcţiona. Şi ştiam că trebuia să spun ceva. Trebuia.

Într-un final, creierul meu îşi reveni, iar vocea îmi răsună sugrumată şi răguşită.

— Doamnă Winchester, îmi pare aşa rău de Cassie!

Suferinţa întunecă ochii ei albaştri, dar ceva mai întunecat şi mai puternic se agita în spatele suferinţei.

— Da? Amândurora?

— Da, doamnă, fu de acord Julie. Este îngrozitor…

Doamna Winchester zâmbi încordat. Buza inferioară îi tremura de la efort.

— Vă părea tare rău când eraţi la cumpărături după rochii.

Senzaţia că eram urmărită fusese din cauza *ei* – a mamei lui Cassie? Ce făcea, ne privea pe furiş cât eram la cumpărături? Continuă, înainte ca eu să rumeg asta.

— V-aţi distrat? V-aţi bucurat făcând planuri pentru banchet? Ochii îi erau aţintiţi asupra mea. Bănuiesc că mergi cu Del.

Am deschis gura, dar Julie interveni:

— De fapt, zise ea, Sam şi Del nu mai sunt împreună.

Doamna Winchester nu părea surprinsă.

— Sam? Spune-mi, *Sam,* cum se face că tu eşti aici, cumpărând rochie de banchet, în timp ce fata mea zace rece în mormântul ei?

— Eu…

— Eşti asemenea lui, zise ea, cu ochii sticlind. I-am spus să nu aibă de-a face cu tine, dar n-a ascultat.

Am tresărit.

— Asemenea cui? Asemenea cui sunt?

Bunicul lui Cassie apăru brusc, luând-o pe doamna Winchester de braț.

— Destul! Faci o scenă.

— Nu-mi pasă, zise ea, smulgându-şi braţul.

Si chiar făcea o scenă. Toată lumea din restaurantul liniştit se holba. Localnici. Turişti. Fără îndoială, până luni avea să se afle în toată şcoala. Voiam să mă fac nevăzută, dar în acelaşi timp voiam să-mi răspundă la întrebare.

Julie dădu să se ridice.

— Cred că ar trebui să plecăm, Sam.

M-am ridicat pe picioarele tremurânde.

— Doamnă Winchester, dacă mi-aş aminti ceva, jur că aş spune…

— Cum poţi să nu-ţi aminteşti?

— Eu nu…

Mâna ei ţâşni iute, lovindu-mi obrazul. Lovitura răsună în restaurant, şi obrazul mă ustura. Cu ochii înlăcrimaţi, am dus uimită mâna la locul dureros.

Pe faţa mamei lui Cassie curgeau incontrolabil lacrimile.

— Puiul meu avea probleme, dar nu merita asta. Ai fost cea mai bună prietenă a ei, singura ei prietenă *adevărată.* Şi ea-i moartă, iar tu cumperi rochii pentru banchet. Cum poţi să te suporţi?

Capitolul 23

Era greu să trăieşti, dar eu eram în viaţă, şi asta trebuia să însemne ceva. Acum, era mai greu decât în mod normal. Când am ajuns acasă şi mama mi-a văzut obrazul pălmuit, a sărit ca arsă.

— Ar trebui să depunem plângere la poliţie, Steven. Îl urmă pe tatăl meu în jurul insulei din bucătărie. Mici fire de păr ieşeau din cocul ei ca o duzină de mici degete aliniate la tâmplele ei. Cum îndrăzneşte femeia aia să ne lovească fata?

Tata făcu o grimasă.

— Cred că nu-i cea mai bună idee să luăm legătura cu poliţia acum.

— Eu sunt de acord, ţinând cont că m-a lovit mama fetei pe care poliţiştii cred că eu am omorât-o.

— Samantha!

Mama se întoarse spre mine, cu o expresie înspăimântată.

— Ce? Am ridicat mâinile. Este adevărat.

Ea miji ochii.

— Ți-ai luat medicamentele?

— Da, am mormăit eu, aşezându-mă pe scaun.

Cu un pas în afara bucătăriei, Scott trăgea cu urechea. Nu că ar fi fost necesar. Oricine aflat pe o rază de opt kilometri de casa noastră ar fi auzit-o pe mama. El se strâmbă la mine când privirile ni se întâlniră.

Tata se sprijini de bar, coborând capul, să fim la acelaşi nivel.

— Eşti rănită?

Am clătinat din cap.

— Nu. Sunt doar surprinsă.

— Tot obrazul îţi este roşu. Mama îmi lipi mâna ei rece pe obraz. Este inacceptabil să ne lovească fata.

Împingându-se în blat, tata puse o mână pe spatele mamei, dar ea se dădu repede la o parte.

— Cred că-i mai bine să trecem cu vederea, zise el, lăsând mâna pe lângă corp.

Slabe şanse cu asta. Mama arăta ca şi cum nu ar fi acceptat aşa ceva decât moartă, dar până la urmă tata o calmă. În mod surprinzător, mama nu bea, ceea ce însemna că era ocazia perfectă

să o înnebunesc.

— Deci… Am tărăgănat cuvântul enervant, câştigând privirea mamei. Astăzi, mi-am luat o rochie pentru banchet.

— Oh! Mama clipi, şi un zâmbet slab apăru pe chipul ei. Da? Din oraş?

— Da. Este o rochie drăguţă vintage, dintr-un magazin cu haine la mâna a doua. Este în camera mea.

— Haine la mâna a doua? repetă ea lent.

Scott se înecă de râs în camera cealaltă. Am rămas cu privirea concentrată asupra părinţilor noştri.

— Ce daune ai făcut? întrebă tata, referindu-se la cardul lui de credit.

Am băgat mâna în buzunar şi i-am dat bonul. El ridică din sprâncene.

— Dragă, fiica noastră este perfectă.

Ea se uită peste umărul lui.

— Atât? Trebuie să văd rochia.

Inspirând adânc, m-am lovit cu mâinile peste coapse.

— Şi am şi partener.

Entuziasmul îi aprinse ochii căprui, de obicei serioşi.

— Te-ai împăcat cu Del?

Din camera cealaltă se auzi un alt sunet sugrumat, şi eram cât pe ce să-l pocnesc pe Scott.

— Oh, nu… nu ne-am împăcat.

— Atunci cu cine te duci la banchet, prinţesă?

M-am uitat la tata.

— Cu Carson.

Mama inspiră brusc şi se uită la mine. Era ca şi cum aş fi recunoscut că fac parte dintr-o celulă teroristă.

— Samantha…

— Nu. M-am ridicat, pregătită de luptă. Vreau să merg la banchet cu el şi aşa voi face. Este un tip de treabă şi nu e nimic în

neregulă cu el. Şi, jur pe Dumnezeu, dacă menţionaţi faptul că tatăl lui lucrează pentru noi, fac ca toţi dracii.

— Samantha! se răsti ea. Limbajul!

Alegând momentul pentru a-şi face apariţia, Scott intră în bucătărie, aplaudând.

— Aşa! Aşa! Susţin si confirm asta.

Mama își încrucișă braţele.

— Scott, du-te în camera ta!

El se aşează pe scaunul lângă care stăteam eu.

— Carson chiar este un tip de treabă. Mai bun decât Del Dobitocul.

— Scott!

Mama mai avea un pic şi făcea un atac de apoplexie.

— Scumpo, eu cred… că-i un lucru bun, zise tata. Când ea vru să protesteze, el îi aruncă o privire cu subînţeles. Las-o pe Samantha să-şi ia propriile decizii! Cum ai făcut şi tu.

— Nu-i acelaşi lucru, îl contrazise mama.

— Dacă-mi amintesc bine, tatăl tău nu m-a plăcut prea mult, pentru că nu veneam din partea potrivită a oraşului. Zâmbi, dar pe chipul lui apăru fugar o grimasă. Şi Carson e un băiat bun. N-am avut niciodată probleme cu el.

Eu m-am balansat pe călcâie.

— Atunci, rămâne stabilit.

Mama deschise gura, dar tata interveni:

— Nu e ca şi cum s-ar căsători, pentru Dumnezeu. Doar se duc la banchet. Atâta tot.

Dintr-odată, în vreme ce mă uitam la tatăl meu, am priceput ce nu spunea. Poate pentru că, undeva în adâncul meu, ştiam cum funcţiona el, în ce credea cu adevărat. Îl accepta pe Carson nu pentru că era el mult diferit de mama, ci pentru că vedea chestia asta cu Carson ca pe ceva temporar. Ştiam că, dacă aş anunţa că era ceva mult mai serios, s-ar alătura mamei. Indiferent de trecutul lui.

— Gata cu discuţiile despre preferinţele amoroase ale surorii mele, zise Scott, atrăgându-mi atenţia. Julie mi-a zis că mama lui Cassie a spus tot felul de tâmpenii.

Reveneam la asta. Am gemut.

— Da, mi-a zis că sunt „asemenea lui”, şi bănuiesc că ea crede că eu ştiu ce s-a întâmplat, dar mă prefac că nu.

— Asemenea lui?

Mama se încruntă, jucându-se cu blestematele alea de brăţări.

— Nu ştiu. M-am rezemat de scaun, cu umerii căzându-mi. Dar a spus că o avertizase pe Cassie să stea departe de mine.

Scott îşi dădu ochii peste cap, începând să rearanjeze perele si merele din castronul cu fructe.

— Ce amuzant, pentru că toată lumea trebuia să fie avertizată să stea departe de Cassie.

Dându-i mâinile la o parte, mama aranjă fructele la loc cum le pusese ea.

— Eu chiar cred că ar trebui să depunem plângere pentru asta, Steven. Biata femeie este clar instabilă.

Tata clătină distras din cap.

— Nu-i nevoie să implicăm poliţia.

— Dar ea face chestii ciudate…

— Fără poliţie! Lovi cu mâna în bar, făcându-ne pe toţi să tresărim. Expirând brusc, clătină din cap. O să vorbesc cu Lincoln să-l atenţionez, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Mama se uita la el, cu obrajii aprinşi.

— Da. M-ar face, zise ea, rostind cuvintele tăios.

M-am uitat la Scott, care ridică din umeri. O ceartă clar mocnea, şi eu voiam să ies frumos înainte să se declanşeze. Era naşpa să mă uit la ei cum se săgetau cu privirea şi să ştiu că în parte era vina mea. Fără ca ei să ne bage în seamă, eu şi Scott ne-am dat jos de pe scaune şi am ieşit din bucătărie. În clipa în care am dispărut din raza lor vizuală, vocile lor s-au ridicat.

— Ce părere ai despre faptul că se ceartă? am întrebat eu în timp ce o luam spre subsol.

Scott aruncă un măr în sus şi-l prinse.

— Cine ştie? Aruncând şi prinzând din nou mărul, se uită la mine. Dar vestea despre Carson au primit-o surprinzător de bine.

— Da, am mormăit eu, dar eram distrasă de modul în care tata reacţionase la ideea de a contacta poliţia.

Era pentru prima dată când îl vedeam pierzându-şi cumpătul, dar aveam senzaţia că pur şi simplu nu-mi aminteam celelalte dăți.

Două sâmbete mai târziu, mă uitam la flaconul cu pastilele pentru atacurile de panică. Stomacul meu era ocupat de un roi de fluturi care acum se agita, trimiţând săgeţi de panică şi entuziasm prin mine. Doctorul O'Connell îmi spusese că halucinaţiile şi amintirile se declanşau cel mai probabil din cauza anxietăţii.

Şi faptul că mergeam la banchet cu un băiat de care mă îndrăgostisem serios îmi întinsese nervii.

Întorcând flaconul de pastile, am înghiţit în sec. Dacă aş lua una sigur nu m-aş panica, dar aş fi indiferentă la tot: prima dată când Carson m-ar lua de mână, ar dansa cu mine sau – speram eu – m-ar săruta. Voiam să *simt* toate astea, nu doar să am parte de ele. Şi mă descurcam bine. Fără bilete. Fără halucinaţii. Fără amintiri. Nu aveam nevoie de pastilele astea.

Cu hotărârea luată, am pus flaconul la loc în dulapul de medicamente şi am închis uşa. Brusc, reflexia mea se uita la mine. Îmi petrecusem mare parte a după-amiezii şi a serii preocupată cu coafura şi machiajul, ca să arăt perfect.

Pleoapele mele erau machiate cu maro şi negru, scoţând în evidenţă verdele ochilor. Cum optasem pentru un luciu discret în loc de fard de obraz, pometii mei arătau mai înalţi, mai definiţi. Un strat de gloss le dădea buzelor acel aspect de gata de sărutat. Părul mi-l aranjasem cu Julie mai devreme în acea zi, după cum sugerase ea.

Ondulat în bucle dese, părul meu era răsucit în sus şi aranjat cu măiestrie. Câteva bucle atârnau libere, încadrându-mi faţa.

Cineva îşi drese vocea, şi eu m-am întors. Mama stătea în uşa băii mele, zâmbind slab.

— Eşti foarte frumoasă, scumpo!

— Crezi?

Am trecut cu mâinile pe lateralele rochiei. Ea încuviinţă din cap.

— Chiar da.

I-am zâmbit.

— Mulţumesc!

Mama întoarse capul, dar i-am văzut lacrimile adunate în ochi.

— Partenerul tău te aşteaptă jos, fiind interogat de tatăl tău chiar în acest moment.

Am făcut ochii mari, şi fluturaşii şi-au luat zborul, încercând să iasă.

— A ajuns?

Mama se dădu înapoi, lăsându-mă să trec pe lângă ea. Mi-am luat poşeta şi m-am îndreptat spre uşă, înainte ca ea să mă oprească.

— Carson arată foarte bine, Samantha.

Am privit surprinsă peste umăr. Nu existau cuvinte. Îngheţa iadul.

— Să te distrezi! îmi ură ea. Meriţi.

— Aşa voi face. Am clipit ca să îndepărtez lacrimile. Să nu care cumva să stric machiajul. Mulţumesc!

Mama mă scoase din cameră. Aproape că m-am blocat, din cauza nervilor care preluaseră controlul, dar mama îmi şopti cuvinte de încurajare, aşa că am coborât într-un final, simţindu-mă ca una dintre acele fete din filmele siropoase pentru adolescenți.

Tata îl încolţise pe Carson în zona de scaune din foaier, şi eu am zâmbit larg. Ambii erau cu spatele, dar îmi plăcea ceea ce vedeam din smochingul lui Carson.

Îmi plăcea mult.

Probabil Carson mi-a auzit tocurile răsunând pe podea, pentru că se întoarse, având în mână o cutiuţă de plastic. Privirile ni s-au întâlnit, şi expresia din ochii lui mă făcu să mă cutremur. Apoi, privirea lui coborî, şi aprobarea directă din ochii lui mă făcu să-mi doresc să fim singuri.

Dar nu eram.

Tata își drese vocea.

— Arăţi minunat, prinţesă!

— Uau, murmură Carson, ochii lui revenind lent spre faţa mea, lăsând o căldură arzătoare în urma lor. Sam…

— Bună, am zis eu, cu privirea pe cutie. Pentru mine?

Carson înghiţi când eu m-am oprit lângă el. Degetele îi tremurau uşor când scoase din cutie frumosul crin, care costase probabil o mică avere, şi mi-l puse la încheietură. Am ridicat genele şi l-am surprins uitându-se la mine cu ochii lui de un albastru cobalt.

— Eşti foarte frumoasă, zise.

M-am înroşit.

— Mulţumesc! Si tu arăţi minunat.

Şi aşa era. Smochingul venea bine peste umerii lui laţi şi se potrivea cu tenul lui măsliniu. Magnific.

Surprinzându-mă, mama vru să ne facă poze. Am pozat pentru câteva, şi spatele mă furnica de la presiunea uşoară a mâinii lui. În tot acest timp, m-am simţit de parcă pluteam.

Am scăpat după ce tata mă sărută repede pe obraz şi îi aruncă o altă privire dură lui Carson. Ieşind în aerul de primăvară timpurie, Carson îmi găsi mâna şi o strânse.

— Nu sunt sigur că vreau să merg la banchet.

— Poftim? L-am lăsat să mă conducă la camioneta tatălui său. Nu vrei să mergi?

El îmi deschise portiera.

— Nu sunt sigur că vreau să te împart cu cineva.

Am râs.

— Sunt toată a ta.

— Nu o să te las să uiţi asta. Aşteptă să urc, apoi se aplecă, sărutându-mă delicat pe obraz. Chiar n-am să te las să uiţi.

Un fior delicat îmi trecu peste piele în vreme ce îl priveam cum închide portiera. Îmi zâmbi repede, aproape maliţios, înainte de a ocoli fuguţa prin faţa camionetei. Odată aflat la volan, se întoarse spre mine.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, recunoscu el, înroşindu-se în obraji. Că eşti cu *mine.*

Pe gât îmi urcă o arsură plăcută.

— Nu-mi vine să cred că mi-a luat aşa mult să fiu aici cu tine.

Capitolul 24

Ne-am întâlnit cu Scott şi Julie la hanul Cashtown, pentru cină. Rezervările pentru local se obţineau greu, dar tata apelase la nişte favoruri şi ne făcuse rost de o masă de patru în salonul aglomerat. La cina în lumina lumânărilor, tot ceea ce se petrecuse se pierdu în fundal.

Nu mai râsesem aşa cu poftă de mult, şi nu cred că mă mai simţisem vreodată atât de *bine* înainte, împărţind o masă mult prea elegantă cu fratele meu şi iubita lui, cu mâna lui Carson în jurul mâinii mele pe sub masă.

Şi nici unul dintre ceilalţi prezenţi la han nu spuseră sau făcură ceva care să dea de înţeles că ar fi vreo problemă. Majoritatea păreau şocaţi când eu şi Carson ieşeam ţinându-ne de mână.

— Eşti gata să dansezi? întrebă Julie, arătând sexy în rochia ei sclipitoare şi cu peruca bob.

Am încuviinţat din cap, rânjind la Carson.

— Dar tu?

El veni în spatele meu, cuprinzându-mi talia cu braţele.

Coborându-şi obrazul lângă al meu, zâmbi.

— Eu merg oriunde eşti tu.

Scott se uită urât la noi.

— Nu sunt sigur că-mi place asta.

— Oh, taci din gură! Julie îl luă de braţ, trăgându-l spre maşină. Hai să petrecem!

Mormăind, Scott se lăsă tras. Ea privi peste umăr, rostind muteşte „sexy" înainte să-i dea una peste fund fratelui meu.

Am râs, sprijinindu-mă de Carson. El scoase un sunet care provocă o vâlvătaie în pieptul meu, şi braţele lui se încordară în jurul meu.

— Dacă nu plecăm acum la banchet, zise el, atingându-mi urechea cu buzele, sunt destul de sigur că nu vom ajunge.

Obrajii mei au fost îmbujoraţi tot drumul până la hotelul unde era organizat banchetul nostru de absolvire. Cu braţul petrecut prin al lui, ne-am îndreptat spre intrarea din spate, urmând ritmul constant al muzicii şi râsetele, spre salonul de bal.

L-am strâns mai tare de braț când am intrat. De tavan atârnau candelabre, distribuind singura lumină peste masa de corpuri în mişcare. Mesele mici şi rotunde erau împodobite cu crini; scena de sub pancartă părea decorată cu ghirlande de trandafiri. Mici arbuşti si tufe de interior erau decorate cu luminiţe aprinse. Locul era frumos, ireal.

Carson fu salutat aproape imediat de prieteni. Am zâmbit, adorând uşurinţa cu care Carson interacţiona cu oamenii, lejeritatea şi prietenia sinceră. Oamenii gravitau spre el şi, prin el, spre mine. Ne întâmpinară câteva priviri şocate, dar nu-mi păsa. Nimic nu putea distruge asta.

Julie şi Scott reapărură şi, înainte ca eu şi Carson să fi apucat să dansăm, ea mă trase pe ring.

— Dansăm! zise ea, ridicând braţele în aer.

Râzând, i-am făcut pe plac şi am descoperit că nu dansam rău

deloc. Am prins uşor ritmul şi mă mişcam pe muzică, pierzându-mă în ritmul rapid. O senzaţie de familiaritate se strecura peste mine, şi, cu ea, un fior de vinovăţie, dar l-am îndepărtat, pentru a mă bucura de moment.

Când melodia se termină, ne-am întors unde îi lăsasem pe băieţi. M-am lovit de o mică brunetă într-o rochie neagră.

— Scuze! am strigat eu peste muzică.

Ea se întoarse, cu ochii mari de surpriză.

— Sammy? Ai venit?

— Lauren, arăţi grozav!

Şi arăta. Rochia se potrivea perfect pe corpul ei suplu. Mă aşteptam să-mi arunce o insultă, dar ea mă îmbrăţişă repede.

— Și tu. Cu cine ai venit?

— Cu Carson Ortiz.

M-am simțit mândră. Venisem cu *el.*

Ea clipi, dar zâmbetul nu-i păli.

— Asta-i grozav! Cineva o strigă, şi ea se uită în altă parte un pic, apoi reveni la mine. Poate ne putem vedea în curând? Să ieşim la un film?

— Mi-ar face plăcere, am zis eu cu sinceritate.

— Grozav! Mă îmbrăţişă din nou. Ne mai vedem pe aici!

Zâmbind, m-am întors la Carson. Am zărit-o pe Candy, care se freca de Trey într-un colţ întunecos. Ambii păreau un pic beţi. Ignorându-i, mi-am petrecut braţul în jurul taliei lui Carson, pe la spate.

— Dansezi?

Se întoarse, lăsându-şi grupul de prieteni, fără vreun cuvânt. Am ajuns pe ringul de dans, găsind un loc liber. Apoi şi-a petrecut un braţ în jurul taliei mele şi m-a tras la pieptul lui. Corpurile noastre s-au lipit, în timp ce eu mi-am petrecut braţele în jurul gâtului lui.

— Mă bucur că m-ai convins să vin, am zis.

Carson zâmbi.

— Eu si mai mult.

Adoram felul în care părea mereu să ştie ce să spună. Mi-am sprijinit obrazul de umărul lui şi am închis ochii. Mare parte din melodie, am stat aşa, pierduţi în ritmul lent al melodiei si unul în braţele celuilalt. Nu-mi aminteam alte baluri la care am participat, dar nu conta. Ăsta era preferatul meu, cu el, fără a mă simţi legată de un trecut pe care nu mi-l puteam aminti.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise el, întorcând capul, ca maxilarul lui să-mi atingă obrazul.

Am ridicat capul, întâlnindu-i privirea.

— Ce?

— Nu vreau să se termine în seara asta.

Pieptul mi se umflă.

— Ce anume?

Carson zâmbi larg, şi mi-am dat seama că ne opriserăm chiar dacă ceilalţi dansau în jurul nostru.

— Tu. Eu. Împreună dincolo de seara asta. Cum ar fi să te scot la prânz mâine. Te ţin şi pentru cină dacă te porţi frumos.

Simţindu-mă relaxată, am râs.

— Dacă mă port frumos?

— Mmm-hmm. Îşi lipi fruntea de a mea, buzele lui venind ameţitor de aproape. Şi, dacă chiar te porţi foarte frumos, vreau să te văd luni după antrenament. Apoi, poate vedem un film marţi.

Am închis ochii.

— Cum rămâne cu miercuri şi mai departe?

— Asta depinde dacă eşti cuminte sau rea.

— Ce se întâmplă dacă sunt rea?

— Bună întrebare! Mâinile îi alunecară pe şoldurile mele, şi un val de căldură veni în urma mişcării. Va trebui să stabilim un soi de sistem de pedepse. Rea s-ar putea să fie bine.

Am început să zâmbesc.

— Atunci, cum este cuminte?

— Cuminte este bine. Buzele lui ajunseră pe obrazul meu, şi mi se tăie respiraţia. Poţi să fii cuminte sau nu. Eu vreau o miercuri, o joi şi o vineri cu tine. Mai multe, una după alta, şi aşa mai departe.

O sclipire de vinovăţie ameninţa să strice momentul, ca un oaspete neinvitat, încercând să îşi înfigă ghearele, dar am deschis ochii.

— Îmi ceri să fiu iubita ta?

— Aşa se pare.

Ochii îi scânteiau.

— Păi, îmi place cum sună asta. Probabil îmi place de mai mult timp decât ar trebui să recunosc.

Buzele lui se deschiseră, şi îşi coborî gura spre a mea. Aerul mi se opri în gât şi pulsul îmi bătea nebuneşte. Ăsta era momentul. Urma să mă sărute. În sfârșit. Fiecare celulă din corpul meu aştepta cu o nerăbdare dulce, pentru că ştiam că, deşi nu-mi aminteam toate celelalte sărutări de care avusesem parte, acest sărut avea să le spulbere complet.

De nicăieri, Scott se lovi de noi.

— Cred că există o regulă despre distanţa dintre parteneri. Nu mă faceţi să o aplic.

Julie îşi plecă ruşinată capul.

— Eşti *aşa* penibil.

M-am încruntat la fratele meu, dar Carson chicoti.

— Ce bine că ne-ai distrus dispoziţia, frate!

— De aia sunt aici.

El zâmbi obraznic, rotind-o pe Julie şi plecând de lângă noi. Carson oftă.

— Fratele tău…

— Este un idiot adorabil? Cu dispoziţia stricată, am privit în jur şi mi-am dres vocea. Cred că am nevoie să…

Mă sărută pe obraz.

— Mă duc să aduc ceva de băut.

M-am desprins reticentă şi m-am îndreptat spre intrare. Conversaţia noastră mă lăsase într-o uluire ameţitoare. Inima-mi aplauda fericită, şi voiam să o găsesc pe Julie şi să-i spun că eu şi Carson eram împreună. Un ţipăt creştea, cerând să fie împărtăşit. Acum, era prima oară pentru mine, şi pluteam de parcă păşeam pe baloane.

Am împins uşa de la baie şi imediat mi-am dorit să fi fost oriunde altundeva numai acolo nu.

La chiuvetă, Veronica lua un şerveţel şi se curăţa sub ochi, ştergându-şi furioasă rimelul. Am vrut să ies, dar codul fetelor îmi cerea să văd măcar dacă era bine.

Blestemându-mă în sinea mea, am lăsat uşa de la baie să se închidă în urma mea.

— Veronica, eşti bine?

Ea ridică genele.

— Ţie ce ţi se pare? Sunt extraordinar.

Şi de asta uram codul fetelor. Clătinând din cap, m-am întors spre uşă. Sigur existau şi alte băi.

— Eu am crezut că mă place, zise ea cu voce spartă. N-am fost proastă? Fac pariu că asta te face să te simţi fericită.

Cu o senzaţie de sufocare, m-am întors spre ea.

— Del?

— Cine altcineva? Râse în timp ce-şi tampona pielea roz de sub ochi. În sfârşit, ţi-a dat papucii, şi aveam ocazia. Nu era nici măcar Cassie să intervină.

M-am gândit să o corectez cu privire la cine cui dăduse papucii.

— Nu mă face fericită să te văd plângând.

Aruncă prosopul pe podea şi se întoarse, strângând marginea chiuvetei. Buclele complicate din creştetul capului săltau de pe obrajii ei pătaţi de lacrimi.

— N-a făcut decât să vorbească despre tine. Despre cum voi doar luaţi o pauză – că vă veţi împăca. M-am săturat!

Eram uluită.

— Nu ne împăcăm.

— Ar trebui să încerci să-i spui şi lui asta. Veronica ridică mâinile. Unghiile îi erau date cu o ojă ce se asorta cu rochia ei roşie. Începea să mă ia ameţeala. Nu că ar conta. Mi-a zis că mamele voastre pun la cale o excursie pentru voi la Poconos, ca să remediați lucrurile.

Am rămas cu gura căscată. Oh, Doamne, aveam să o strâng de gât pe femeia aia. Şi eu care crezusem că în seara asta făcuse progrese*. Îh!*

— Eu nu merg în nici o excursie cu Del.

Veronica vru să râdă, dar se înecă. Încremeni.

— Nu mergi.

— Este tot al tău dacă-l vrei, dar, serios, chiar îl vrei?

Se uita la mine de parcă-i sugerasem să mergem să lovim căţei pe stradă.

— Toată lumea îl vrea.

— Nu, nu toată lumea. Am vrut din nou să mă întorc, dar m-am oprit. Meriţi mai mult decât un tip care-şi petrece timpul vorbind despre altcineva.

Smulgând un alt şerveţel, îşi tamponă faţa.

— De ce eşti amabilă cu mine?

Bună întrebare!

— De ce nu?

Deveni din nou rigidă, întorcându-se către oglindă.

— Mă rog!

Apoi am ieşit din baie şi aproape că am intrat în Candy şi un cârd de fete. Oh, pentru Dumnezeu…

Candy îşi puse o mână în şold.

— Cât de jos ai căzut? Să ieşi cu ajutorul?

— Cât de disperată eşti *tu?* am replicat eu. Să ieşi cu fostul iubit al prietenei tale moarte?

Ea făcu ochii mari şi apoi îi miji, dar am trecut pe lângă fete. Ele mă urmară spre salonul de bal, vorbind numai prostii pe tot drumul. Meritam o medalie că nu mă întorceam să le pocnesc.

— O să plângi? gânguri Candy.

— Poftim?

M-am încruntat, dar am continuat să merg. Eram aproape în salonul de bal… *aproape.*

— Sau o să o iei razna şi o să ai nevoie de terapeutul tău?

M-am întors.

— De ce nu încerci să te porţi ca o prietenă adevărată şi nu te duci să verifici la baie, în loc să mă urmezi ca un căţel patetic?

Candy înclină capul în lateral.

— Ce vrei să spui?

— Prietena ta – Veronica? Ar avea nevoie de tine acum. Este la baie. Nu-i e prea bine.

Strâmbă din nas de parcă tocmai o întrebasem despre rădăcina pătrată a lui trei.

— Probabil iar vezi lucruri, nu? Veronica se distrează. Va fi votată regina balului.

În acel moment, am renunţat.

— Mă rog!

— Sam-Nebuna! strigă Candy, câştigând câteva chicoteli.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Inteligent, chiar inteligent.

A mişcat din cap spre mine ca un struţ şi apoi a făcut stânga împrejur, dispărând. Câteva fete rămaseră, şi eu le-am înfruntat privirile. Probabil ceva din ochii mei le-a reamintit de vechea Sammy, pentru că s-au împrăştiat ca nişte gândaci.

Refuzând să permit vreuneia dintre ele să-mi strice singura mea noapte de normalitate, am intrat în salonul de bal şi l-am căutat pe Carson. Zărindu-l cu fratele meu şi cu câţiva dintre jucătorii de baseball, m-am îndreptat spre el.

Un corp înalt, suplu apăru dintr-odată în faţa mea, îmbrăcat în roşu. Într-o secundă, corpurile în mişcare, muzica şi luminile orbitoare dispărură. Lumea se făcu gri.

În faţa mea era Cassie.

Rochia ei frumoasă era ruptă şi atârna moale pe braţele ei oribil de pale. O substanţă închisă uleioasă se prelingea pe faţa ei. Am făcut un pas în spate. Lateralul capului ei… avea o formă greşită, fiind afundat în interior.

Spart. Sfărâmat.

Mi se ridică bila în gât.

— Cassie, am şoptit.

Şi atunci, mi-am dat seama că nu stătea de fapt în picioare. Braţele şi picioarele ei fluturau oarecum într-un ritm lent, de parcă ceva îi purta corpul. O parte din mine recunoscu ce vedea – Cassie plutind în lac, ceea ce explica golul din ochii ei.

Între noi apăru o altă formă, agitându-se prin aer… sau peste bolovani. Lumina lunii se reflecta de pe corpul slab. Vântul sufla şuviţe lungi negre în timp ce eu urlam.

— Cassie!

Inima mi se frânse. Eram eu – eu uitându-mă în jos la corpul lui Cassie.

Din întuneric apăru cineva, întinzându-se spre mine în varianta gri. M-am întors; pe faţa mea se vedeau groaza şi neîncrederea. În timp ce mă ridicam şi dădeam înapoi, faţa mi se contorsiona.

Cealaltă persoană era mai înaltă, mai mare. Frustrarea fierbea în mine. Nu-i puteam vedea faţa!

Se întinse spre mine, şi eu simţeam gustul panicii pulsând din amândoi. Piciorul mi-a alunecat pe piatră; braţele au zvâcnit, în timp ce încercam să-mi păstrez echilibrul, să mă prind de ceva – de el. Un ţipăt înăbuşit mi-a deschis buzele, în vreme ce corpul mi s-a îndoit.

Şi apoi, am căzut pe spate – dusă, căzând în timp ce golul întunecat se întindea şi mă trăgea în jos. Dusă.

Am ieşit din viziune când un corp s-a lovit de mine. Ameţită, m-am răsucit.

O fată se uita ciudat la mine.

— Ce faci? Dă-te la o parte, ciudato!

Abia auzind cuvintele, m-am împleticit spre uşi. Oricât de oribil părea, entuziasmul pulsa în mine. Nu fusesem doar eu si Cassie. Mai fusese cineva cu noi acolo.

Şi apoi, un scenariu diferit mi se strecură în minte. Cealaltă persoană s-ar putea să nu o fi împins pe Cassie. Eu fusesem cea de pe marginea stâncii, urlându-i numele. El ar fi putut să fie acolo, martor la tot. Dar asta nu avea sens. Dacă ar fi existat o a treia persoană – şi mă văzuse –, de ce nu se dusese la poliţie?

S-ar fi dus dacă nu ar fi avut ceva de ascuns.

Trebuia să discut cu Carson.

Scoţând telefonul mobil din poşetă, i-am trimis repede un mesaj, spunându-i că ies să iau o gură de aer, în caz că se apuca să mă caute. Lăsând salonul de bal în urmă, am păşit pe holul slab luminat ce ducea spre parcarea din spate. Tocurile îmi răsunau pe podea, un ecou constant care-mi ţinea companie. Am pus mâna pe geamul rece al uşii, oprindu-mă când mi se făcu pielea de găină. Mi se ridicară micile fire de păr de pe ceafă.

Am privit peste umăr, cercetând holul gol. Nu era nimeni acolo, dar nu puteam să scap de senzaţia că eram urmărită. Se învârtea în mine, precum cerneala neagră vărsată în apă. Deschizând uşa, am ieşit în aerul nopţii şi am refuzat să mă uit în urma mea.

„Ignoră senzaţiile – nu sunt reale.” Amintirile erau, dar în rest eram doar speriată… sau încercând să comunic cu mine însămi, ceea ce era ciudat şi suna de-a dreptul nebunesc.

Am traversat parcarea în timp ce toţi nervii mei păreau întinşi la maximum. „Uită-te în spate! O să-l vezi. Este aici. Aşteaptă şi ai să vezi!” Inima începu să-mi bată la fel de repede ca atunci când Carson se apropiase foarte mult pentru a mă săruta, când dansam. Doar că

nu la fel de plăcut.

În poşetă telefonul îmi sună zgomotos, făcându-mă să tresar şi aproape să cad. Punând mâna în dreptul inimii agitate, am râs tremurat. Mă speriasem de moarte de un mesaj. „Doamne!” Oprindu-mă lângă un copac mare, am scos telefonul. Numele lui Carson apăru pe ecran.

Apoi i-am auzit paşii egali, măsuraţi – grei şi prevestitori, făcându-mi pulsul să o ia razna. În stomac mi se formară mingi încordate de gheaţă. „Nu-i real. Nu-i real. Unu. Doi. Trei.” Paşii se apropiau. Ceafa mă ardea de conştientizare.

Nu puteam să respir.

Cu degetele tremurându-mi, am trecut peste ecranul telefonului mobil, deschizând mesajul de la Carson. „VIN ÎNTR-O SECUNDĂ.” Plămânii îmi zvâcneau. Carson venea. Eram bine. Aveam să…

Şuviţele libere de păr de pe ceafa mea se mişcară. Pe pielea mea se simţi căldura.

O mână îmi cuprinse braţul gol, şi inima îmi sări din piept. Am dat să ţip, dar o altă mână se puse peste gura mea, înăbuşind sunetul.

— Nu ţipa, zise el.

Capitolul 25

În clipa în care am recunoscut vocea, teroarea a fost înlocuită de furie. I-am tras una cu cotul în stomac lui Del cu toată forţa. Durerea îmi radia în jos pe braţ, dar, cu un geamăt plin de uimire, îmi dădu drumul. M-am răsucit, gata să-mi folosesc poşeta ca pe o armă mortală.

— Ce-i în neregulă cu tine?

El îşi duse mâinile la abdomen, cu ochii mari.

— Doamne, Sammy, asta nu era necesar.

Îmi venea să-l lovesc din nou.

— Nu? Te-ai furişat şi mi-ai pus mâna peste gură! Doamne, am crezut că…

Îndreptându-se, îmi întâlni privirea.

— Că o să-ţi fac ce? Trebuie să mă fi auzit mergând în urma ta. N-am fost chiar invizibil.

— Dar… Dar eu crezusem că nu era real, că era doar o altă halucinaţie auditivă. Acum, îmi venea să-l pocnesc pe doctorul O'Connell. Dacă Del ar fi fost un psihopat? Şi eu doar stăteam acolo, spunându-mi că nu era real? Am clătinat din cap. Nu contează, am zis. Ce vrei?

El păru rănit.

— Eu doar voiam să stau de vorbă cu tine. Mi-ai promis, apropo.

Am băgat telefonul la loc în poşetă.

— Eu n-am promis nimic, şi tu eşti aici cu Veronica…

— Nu-mi pasă de Veronica! O venă îi pulsa de-a lungul tâmplei, şi am făcut precaută un pas în spate. Am venit cu ea doar pentru că tu mă evitai, nu-mi dădeai şansa să discut cu tine.

Trecuseră săptămâni şi el tot voia să repare lucrurile?

Trist… şi chiar un pic tulburător. M-am uitat peste umărul lui după Carson, dar parcarea părea goală.

— Tu chiar ai venit aici cu Carson? întrebă Del. Ca partener?

Privirea îmi reveni la el. La o inspecţie mai atentă, am văzut că avea obrajii rumeni. Furie sau alcool?

— Da. M-a întrebat, şi eu am acceptat.

Del clătină din cap, trecând cu limba peste dinţii din faţă.

— Deci acum ieşi cu Carson?

Noua noastră relaţie părea prea fragilă să o expun întregii lumi, dar, înainte să pot spune orice, lipsa unui răspuns imediat din partea mea îl lovi într-un punct sensibil. Înjură.

— Carson dintre toţi? Tatăl lui lucrează pentru tatăl tău,

Sammy. Este pleavă.

— Nu este pleavă! Am făcut un pas în faţă, cu mâinile tremurându-mi. Şi nu-mi pasă că tatăl lui munceşte pentru al meu. Nu contează. Banii nu cumpără gustul, personalitatea sau bunul-simț.

El miji ochii.

— Vrei să spui că *el* este mai bun decât mine?

Nu voiam să mă cobor la acel nivel, dar furia mă întorcea pe dos.

— Da, este mai bun ca tine.

— Ştii ceva? N-aş fi *irosit* aproape patru ani cu tine dacă aş fi ştiut ce ratată aveai să ajungi. Mai făcu un pas, înălţându-se deasupra mea. Propria lui furie se rostogolea în valuri tulburi din el. Te-aş fi susţinut. În timp ce toată lumea îţi zicea Sam-Nebuna, eu te-am sprijinit, te-am protejat! Mi-am ţinut gura.

— Ţi-ai ţinut gura în legătură cu ce?

— Poftim? Nu poţi să-ţi dai seama? Ştiu, Sammy, mârâi el. Poți să uiţi de loialitate. Ai distrus asta. Si eşti un nimic fără mine.

M-am retras, rănită de veninul din cuvintele lui. Şi ce ar fi trebuit să ştiu că el ştia? Înainte să apuc să-i cer răspunsuri, o altă voce rece si dură interveni:

— Vezi, aici greşeşti, zise Carson din spatele lui, speriindu-ne pe amândoi. Este cam de o mie de ori mai bună fără tine.

Del se întoarse.

— De ce? Pentru că şi-o trage…

Carson îl lovi cu pumnul în maxilar pe Del. Se auzi un sunet plin, şi apoi capul lui Del se smuci înapoi. Căzu ca un pachet de cărţi, lovindu-se de pământ şi rostogolindu-se în lateral, cu o mână la maxilar.

— Ştii, am fost cam gelos când am aflat că Scott ţi-a învineţit un ochi, zise Carson, scuturându-şi mâna dreaptă. Dar apoi, mi-am zis să am răbdare, că aveai să ne dai un alt motiv să te batem măr.

— Ce ciudat să ai răbdare pentru aşa ceva, am murmurat eu.

El mă ignoră.

— Ascultă-mă bine, Del! Nu mai vorbi cu ea! Nici măcar nu te mai uita la ea! Dacă o faci, să ştii că un maxilar rupt e nimic pe lângă ce am să-ţi fac. Ai priceput?

Del mormăi drept răspuns ceva ce semăna suspect de mult cu o înjurătură.

Venind lângă mine, Carson se aplecă, buzele lui atingându-mi obrazul în timp ce vorbea:

— Cred că ar trebui să plecăm înainte să-l lovesc din nou.

Am privit peste umăr. Del se ridica, sprijinindu-se de o maşină. Mâna mea o găsi pe a lui Carson şi o strânse.

— Cred că ai dreptate.

O parte din mine nu era surprinsă că noaptea se terminase cu pumni. În drum spre casă, i-am spus lui Carson despre amintirea pe care o avusesem, dar am păstrat pentru mine cuvintele criptice ale lui Del, pentru că nu ştiam ce însemnau. La fel ca mine, şi el păru entuziasmat de această întorsătură. La început.

— Asta-i bine. Poate începi să-ţi aminteşti totul…

Se opri, concentrându-se asupra drumului.

L-am studiat în întunericul din maşină.

— Ce s-a întâmplat?

El clătină din cap, şi trecură câteva momente.

— Este periculos dacă-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. Nu-mi place să cred că persoana vinovată este cineva apropiat ţie, dar dacă acea persoană ştie că începi să pui cap la cap ce s-a întâmplat în noaptea aia…

Am înghiţit, uitându-mă în altă parte. Amintirile mele erau periculoase, dar erau şi cheia către adevăr. Am clătinat din cap de parcă aş fi putut să scap de teama ce începea să se agaţe de pielea mea.

— Şi asta nu-i tot, recunoscu el după câteva minute.

— Nu?

Carson zâmbi slab.

— Detest faptul că mă gândesc la aşa ceva, căci ştiu cât de important este să-ţi recapeţi amintirile, dar, dacă-ţi revin amintirile…

— O să fiu cum sunt acum sau ca vechea Sammy? am terminat eu în locul lui, cu tristeţe. Nu ştiu, Carson. Îmi place să cred că am primit o a doua şansă şi pentru a-mi îmbunătăţi personalitatea, şi asta nu va dispărea.

El chicoti.

— Mă bucur să aud asta.

Mi-am mușcat limba.

— Ai să mă placi în continuare dacă-mi amintesc totul?

Sprâncenele lui aproape se uniră când se uită la mine.

— Sam, eu te-am plăcut şi înainte să-ţi pierzi memoria. Doar că tu nu ai văzut asta.

— Văd acum, am şoptit. Şi voi vedea mereu, indiferent de ce-mi amintesc.

El afişă un zâmbet care îmi ajunse la inimă, în timp ce intra pe drumul ce ducea spre casele noastre. Am inspirat adânc.

— Nu vreau să ajung acasă încă.

Zâmbetul îi încremeni pe buze, şi, chiar şi în întuneric, am văzut cum albastrul ochilor lui se accentuează, căpătând nuanţa cerului de vară.

— E weekendul liber al tatei. Își vizitează fratele în Pittsburgh.

Casa goală? Am înghiţit din nou, dar dintr-un motiv diferit.

— Vrei să… mai stăm puţin împreună?

— Chiar e nevoie să-ţi răspund?

Am râs nervoasă, în timp ce degetele mele începeau să se joace cu mărgelele cusute pe poşetă. Parcă pe alee.

— Stai nemişcată!

— Bine, am zis eu curioasă.

Zâmbindu-mi repede, sări din maşină şi ocoli până pe partea mea, deschizând portiera. Apoi, îmi oferi mâna cu o plecăciune. Şi, uite aşa, mare parte din nervozitatea mea dispăru când am pus mâna în a lui.

— Nu-mi amintesc ultima dată când ai fost la mine în casă, zise el descuind uşa de la intrare. Au trecut pe puţin şase ani sau cam aşa.

— Petreceam mult timp aici, corect?

— Aproape fiecare zi, zise el încet.

Amintirile copilăriei noastre împreună erau blocate, dar faptul că ştiam că petrecuserăm atâta vreme împreună îmi domolea neliniştea.

Casa lui Carson era întunecată si liniştită. Cu mâna lui în jurul mâinii mele, mă ghidă prin camera de zi. M-am lovit de spatele unei canapele şi apoi de un mic birou, făcând câteva foi să zboare pe podea.

El mă conduse în dormitorul lui, si ritmul inimii mele crescu. Dându-mi drumul la mână, aprinse o mică lampă lângă pat. Nu făcea multă lumină, dar am văzut un mic birou în colţ şi o comodă cu o grămadă de haine împachetate deasupra. Pentru dormitorul unui băiat, părea teribil de îngrijit. Mi-am pus poşeta pe biroul lui.

Carson se dezbrăcă de haina de la smoching şi îşi dădu jos pantofii şi şosetele, punând sacoul pe spătarul scaunului. Nefiind sigură ce să fac, m-am descălţat şi am oftat uşurată. Bietele mele degete de la picioare sufereau teribil.

Stingând lampa, el reveni lângă mine şi se opri brusc.

— N-am dansat destul.

— Aşa este.

Îşi petrecu un braţ în jurul taliei mele, ridicându-mă, ca picioarele mele să fie peste picioarele lui goale. Am râs când el începu să se balanseze, mişcându-ne pe amândoi într-un ritm silenţios.

— Mă revanşez aşa?

— Da. Am zâmbit, sprijinindu-mi capul de umărul lui. Aşa-mi place mai mult.

— De ce? Pentru că nu-i Scott aici, să fie un măgar?

Am râs.

— E unul dintre motive.

Mâna lui o strânse pe a mea.

— Ţi-am spus cât de frumoasă ai fost în seara asta?

Zâmbetul meu căpătă proporţii epice.

— Da, dar poţi să-mi mai spui dacă vrei.

Râsul lui Carson reverberă prin mine, şi cealaltă mână a lui apăsă pe spatele meu, apropiindu-ne. Piepturile noastre se întâlniră, la fel şi şoldurile şi alte zone. Am început să mă înroşesc pe gât.

— Arăţi minunat, şopti el în urechea mea, mâna lui urcând pe spatele meu pentru a se odihni pe ceafa mea.

Am ridicat capul, retrăgându-mă cât să-i pot vedea faţa. Aproape că nu-mi părea real în lumina lunii care intra pe fereastra de deasupra patului lui. Am ridicat lent mâna şi mi-am pus palma pe obrazul lui.

— Mulţumesc, am şoptit.

El nu zâmbi, dar ochii îi erau întredeschişi, leneşi, ceea ce-mi încordă muşchii stomacului. Dorul din privirea lui se potrivea cu ce simţeam în interior şi mărea jindul, încât abia mai puteam suporta.

— O să mă săruţi în sfârşit? am întrebat, ameţită de aşteptare, dorinţă şi de o mie de alte lucruri.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Poate.

M-am apropiat, respirând acelaşi aer ca el.

— Nu sunt sigură că-mi place cum sună asta.

— Nici eu, mă tachină el, cu pieptul ridicându-i-se inegal lângă al meu.

Dându-mi drumul la mână, îmi cuprinse obrazul, trecând cu

degetul mare peste maxilarul meu. Mâna mea ajunse pe pieptul lui, şi inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

Şi, când capul lui coborî, expresia pură de pasiune din ochii lui mă lăsă fără aer. Gura lui îmi atinse fruntea, coborând de-a lungul obrazului meu. M-am cutremurat, închizând ochii. Şi în sfârşit buzele lui le atinseră timid pe ale mele o dată şi apoi încă o dată. Buzele mele se deschiseră drept răspuns, şi sărutul catifelat, delicat deveni mai adânc. Limba lui se mişca odată cu a mea, de parcă voia să captureze însăşi esenţa mea cu un simplu sărut.

Scoase un sunet adânc din fundul gâtului, şi degetele mele se înfipseră în cămaşa apretată. Totul dispăru, şi eram doar eu şi el, felul în care săruta, în care mă ţinea lângă el, de parcă eram ceva preţios şi inestimabil pentru el.

Şi apoi, ne mişcam. Picioarele lui se loviră de marginea patului, şi el se lăsă în jos, luându-mă cu el. Genunchii mei erau de o parte şi de alta a şoldurilor lui, afundându-se în saltea. Sărutările noastre nu încetară.

El se opri, şi, când vorbi, vocea lui era groasă.

— Eşti de acord cu asta?

— Da.

Am încuviinţat din cap, în caz că acel singur cuvânt nu era de ajuns.

Buzele lui Carson se lipiră din nou de ale mele, şi, cu degetele tremurându-mi, i-am descheiat nasturii cămăşii, pe care apoi am tras-o peste umerii lui. Pielea îi era fierbinte, fină şi netedă sub degetele mele. Mâinile mi-au alunecat peste pieptul lui, în jos pe muşchii duri ai abdomenului său. Îi prinseseră bine anii de jucat baseball.

Mi se părea că era prima oară pentru mine şi eram profund recunoscătoare pentru asta, deoarece nu mi-aş fi dorit să împart acest moment cu altcineva. Buzele lui se desprinseră de ale mele, călătorind peste bărbia mea, în jos pe gâtul meu.

— Samantha.

Îmi spuse numele de nenumărate ori, de parcă ar fi fost o rugăciune sau un blestem. Nu eram sigură ce era, dar, de fiecare dată când vorbea, inima mea se răsucea ameţitor.

Un fior îi străbătu corpul când l-am sărutat pe frunte. În acel moment, mi-am dat seama că aşteptase, dorise asta de mult mai mult timp decât mi-aş fi putut eu imagina. Urmă un val de euforie, şi eu m-am simţit grea şi uşoară în braţele lui, în siguranţă şi preţuită. Voiam să râd, să o iau mai încet, să mă grăbesc şi să nu mă opresc niciodată. Capul mi se învârti când degetele lui alunecară pe braţele mele, coborând bretelele cu ele. Degetele lui găsiră micul fermoar de la spatele rochiei mele, deschizându-l încet spre şolduri.

Carson mă întoarse pe spate, sărutându-mă pe obraz, buze, gât şi umeri. Mâna lui trecu peste abdomenul meu şi mai jos, zăbovind până când mi se păru că o iau razna. Curbă o mână în jurul coapsei mele, punându-mi piciorul în jurul taliei lui, şi ne-am mişcat împreună până am rămas fără aer, acoperiţi unul de celălalt, înecându-ne împreună.

Perfect – ne potriveam perfect împreună. N-a existat un moment de ezitare sau de îndoială. Nici o voce sâcâitoare în mintea mea, şi Carson îmi oferise suficiente şanse să trag frâna, chiar şi înainte de a se opri pentru a lua protecţia.

— Eşti sigură? şopti el pe buzele mele.

— Da. Următoarele cuvinte ieşiră din mine într-un suflet. Te iubesc!

Carson încremeni. Nu eram sigură că respira în următoarele secunde, şi poate că a doua zi aveam să-mi trag una fiindcă rostisem acele cuvinte, dar acum nu voiam să le retrag, chiar dacă erau prea mult, prea curând.

Închise ochii şi expiră prelung.

— Mai spune-o o dată!

— Te iubesc! Vocea mea era mai sonoră, mai puternică. Te

iubesc!

Mai trecu o secundă, şi apoi buzele lui le atinseră pe ale mele.

— N-am crezut că voi auzi vreodată aceste cuvinte.

Mi-am lipit palma de obrazul lui.

— Eu, da.

Deschise ochii si se uită în ochii mei.

— Te iubesc de când te ştiu, Sam! La fel de mult cum te iubesc acum.

Tandreţea infinită din ochii lui luminoşi făcu să mi se adune lacrimile în ochi. Le-am reținut, temându-mă că el n-ar pricepe că nu erau lacrimi de tristeţe. Corpul îi tremura, şi nu eram sigură dacă de uşurare sau de anticipare, şi apoi n-am mai gândit deloc… sau poate m-am gândit atât de mult, încât nu puteam să identific un gând sau o senzaţie. O parte din mine era îngrijorată că medicamentele care se adunaseră în organismul meu aveau să anestezieze cumva totul, dar nu o făcuseră. Era atât de mult, şi totul era nou, proaspăt şi palpitant pentru mine.

Când lucrurile au încetinit, inima mea încă gonea, respiraţia îmi provoca o ameţeală plăcută. Cu muşchii slăbiţi şi gândurile ca nişte castroane mari cu jeleuri, i-am zâmbit.

El îmi zâmbi pieziş. Părul lui negru era umed pe frunte, cârlionțându-se uşor.

— Eşti bine?

— Perfect, am zis eu.

Carson mă sărută, apoi se rostogoli pe spate, petrecând un braţ în jurul meu şi trăgându-mă lângă el, ca să-mi sprijin capul pe pieptul lui. Fiecare respiraţie a lui era precipitată pe obrazul meu îmbujorat.

— Ce trebuie să fac ca să te conving să rămâi aici?

Am chicotit.

— Nu sunt sigură că părinţii mei ar aprecia dacă aş veni dimineaţă, dar pot să rămân… Am făcut o pauză, simţind nesiguranţa strecurându-se asupra mea pentru prima dată. Adică,

dacă chiar vrei să mai rămân o vreme.

El întoarse capul spre mine.

— Sam, eu nu vreau să pleci. Vreodată. Şi ştiu că nici tu nu vrei să pleci.

În pieptul meu reveni stupida, dar minunata umflătură, şi aş fi putut să plutesc de pe pat.

— Bine.

Gâtul lui se mişcă în timp ce mă privea.

— Sam, mai devreme, n-am vorbit aiurea. Te iubesc – te-am iubit. Sper ca tu…

— Am vorbit serios, am zis eu, împreunându-mi degetele cu ale lui. Şi cred… cred că am simţit asta dinainte, dar n-am recunoscut-o niciodată.

Colțurile buzelor lui Carson se ridicară. Am rămas unul în braţele celuilalt, vorbind despre nimicuri, râzând uşor, oprindu-se pentru a ne săruta şi pentru a ne atinge, pierzându-ne încă un pic şi lăsând timpul să treacă. Probabil am adormit, pentru că ştiam că visam. Era aşa neclar, aproape real, dar nu chiar.

Aşteptam în afara bibliotecii, la şcoala, cu capul dat pe spate.

Satisfacţia curgea prin mine, atenuând gelozia care fierbea în mine de fiecare dată când îl vedeam chiar şi uitându-se la Cassie după acea petrecere.

Îl prinsesem şi aveam să-l distrug.

Paşi răsunară, şi eu am deschis ochii, zâmbind deja cu nerăbdare. Carson ieşi, spunându-i ceva Diannei.

M-am desprins de zid, păşind direct înfiata lui.

— Trebuie să vorbim.

Ochii lui albaştri luminoşi reflectară îngrijorarea. Se uită la Dianna.

— Ne vedem mai târziu!

Fata încuviinţă din cap şi se îndepărtă repede. Eu am rânjit arogant, înclinând capul într-o parte.

— Ce mai faci, Carson?

— Ce vrei, Sam? Începu să meargă. Am treabă şi, deşi sunt sigur că va fi interesant, n-am timp.

Am mijit ochii la el. Gelozia era acolo, dar şi furia. Cum putea să fie mereu aşa dispreţuitor cu mine? Fiecare tip din şcoala asta blestemată mă voia. Toţi, mai puţin el.

— Ştiu ceva, am zis.

El se opri chiar înainte de uşă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Și…

— Ştiu că o plăteşti pe Dianna.

— Da, pentru sex. M-ai prins.

Am strâns buzele, enervată că nu era deloc intimidat de mine. Probabil avea de-a face cu faptul că-mi petrecusem mare parte din viaţă alergând fără tricou pe mine, cu el şi fratele meu.

— Mă îndoiesc că trebuie să plăteşti pe cineva pentru sex. Deşi sunt surprinsă că te-ai încurcat cu Cassie fără ca ea să te plătească.

Ochii lui se opriră asupra mea, fermi şi arzători. Îi iubeam şi îi uram ochii.

— Despre asta voiai să vorbim? Despre faptul că m-am combinat cu Cassie acum câteva luni?

— Nu. Am strâns pumnii. Gelozia era o scorpie, dar şi eu eram. Şi ştiam că ce eram pe cale să fac era greşit, dar nu-mi păsa. Pur şi simplu, nu-mi păsa. Dar are de-a face cu faptul că o plăteşti pe fiica profesorului tău de istorie. Hmm… Am bătut cu un deget în bărbie. Mă întreb de ce. Stai! Nu eşti la ora aia cu Cassie?

Carson își încrucișă braţele.

— Ba da.

— Şi ea mi-a zis că pici la materia asta. Deci, mă întreb de ce ai putea să o plăteşti pe Dianna.

— Doamne, nu ştiu, dar sunt sigură că o să-mi spui.

Pielea mi s-a înroşit de furie, glasul mi s-a ascuţit.

— Ştiu că o plăteşti pe Dianna ca ea să pună mâna pe testele

tatălui ei şi să te ajute să trişezi.

Se uită îndelung la mine, apoi râse.

— Bine. M-ai prins. Ce o să faci, Nancy Drew?

Mă mâncau mâinile să-l pălmuiesc.

— Cassie ştie, şi ştii că nu se pricepe să ţină un secret.

El strânse din dinţi.

— Sunt sigură că o păsărică va duce informaţia la urechea directorului destul de curând, şi apoi ştii ce se va întâmpla. Am zâmbit, încântată că toată atenţia lui era asupra mea – atenţie neplăcută, dar aveam parte de ea. Îl prinsesem. Trişatul se ia foarte în serios prin părţile astea. Am auzit că e la fel şi la Universitatea de Stat Pennsylvania.

Buzele lui Carson se subțiară.

— Doamne, Sam…

Am deschis usa, ieşind în aerul rece de martie.

— Poți să-ți iei adio de la bursa aia. Păcat!

— Eşti aşa o…

— Ce? O scorpie? M-am uitat peste umăr, întâlnindu-i privirea. Au!

— Nu. Nu eşti o scorpie. Mă urmă afară, cu ochii întredeschiși. De fapt, este trist când mă gândesc la cum erai.

Nu era reacţia la care sperasem eu, şi sub furie aştepta suferinţa.

— Nu sunt tristă.

Buzele lui formară un zâmbet batjocoritor.

— Ba eşti. Fă ce poţi mai rău, Sam! Şi vei regreta.

Ridicându-mă brusc, am strâns păturile la piept. Presiunea-mi apăsa pe gât, pe piept. Pereţii negri, acoperiţi cu postere, din dormitorul lui Carson se mişcau nesigur.

Nu era un vis. Oh, Doamne, nu, era o amintire. Ştiam în adâncul meu, în fiecare celulă. Carson o plătea pe Dianna să-i facă eseurile, să-i aranjeze examenele pentru singurul curs la care pica. Şi eu

cumva aflasem – îi spusesem lui Cassie şi ameninţasem să-l expun, distrugându-i şansa la bursa de baseball si viața.

„Fă ce poţi mai rău… şi vei regreta.”

Mi se făcu rău. El fusese… putea el să fie cea de-a treia persoană de pe stâncă? Întregul meu corp se răci. Nu era posibil.

Oh, Doamne!

Dintre toţi oamenii, el avea un motiv să ne reducă la tăcere.

Brusc, mi-am amintit expresia precaută din privirea lui când m-a văzut acasă în prima zi, faptul că nu avea nimic de bine de zis despre Cassie, că ştia stânca la fel de bine ca mine şi cât de ferm fusese susţinând că nu eu o rănisem pe Cassie. Biletele pe care mi le lăsam singură – „Nu-l lăsa să afle că-ţi aminteşti ceva”. Subconştientul meu încercase să mă avertizeze?

Să mă avertizeze să nu-i spun lui Carson?

Capitolul 26

Inima îmi bătea cu putere şi stomacul mi se răscolea. Tocmai mă dădusem lui, îi spusesem că-l iubeam şi… nici măcar nu puteam să termin acel gând. Trebuia să ies de aici, să mă gândesc la asta, pentru că nu putea să fie el – oricine, numai el nu.

Carson se mişcă lângă mine, ridicându-se lent.

— Ce este, Sam?

— Trebuie să plec.

Vocea îmi răsună ca o şoaptă răguşită.

— Bine. Căscă, trecând cu palma peste frunte. Dă-mi voie să te conduc acasă! Este târziu.

— Nu. Nu trebuie.

Am dat cuvertura la o parte şi mi-am găsit rochia adunată grămadă.

Carson se ridică în fund, coborându-şi picioarele peste marginea patului.

— Nu-i mare lucru. Nu vreau să…

Se opri, privindu-mă cum trag rochia peste cap. Zâmbind, se întinse spre mine.

Eu am sărit înapoi, împiedicându-mă de pantofii lui. M-am sprijinit de perete.

Zâmbetul lui păli.

— Sam, eşti bine?

— Da. Mă cuprinse panica în timp ce reuşeam să ridic fermoarul până la jumătatea spatelui. Este târziu. Trebuie doar să mă duc acasă.

Nu părea convins, acum că era complet treaz. Sprâncenele îi erau unite de îngrijorare în timp ce eu îmi căutam pantofii, renunţând într-un final, nereuşind să-i găsesc pe întuneric. Luându-mi poşeta de pe biroul lui, m-am retras cu spatele spre uşă.

— Ne… ne vedem mai târziu!

Emoţia îmi bloca gâtul, dar nu-mi puteam permite să mă gândesc la ceea ce se întâmplase între noi şi la ce ar fi putut să facă fără să îmi ies din minţi.

El se ridică, dar îmi era greu să îmi menţin privirea asupra feței lui.

— Stai! De ce te-ai speriat? Sam?

Incapabilă să spun ceva fără să izbucnesc în lacrimi, m-am întins spre uşă şi am înaintat orbeşte prin holul îngust. Lovindu-mă de obiectele din umbră, am ignorat junghiurile de durere şi m-am grăbit spre uşa de la intrare. Am tresărit la scârţâitul făcut de uşă şi am ieşit, închizând-o în urma mea.

Am inspirat guri mari de aer. În picioare îmi intrau pietricele tăioase, iar firele reci de iarbă îmi amortizau paşii. „Era Carson? Mereu fusese el?” Inima-mi fu lovită de o aşchie si apoi de alta.

„Carson.”

Gândurile îmi erau împrăştiate, trecând de la momentul în care îl văzusem în dormitorul meu până la sărutul arzător pe care mi-l

dăduse înainte să adorm. Grăbindu-mă peste câmpul tuns, am strâns pumnul peste gură, ca să-mi înăbuş ţipătul. Nu putea să fie el. Aveam încredere în el dincolo de orice dubiu, şi fusese aşa bun cu mine, chiar dacă eu eram sigură cu nu meritam. Îndoiala înflorea sub confuzie, încercând să preia conducerea, dar acele cuvinte…

Acele cuvinte fuseseră un avertisment.

— Sam!

Un hohot strangulat îmi scăpă. Nu-l puteam înfrunta, nici măcar nu mă puteam uita la el fără să am nişte timp să mă gândesc la asta.

Carson mă prinse din urmă înainte să ajung la jumătatea drumului. Prinzându-mă de braţ, mă întoarse. Era gol de la talie în sus, pantalonii nici măcar nu erau închişi în graba de a mă prinde.

— Sam, ce se întâmplă? întrebă el, cu ochii mari.

Am încercat să-mi eliberez braţul.

— Te rog, doar dă-mi drumul! Te rog!

El rezistă.

— Ce-i în neregulă? Am mers prea repede? Vorbeşte cu mine, Sam!

Mi se tăie răsuflarea în timp ce privirile ni se întâlniră, şi inima mi se mai crăpă într-un loc.

— Tu ai făcut-o?

— Să fac ce? Se întinse cu mâna liberă, dându-mi părul pe spate. Sam, vorbeşte cu mine! Ajută-mă să înţeleg ce se petrece. Orice ar fi, va fi bine.

Tandreţea din vocea lui îmi făcu pieptul să se strângă. Cum putea să fie aşa, după ceea ce făcuse? Făcea ca totul să pară incredibil de ireal.

— Mi-am… amintit ceva.

Pe chip i se citi confuzia, atât de sinceră, că începeam să mă îndoiesc de mine însămi.

— Bine. Ce?

— Era despre tine, am zis eu, cu pulsul gonind nebuneşte.

Ştiam că o plăteai pe Dianna – că trişai la examenele de istorie. Probabil i-am zis lui Cassie şi… te-am ameninţat la şcoală, când plecai de la bibliotecă. Mi-ai spus că, dacă spun cuiva, aveam să regret.

Carson dădu drumul braţului meu şi făcu un pas în spate.

— Sam…

Am tremurat sub greutatea cuvântului unic.

— Te-am ameninţat că îi voi spune directorului.

— Tu… tu crezi… Îşi trecu o mână prin păr. Tu crezi că am fost eu, din cauza asta?

— Era o a treia persoană acolo, şi tu… tu aveai motive…

Se uită la mine cu suferinţă – nu cu furie – pe chipul său, şi convingerea mea începu să se clatine şi mai mult.

— Nu-mi vine să cred ce zici, murmură el uimit.

— Eu?

Mi-am încrucişat braţele în jurul meu, tremurând.

— Da. Tu! Doamne, am crezut… am crezut că te-ai schimbat, dar asta-i vechea Sammy. Trecând de la o presupunere greşită la alta, făcând ca totul să fie despre tine! Făcu un pas înainte, cu ochii scăpărând în lumina slabă a lunii. Ce dracului, Sam?

— Dar te-am văzut cu ea, îi dădeai bani, şi eu te-am ameninţat. I-am spus lui Cassie! Aveam de gând să mergem la director.

Chiar în vreme ce cuvintele îmi ieşeau pe gură, am avut o secundă să conştientizez cât de scorpie fusesem. Sigur, era greşit să trişezi, dar Doamne…

Carson se uită la mine, apoi râse sumbru.

— Habar nu ai ce ai văzut.

— Atunci, spune-mi, pentru că eu chiar nu vreau să cred asta!

El tresări, şi din nou am fost lovită de un alt junghi de îndoială. Era furios pe mine, dar nu în felul în care credeam eu că avea să fie, şi în cuvintele şi în ochii lui era prea multă suferinţă.

— M-ai văzut plătind-o pe Dianna. Asta s-a întâmplat. Dar o

plăteam să-mi dea *meditaţii* la istorie.

Braţele mi-au căzut pe lângă corp.

— Poftim? am zis eu sugrumat.

— Da, de asta o plăteam – încă o plătesc. Tatăl meu a lucrat în plus pentru tatăl *tău,* făcând curat în birourile lui şi tot felul de rahaturi, ca eu să-mi păstrez bursa.

Mi-am amintit ce spusese mama. Vinovăţia mă străbătu ca nişte lovituri de bici. Oh, Doamne, cum de putusem să mă… înşel aşa tare?

— De ce nu mi-ai spus când te-am acuzat?

— De ce trebuia să o fac? De ce ţi-aş fi datorat adevărul ţie, dintre toţi oamenii? Nu m-ai fi crezut. Inspiră adânc şi înjură. Doamne, Sam, ai crezut că am fost eu? Că eu am împins-o pe Cassie de pe stâncă şi apoi pe tine?

Lacrimile mi se adunară în ochi în timp ce-mi dădeam de pe faţă părul răvăşit de vânt.

— Dar ai spus că voi regreta.

Carson se smuci înapoi de lângă mine de parcă l-aş fi pălmuit. Şi poate o palmă ar fi fost mai bine. De la accident, Carson îmi fusese alături si nu se îndoise nici măcar o dată de mine. Iar eu mă îndoisem.

— Adică într-o zi vei regreta lucrurile pe care le-ai făcut. Nu în felul în care crezi tu – *stai!* Tu *chiar* crezi că am vrut să te rănesc? Chiar şi după ce ţi-am spus ce simţeam? Când văzu răspunsul în expresia mea, înjură din nou. N-aş putea niciodată să te rănesc. Te-ai fi putut duce la director sau oriunde, şi eu n-aş fi făcut nimic în legătură cu asta.

— De ce eu si Cassie nu ne-am dus la director?

— Nu ştiu. Inspira şi apoi expiră greu. Îmi place să cred că te-ai răzgândit, dar mă îndoiesc. Tu şi Cassie aţi dispărut în weekendul ăla.

Şi ştiam că spunea adevărul şi că eu mă purtasem impulsiv când

îmi revenisem din acea amintire. Nu puteam să văd printre lacrimi când m-am întins spre el orbeşte.

— Carson, îmi pare…

— Îţi pare rău? Se feri de mine, dându-se înapoi şi clătinând din cap. Nu cât de rău îmi pare mie.

Inima mi se sfărâmă fix pe jumătate.

— Îmi pare aşa rău! Sunt doar confuză. Abia mi-am amintit…

— Şi automat ai presupus că aş fi în stare de aşa ceva? De ce? Pentru că este probabil ca eu să mituiesc, să trişez şi să omor pe cineva? Şi apoi să petrec timp cu tine şi să mă *culc* cu tine, după ce am încercat să te omor? În cuvintele lui era suferinţă, de parcă zgândărisem o rană proaspătă. Pentru că vechea Sammy ar fi crezut lucrurile alea, dar eu am crezut că ea nu mai e. Evident, m-am înşelat.

— Carson…

— Nu. Continua să se retragă, cu maxilarul încleştat. Nu. Tu eşti tot vechea Sammy. Poate nu la fel de rea ca atunci, dar ea-i încă acolo. Prost am fost să cred altceva.

Mi se părea stupid şi inutil să-mi cer scuze. Era îngrozitor de ce-l acuzasem, dar nu mă puteam opri. Aveam nevoie să ştie cât de îngrozitor mă simţeam. Grăbindu-mă spre el, piciorul mi s-a prins în gazon, şi m-am împleticit înainte.

Carson mă prinse de braţe înainte să cad cu faţa pe pământul tare.

— Doamne, Sam, zise el printre dinţii încleştaţi.

Mi-am lipit fruntea de pieptul lui gol, abia putând să respir printre lacrimi.

— Îmi pare atât de rău! Sunt aşa confuză.

Mâinile lui fluturară pe lângă braţele mele, şi o secundă mai târziu mă strângea lângă el, îngropându-şi faţa în părul meu. Îmbrăţişarea lui dură doar câteva secunde, apoi îmi dădu drumul şi se trase înapoi.

— Du-te acasă, Sam! Vocea îi era încordată, sugrumată. Du-te acasă!

Stând acolo, l-am privit întorcându-se şi plecând în fugă, dispărând în umbre. În piept mi se deschise o durere, trecând ca un val prin mine. M-aş fi putut duce după el, dar ştiam… ştiam că-l pierdusem înainte să-l fi avut de fapt.

În dimineaţa următoare, când m-am trezit, mă durea fiecare parte din corp din diferite motive. Unele bune. Majoritatea proaste. Nu voiam să deschid ochii sau să mă dau jos din pat, dar mi-am dat seama că nu eram singură.

Fratele meu stătea la capul patului, cu picioarele încrucişate la glezne şi cu ziarul de dimineaţă în poală – la secţiunea de sport.

Frecându-mi ochii umflaţi cu mâna, m-am încruntat.

— Ce faci aici?

— Hmm… întrebări, întrebări. Am şi eu unele. Îndoi ziarul şi-l lăsă pe podea. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

M-am uitat la el; n-aveam chef de timp petrecut ca fraţii.

El ridică o mână.

— Sunt curios. Ai plecat de la banchet după doar o oră. Aparent, Carson te-a dus acasă. Del arăta de parcă l-aş fi lovit iarăşi, dar nu l-am lovit. Făcu o pauză, bifând pe fiecare deget. Urma inelarul. În dimineaţa asta, am ieşit la alergat cu Carson, şi nu mi-a zis decât că ţi-au revenit nişte amintiri şi apoi n-a mai spus nimic. Şiiiii…

— Mai este ceva, am gemut eu, băgându-mi faţa în pernă.

La auzul numelui lui Carson, am simţit o durere despre care ştiam că nu avea să treacă niciodată.

— Şi, chiar dacă tu şi Carson aţi plecat cu *mult* înaintea mea, te-ai strecurat în casă *mult* după ce am ajuns eu acasă. Vrei să-mi explici?

— Nu.

Vocea îmi era înăbuşită de pernă.

Scott se întinse lângă mine.

— Nu vreau detaliile murdare. Vreau să-mi păstrez micul dejun în stomac, dar cât Carson a fost îndrăgostit în secret de tine…

M-am ridicat în genunchi. Peste faţă mi-au căzut buclele dese rămase de azi-noapte.

— Oh, Doamne! Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Omoară-mă acum!

— Ce s-a întâmplat? Îmi trase mâinile de pe faţă. Nu poate să fie chiar aşa rău.

— Ba este. Chiar este. M-am lăsat pe spate. Eram îngrozitoare înainte să-mi pierd memoria şi sunt îngrozitoare şi după. L-am acuzat pe Carson că el a fost cel care ne-a făcut rău mie si lui Cassie.

— Oh, Doamne, Sam, va trebui să-mi oferi o explicaţie mai bună de atât!

I-am spus, începând cu amintirea avută la banchet şi cea de mai târziu, fără a povesti mare parte din ceea ce se întâmplase cu Carson. În versiunea mea, am adormit vorbind cu el.

Când am terminat, Scott clătină din cap.

— O să-i treacă, Sam.

— Nu, nu o să-i treacă.

Pentru că, serios, cine trece peste a fi acuzat de crimă?

— Ba da, o să-i treacă. Înţelege că ai trecut prin multe. Trebuie doar să-i oferi nişte timp.

Am ridicat neajutorată braţele.

— Sunt aşa o idioată!

— Cu asta sunt de acord. Scott se ridică. Uite, du-te să faci un duş! Eu şi Julie mergem la film. Ar trebui să vii cu noi.

Mi se trezise un pic interesul, dar am clătinat din cap. Aveam nevoie de mai mult timp să mă bălăcesc în patetismul meu. Scott a plecat, iar eu am stat întinsă o vreme, uitându-mă la tavan. Cum de putusem fi aşa proastă? Am hotărât că era un talent.

M-am trezit după-amiaza târziu. Scott era încă la film cu Julie, mama plecase la o întâlnire de caritate sau aşa ceva şi habar n-aveam unde era tata sau dacă era acasă. M-am dus la duş. La un moment dat, lacrimile s-au amestecat cu apa, şi, chiar şi după ce m-am uscat şi m-am schimbat, faţa îmi era încă umedă.

Trebuia să mă revanşez faţă de Carson, dar nu eram sigură cum. Nimeni nu l-ar putea învinovăţi dacă nu avea să treacă peste asta.

Stând pe pat, m-am uitat la cutiuţa muzicală. Senzaţia arzătoare îmi urcă pe coloană, fiind aruncată cu capul înainte într-o amintire.

M-am împiedicat pe aleea lui Del, cu faţa plină de lacrimi. Cum putea el să-mi facă asta? Cum putea ea? Eram cea mai bună prietenă a ei, singura persoană care-i tolera prostiile, şi ea se culcase cu iubitul meu.

O uram – îl uram.

Del mă prinse din urmă.

— Sammy, îmi pare rău! A fost o greşeală. Eram beat. Şi ea la fel.

— Şi asta ar trebui să facă lucrurile în regulă? M-am întors spre el, cu mâinile tremurându-mi. Nu le face! Te-ai culcat cu cea mai bună prietenă a mea!

El privi nervos peste umăr.

— Mai încet. Părinţii mei…

— Nu-mi pasă! Vocea îmi era stridentă. Aţi aşteptat până am adormit? Te-ai distrat intrând în Anul Nou cu ea?

— Nu! Nu a fost aşa. Jur!

Am râs aspru şi am întins mâna; degetele mi s-au strâns în jurul lănţişorului. Cu o smucitură puternică, lănţişorul delicat cedă.

I l-am aruncat înapoi.

— Am terminat. De data asta pe bune.

Del rămase cu gura căscată.

— Nu vorbeşti serios.

Oh, vorbeam foarte serios. Nu-mi păsa de ce credeau sau voiau părinţii mei. Şi dintr-odată avea sens că prietena mea, Cassie, voia să ne vedem în noaptea asta la casa de vacanţă. Urma să admită că se culcase cu iubitul meu. Mișto!

— M-am săturat ca ea să tot facă lucruri din astea!

El s-a întins spre mine, dar eu m-am dat la o parte.

— Sammy, trebuie să te calmezi!

Am clătinat din cap.

— O omor.

Când am ieşit din amintire, stăteam în dormitor, uitându-mă la reflexia mea. Faţa fetei din oglindă era palidă, ochii căprui-verzui erau schimbaţi într-atât, încât păreau aproape negri. Corpul îi tremura şi pieptul i se ridica agitat.

Ea eram eu.

Făcând un pas în spate, mi-am pus degetele peste gură. Del mă înşelase cu Cassie. De asta fusesem aşa atrasă de poza cu ei făcută de Anul Nou? O altă parte din subconştientul meu încerca să se elibereze, cerând ca eu să recunosc ce însemnase poza aceea pentru mine? Din nou, Del mă minţise. Nu dădusem lănţişorul jos pentru că voiam să fac duş. I-l aruncasem în faţă. Îmi adunasem curajul şi mă despărţisem de el. Acel mic triumf se pierdu însă în umbra tuturor celorlalte lucruri.

Furia încă fierbea prin venele mele, ca o otravă ce infecta osul şi ţesutul ca o boală. Când spusesem că aveam să o omor pe Cassie, credeam că vorbisem serios.

Cassie voise să ne vedem la casa de la lac şi, după spusele lui Carson, eu mă dusesem întâi acasă. Şi motivul pentru care plângeam şi-l sărutasem pe Carson avea sens acum.

Am râs şi apoi m-am cutremurat auzind sunetul strident.

Nu era de mirare că Del credea că-i eram datoare. Si avea dreptate. Mă protejase. Doar el ştia cât de supărată fusesem pe

Cassie în noaptea în care ea murise. Del ştiuse adevărul. Probabil existase o a treia persoană pe stâncă, doar că nu *cu adevărat* – era doar o altă cale prin care subconştientul meu încerca să-mi spună că mai ştia cineva adevărul, ştia ce făcusem.

Biletele nu aveau sens si nici nu era clar cum eu si Cassie ajunseserăm pe stâncă, dar mai conta acum?

Un val de emoţii se eliberă, cutremurându-mă de parcă eram făcută din hârtie. Prin faţa mea trecură toate acele momente în care eu îi bănuisem pe toţi – Del, Scott, Carson – şi întreţinusem ideea că fusese un străin.

Genunchii mi se loviră unul de altul; respiram repede şi precipitat. Eu eram – eu fusesem dintotdeauna. Aveam motiv să-i fac rău lui Cassie, mai mult decât oricine altcineva, şi acea furie – acel îngrozitor val de distrugere pură – era încă în mine. Chiar o omorâsem pentru *Del?*

Doamne, niciodată nu mă urâsem mai mult!

M-am întors, dar lacrimile mi-au înceţoşat vederea când am luat cutiuţa muzicală de pe noptiera de lângă pat şi am aruncat-o direct în oglindă. Din cutiuţă răsună o notă discordantă. Oglinda se sparse în zeci de bucăţi, care căderau şi tot căderau. Eu eram acea oglindă – acea cutie –, distrusă, spartă într-o grămadă de bucăţi ascuţite.

Cutiuţa căzu pe podea. Mica dansatoare în costumul ei se sparse, dar baza rămase. Scoase un alt sunet slab, ca un mic mieunat.

În spatele ochilor apăru o străfulgerare de lumină, urmată de o durere ascuţită între tâmple, de parcă cineva înfipsese o şurubelniţă în capul meu. M-am aplecat, cu mâinile încleştate pe cap, întrebându-mă dacă fusesem tăiată de o bucată sadică de sticlă.

Şi apoi, se întâmplă.

Ameţeala mă copleşi, ca nişte valuri agitate ce cad şi erodează ţărmul. Cu fiecare val, o nouă amintire se elibera. Sărind de la

jumătatea scărilor mari în braţele lui Scott, care mă aştepta, eu chicotind în timp ce el urla la mine. Mama înlocuindu-l, ţinându-mă strâns în timp ce doctorul îmi verifica încheietura fracturată, cuvintele ei liniştitoare pierdute în lacrimile mele.

O alta cu mine stând cu picioarele încrucişate în căsuţa din copac, faţă în faţă cu un Carson de zece ani neastâmpărat.

— *Adevăr sau provocare! am strigat eu.*

— *Provocare. Zâmbea. Te provoc să mă săruţi.*

Amintirea fu dată deoparte, înlocuită de momentul când o întâlnisem pe Cassie prima oară. Cât de atrasă fusesem de ea, de parcă mă uitam la propria reflexie. Amândouă fugind de băieţi, chicotind când ne-am împiedicat, purtând pantofii şi bijuteriile mamei ei. Veneau una după alta, mergând în urmă şi apoi revenind repede pe când aveam 15 ani şi stăteam în dormitorul ei.

— *Eşti aşa norocoasă, zise ea moale. Ai totul.*

Atunci, nu înţelegeam asta, dar am văzut-o băgând o bucată de pergament la fundul cutiei ei muzicale, închizând ascunzătoarea.

Şi apoi, amintirea dispăru, pierdută în valul crescând al amintirilor. Viaţa mea – lucrurile pe care li le făcusem şi pe care le spusesem oamenilor. Revenise totul într-un val. Copilăria petrecută ţinându-mă după fratele meu şi Carson – *Carson.* Şi o bogăţie de emoţii mă îngenunche. Prietenia aproape obsesivă avută cu Cassie şi cum îmi înghiţise întreaga viaţă. Pielea şi inima îmi fură străfulgerate de amintirile despre cum îi fusesem prezentată lui Del la o petrecere a companiei, împinşi practic să fim împreună de părinţii noştri. Furia se învârtea în pieptul meu ca nişte viespi enervate. Fusesem atât de furioasă, de amărâtă, sub faţadă. Aşa disperată să fug de propria viaţă, încât mă transformasem într-o persoană care ieşea în evidenţă, rănindu-i pe alţii, ca eu să mă simt mai bine, să deţin un oarecare control.

Dar eram rea… pentru că puteam să fiu. Pentru că nimeni nu îndrăznea să mă oprească. Nu exista nici o scuză reală pentru

comportamentul meu, pentru ceea ce îi permisesem lui Del să facă, pentru cum o lăsasem pe Cassie să-mi conducă viaţa. Eu făcusem atât de multe greşeli urâte, dar în acea noapte…

Mă dusesem la cabană, prinsă într-o furtună de emoţii amestecate. Tocmai mă despărţisem de Del şi-l sărutasem pe Carson, şi cea mai bună prietenă a mea era o ticăloasă trădătoare. Un alt mesaj de la ea mă anunţase să ne vedem sus, pe stâncă. Aruncasem cu telefonul într-un copac din apropiere înainte de a-l ridica şi de a-l pune la loc în buzunarul blugilor. Fusesem atât de furioasă, şi mai iritată de faptul că fusesem nevoită să parcurg drumul prin pădure pe întuneric fără să fiu rănită. Nu ştiam ce urma să-i fac când aveam să pun mâna pe ea, dar prietenia noastră se terminase. Să-mi fure hainele şi bijuteriile era una, dar iubitul? Suficient. Terminasem cu ea.

Ce-am văzut când m-am apropiat de marginea pădurii şi de stâncă nu era ceva la care să mă fi aşteptat sau pe care să-l pot pricepe cu adevărat, dar, cel mai important, mi-am amintit.

Am văzut chipul asasinului lui Cassie.

Capitolul 27

Inima-mi bubuia în piept, pompând sângele prin vene atât de repede, încât stomacul meu zvâcni şi pereţii dormitorului păreau să se învârtă nebuneşte.

Îmi amintisem *totul.*

Mă dusesem acolo pentru că prietena mea voise ca eu să fiu acolo. Voise ca eu să văd, şi am văzut. Am *înţeles.* De ce mama ei îşi dorise ca ea să stea departe de mine. De ce Cassie se ţinuse după Del şi mă forţa în mod constant – *lua* de la mine –, de ce prietenia noastră era un mic monstru amar, răzbunător, trist sub straturile sale complexe, cutremurătoare.

În timp ce mă chinuiam să stau în picioare, cel mai mult

simţeam cum tristeţea îmi încleştează gâtul, cum îmi strânge inima până când se frânge într-un milion de bucăţi.

Abia puteam să respir, să gândesc pe lângă durerea acută.

Cassie… biata Cassie…

Ştiam cine o omorâse.

Sub şlapii mei, bucăţi de oglindă se striviră, în timp ce m-am poticnit spre birou, am luat telefonul şi am intrat la contacte. Telefonul sună. O dată. De două ori. De cinci ori. Lacrimile îmi înceţoşară vederea. Nu avea să răspundă. Sigur că nu. Îl acuzasem de lucruri groaznice, şi acum, că-mi amintisem ce nenorocită fusesem cu el, nu pe el ar fi trebuit să-l sun, dar trebuia să spun cuiva. Trebuia să scot cuvintele din gură, pentru că ele făceau totul real. Schimbau totul.

Se auzi mesageria vocală a lui Carson.

Am închis strâns ochii.

— Sunt eu. Mi-am amintit totul. Ştiu… ştiu cine a omorât-o pe Cassie. Nu ştiu ce să fac. Te rog…

Uşa dormitorului meu scârţâi când se deschise, şi am ridicat privirea. Inima mi-a sărit din piept, iar degetele au strâns telefonul subţire. Silueta umplea uşa – aceeaşi siluetă pe care o văzusem în toate acele amintiri, privind în jos spre mine în timp ce eram întinsă pe stâncă, atingându-mă şi verificând pulsul. Umbra bărbatului care-mi bântuia paşii era reală. Poate că nu pe bancheta din spate a maşinii, dar ştiam fără îndoială că fusese în pădure, privindu-mă, luându-mi geanta şi biletul din maşină după accident. Mă lăsase să mor de două ori?

Mă durea inima din cauza trădării.

— Tată? am zis eu, ameţită.

— Închide telefonul, Samantha.

Să închid telefonul era de rău. Să stau acolo era o prostie, dar eram în stare de şoc. Tremuram, în timp ce tata venea spre mine, uitându-se la oglinda spartă şi la cutiuţa muzicală. Îmi luă telefonul

din strânsoare şi închise apelul.

— Pe cine ai sunat, Samantha? întrebă el, punând telefonul în buzunarul de la spate.

Am dat înapoi.

— Pe nimeni.

Făcu o grimasă.

— Nu mă minţi! Ştiu că erai cu cineva la telefon. Cine era?

N-aveam cum să-i spun. Am închis gura, rugându-mă ca dragul de Carson să fi hotărât să asculte mesajul meu şi să ştie că ar face bine să sune la poliţie. Slabe şanse, considerând că probabil ştersese mesajul fără să-l asculte şi, chiar dacă l-ar fi ascultat, ar fi sunat înapoi, iar acum tata avea telefonul meu.

— Era Carson, nu-i aşa? De ce, prinţesă, de ce a trebuit să-l implici? Îşi frecă fruntea, părând dezamăgit, de parcă stătusem prea mult afară şi depăşisem ora de stingere. Asta… va trebui să rezolvăm asta. Pot să mă ocup de el.

Mă cuprinse teama.

— Să te ocupi de el?

Tata îmi aruncă o privire întunecată, şi eu m-am micşorat.

— N-am ieşit din mizerie si am devenit cine sunt astăzi ca să pierd totul. Sacrificii… trebuie făcute de-a lungul drumului.

Nebun – părea nebun.

— Sacrificii? Cassie a fost un sacrificiu? Eu am fost?

— Samantha…

— De ce ai omorât-o? Era…

— Omorât-o? Clătină din cap. Nu înţelegi.

— Mi-am amintit! Durerea şi panica din propria voce mă şocară. Te-am văzut. Tu ai împins-o şi…

— Şi ea a alunecat şi a căzut! S-a lovit cu capul de pietrele alea blestemate! A fost un accident, Samantha. Niciodată n-am vrut să-i fac rău. Doar că nu mă asculta! Făcu un pas înapoi, mişcând mâinile peste cap, trăgându-se de păr. Din ziua în care ai adus-o acasă de la

şcoală, ştiam că avea să fie o problemă. Şi am făcut tot ce am putut să vă ţin separat.

În afară de puţinele momente în care menţionase că nu-i plăcea prietenia noastră, mi-am amintit acum. Cât de deranjat fusese de noua mea prietenă. Nepermiţându-i să doarmă la mine, certându-se cu mama – biata, naiva de mama –, când ea o lăsa pe Cassie să rămână fără ştirea lui. Cât de distant fusese faţă de Cassie de-a lungul anilor, ocolind-o de-a dreptul când ea era la noi si evitând orice discuţie cu ea.

Îmi venea să azvârl cu ceva.

— Stai jos!

Corpul meu era încremenit, şi ochii mi se plimbau agitaţi prin cameră.

— Stai jos, Samantha! Vocea lui nu lăsa loc de nesupunere, şi m-am aşezat tremurând pe marginea patului. Trebuie să mă asculţi! Ce s-a întâmplat cu Cassie a fost un accident. Trebuie să mă crezi, prinţesă. N-am vrut niciodată să fie cineva rănit.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Gândurile goneau ameţite, şi corpul îmi era cuprins de groază. Trebuia să găsesc o cale de-a ieşi din asta, şi, chiar dacă el era tatăl meu, Cassie merita dreptate. Doamne, merita mult mai mult decât ce devenise viața ei.

El veni spre mine, dar se opri văzând că dau înapoi.

— În mod special n-am vrut vreodată ca tu să fii rănită. Nici măcar n-am ştiut că erai acolo decât când a fost prea târziu.

Am ridicat privirea, văzând faţa unui adevărat străin. Un bărbat pe care nu-l cunoscusem niciodată de fapt, capabil să-şi lase o fiică să moară după ce omorâse o alta.

— Era sora mea.

— Sora ta *vitregă,* mă corectă el cu vehemenţă. O noapte, Samantha, o noapte cu mama ei nu o face sora ta.

— Dar era fiica ta!

Se lăsă pe vine în faţa mea, inspirând adânc.

— Tu eşti fiica mea. Cassie… Cassie a fost o greşeală.

Am clătinat din cap, dându-mă înapoi.

În ochii lui scânteie o privire întunecată, îngrozitoare.

— Eu şi Cate am fost de acord să păstrăm secretă aventura noastră. A înţeles cât aveam de pierdut dacă mama ta afla. Ar fi divorţat de mine şi aş fi pierdut totul, Samantha – căsătoria mea, locul de muncă, toate lucrurile pentru care am muncit!

Piesele înspăimântătoare de puzzle se potriveau una după alta. Contractul prenupțial – cu siguranţă avea o clauză despre infidelitate, cel care înşela rămânând fără nimic. Şi tata nu avea nimic fără mama si banii ei.

— Nu ştiu cum a descoperit, continuă el, ridicându-se lent. Gândurile mele se îndreptară spre cutiuţa muzicală şi compartimentul ascuns. Dar a aflat. Voia ca eu să admit că eram tatăl ei, dar tu ştii asta. Ai fost la stâncă în acea noapte. Ai auzit totul.

Cassie îl implorase să o iubească – să fie tatăl ei şi să-i dea tot ce-mi oferise mie – în vreme ce eu stăteam ascunsă după copac, concentrată asupra dramei în desfăşurare. Gândindu-mă la acele momente, îmi fusese frică. Fusesem atât de furioasă că tatăl meu înşelase – ca Del – și că din nou Cassie era piesa centrală. O parte din mine fusese uşurată când tata refuzase, implorând-o să înţeleagă că el n-ar recunoaşte niciodată public că era tatăl ei.

Ea nu cedase, şi poate că ce se petrecuse fusese un accident. Stâncile erau alunecoase, şi fusese întuneric. Oricum ar fi fost, îl văzusem pe tata împingând-o şi pe ea alunecând. Stâncile se înroşiseră de sângele ei, ca în prima mea amintire. Şi groaza simţită atunci, văzându-mi tatăl îngenunchind lângă corpul ei, revenea acum în mine.

— Era moartă, zise tata, privindu-mi expresia. Am verificat. Craniul ei… Era moartă, şi m-am panicat.

Eram ţintuită din cauza şocului. Nu-mi trădasem prezenţa până

când el o ridicase pe Cassie… Furia strivi o parte din teamă.

— Ai aruncat-o de acolo ca pe un gunoi şi apoi ţi-ai acoperit urmele!

Tresări.

— Nu aveam ce să fac! Ar fi fost mai bine ca lumea să creadă că fusese un accident. Ceea ce a și fost! Picioarele lui striviră sticla când se mişcă în lateral, blocând uşa. Şi apoi, tu ai ieşit în fugă de după copacii ăia blestemaţi. Nu ştiam că erai acolo, nu mă aşteptam ca ea să fi pus la cale ca tu să auzi totul. Vocea i se frânse. Şi ai alunecat pe stâncile umede şi pe…

— Pe sângele ei, am şoptit eu, amintindu-mi cum îi urlasem numele şi apoi groaza când picioarele îmi alunecaseră de sub mine, cerul răsturnându-se, pământul prinzându-mă.

— Ai căzut peste margine.

Vocea lui era răguşită.

— Și m-ai lăsat acolo să mor.

Durerea era aşa profundă, încât aveam impresia că mă înec în ea.

— Nu! Nu. Înaintă repede, prinzându-mi umerii şi scuturându-mă uşor. Am coborât de pe stâncă şi am verificat. Jur, nu credeam că respirai! Ţi-am verificat pulsul. N-am simţit nimic, şi nu păreai să respiri, şi era aşa mult sânge. Puiule, am crezut că ai murit.

M-am cutremurat. În noaptea în care aflasem că eu scriam biletele – coşmarul care mă trezise fusese o amintire cu tata.

— Ai fi putut să suni la poliţie! Ai fi putut să faci ceva!

— M-am panicat! urlă el, înfigând degetele în umerii mei. Am crezut că ai murit şi tu. Şi am intrat în panică!

Am încercat să scap din strânsoarea lui. Atingerea lui mă înfiora. Era tatăl meu – carne din carnea lui şi sânge din sângele lui, dar mă *abandonase* din cauza panicii.

— Şi după aceea n-a existat nici măcar un moment în care să te gândeşti să suni la poliţie? Nici măcar o dată cât am lipsit?

Se uită direct în ochii mei.

— Ţi-am luat telefonul, şi nu puteam…

— Tu…

Atunci, mi-am dat seama şi am strigat. Nu că *nu putuse* suna la poliţie după ce se calmase. *Nu voise.* Faptele fuseseră deja făcute şi riscul era mult prea mare. Adevărul despre aventura lui s-ar fi putut afla, şi-ar fi pierdut totul – fiind acuzat de moartea accidentală a lui Cassie.

Banii erau mai importanţi pentru el. O relaţie cu propria fiică nu fusese de ajuns şi nici viaţa mea.

— Mi se face rău, am şoptit.

Degetele tatei se relaxară.

— Îmi pare atât de rău!

O mică parte din mine voia să-l creadă, pentru că auzeam regretul în vocea lui.

— Ce ai gândit când m-au găsit?

Coborî privirea, dar nu răspunse.

Corpul meu se cutremură în timp ce un alt hohot de plâns mă străbătu.

— Ce ai fi făcut dacă mi-aş fi amintit atunci? am gemut, încercând să scap de mâinile lui. Ce *ai* să faci acum?

— Speram să nu-ţi aminteşti, dar apoi ai început să-ţi bagi nasul, să scrii biletele alea, să încerci să-ţi dai seama de ceea ce se întâmplase. Părea aşa dezamăgit, de parcă făcusem ceva greşit. Te-am urmărit în ziua în care te-ai dus la stâncă.

În mine se luptau groaza şi furia. Mâinile mele s-au strâns în pumni încordaţi.

— Am crezut că-s nebună! Și tu m-ai lăsat să cred asta.

— Nu-ţi puteam spune adevărul. Trebuie să înţelegi asta. Tata clătină din cap. Nu am fost în maşina ta, scumpo. Ai avut un atac de panică sau ceva de genul, dar am găsit biletul şi am raportat accidentul.

De parcă asta făcea să fie mai bine, îl mântuia cumva. O omorâse accidental pe Cassie şi pe mine mă lăsase să mor… doar ca el să-şi poată păstra pateticul stil de viaţă.

Îmi cuprinse obrazul, şi mi se întoarse stomacul de repulsie.

— Tu eşti fetiţa mea, prinţesa mea.

Şi Cassie fusese fetiţa lui, şi asta nu însemnase nimic pentru el. În spatele lui se mişcă ceva. Peste umărul lui am zărit uşa deschizându-se. O umbră lungă, subţire se întinse pe podea. Mi se tăie respiraţia când un picior în blugi apăru, şi apoi degetele lungi, bronzate prinseră uşa.

Carson.

M-am concentrat asupra tatălui meu, înghiţind cu dificultate.

— De ce i-ai dat aceeaşi cutiuță muzicală dacă nu voiai ca ea să ştie?

Luat pe nepregătite de întrebare, clipi.

— I-am dat-o lui Cate cu aşa mult timp în urmă. Un zâmbet vag îi apăru pe buze. Am cerut să fie făcute în Philly. Sunt unice. A fost o chestie stupidă, sentimentală. Râse, un sunet spart şi dur. De unde era să ştiu că voi două urma să deveniţi prietene într-o zi? Cate a plecat din oraş. N-am crezut vreodată că avea să se întoarcă aici. Cutiuţele alea…

Mişcându-se silenţios în spatele nostru, Carson se strecură între uşă şi perete. Ochii îi erau aţintiţi asupra noastră, şi n-aveam idee ce plănuia. Voiam să fugă, pentru că ştiam că tata deţinea pistoale. Ar fi putut avea unul asupra lui chiar atunci.

Dacă în toată povestea asta Carson era rănit…

— Îmi pare aşa rău! Mâna tatei se mută de la obrazul la gâtul meu. N-am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva.

M-am cutremurat din nou.

— Te rog, nu…

Carson călcă pe o bucată de sticlă. Sunetul răsună ca explozia unei arme. Tata se întoarse, şi totul se petrecu extrem de repede. Eu

am sărit când Carson se lansă înainte, de parcă voia să-l placheze pe tata, dar tata se mişcă aşa repede! Ca fulgerul. Luă ceva de pe podea şi-l întâmpină pe Carson.

Se auzi un strigăt de durere, şi Carson se clătină în spate. Sângele ţâşni din umărul lui stâng când se lovi de perete. Un ţipăt ieşi din gâtul meu. Tata scoase bucata de sticlă din Carson si își retrase braţul.

Nici măcar nu m-am gândit.

Lansându-mă înainte, am luat baza grea a cutiuţei muzicale sparte şi, cu un alt ţipăt din adâncurile mele, am coborât-o spre ceafa tatălui meu.

Bucata însângerată de geam din mâna lui căzu în timp ce picioarele cedară sub el. Căzu ca un sac de hârtie.

Am dat înapoi, strângând cutiuţa muzicală.

— Tată? am şoptit.

Nu se mişcă.

Îl… omorâsem? I-am ocolit corpul, ajungând la Carson.

— Eşti bine?

Cu chipul palid şi contorsionat, încuviinţă din cap, apăsându-şi mâna pe rană.

— Nu-i adâncă. Dar… urma să te salvez. Râse aspru, şocat. Sfinte Sisoe, Sam, Sfinte Sisoe…

Cutiuţa căzu pe podea, şi mi-am pus mâna peste a lui. Printre degetele lui curgea sânge, făcând să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— Îmi pare aşa rău!

— Opreşte-te! Îmi luă cealaltă mână, îndepărtându-se de zid şi trăgându-mă spre uşă. Nu-i vina ta. Trebuie să sunăm la poliţie, dar hai să… ieşim întâi de aici.

Am ieşit amândoi din cameră şi am luat-o pe hol. Tot timpul, ochii mei au fost pe el. Rana nu părea prea gravă, dar sângele continua să curgă pe cămaşa lui gri. Tata ţintise spre gâtul lui, dar reflexele lui Carson îl salvaseră. Şi probabil el mă salvase pe mine

când apăruse. Mi-aş fi petrecut cu bucurie tot restul vieţii mulţumindu-i.

La un moment dat, creierul meu se oprise şi instinctul preluase controlul. „Mergi afară! Sună la poliţie! Obţine ajutor pentru Carson!” Numai la asta mă puteam concentra. Se sprijini pe mine, dându-mi drumul ca să scoată telefonul din buzunar.

Ajunsă jos, inima-mi bătea nebuneşte, în timp ce degetele cuprindeau clanţa rece.

— Opriţi-vă!

Ne-am întors. Tata cobora scările şi în mână avea pistolul acela îndreptat spre noi. Carson mă împinse în spate, spre uşă, protejându-mă cu trupul lui.

— Nu! am urlat eu, chinuindu-mă să-l dau pe Carson la o parte. Tată, nu face asta!

El traversă foaierul, cu braţul tremurând.

— Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple! Trebuie să mă crezi, prinţesă. N-am vrut niciodată să moară Cassie. Ca tu…

Arma se declanşă, iar eu am ţipat, cuprinzând talia lui Carson cu mâinile. Mă aşteptam ca el să cadă, dar groaza de a-l pierde era atât de reală, că-i simţeam gustul amar pe limbă.

Dar el nu căzu. Doar se întoarse un pic, încercând să mă îndepărteze, şi nu înţelegeam de ce. Confuzia mă străbătea în vreme ce mă chinuiam să mă trag într-o parte.

Tata stătea întins pe podea, cu faţa în jos. O pată roşie din centrul spatelui lui se întindea repede. Ridicând capul, am văzut-o pe mama mea stând în spatele lui, ţinând una dintre puştile lui de vânătoare.

Stăteam pe treptele verandei de la intrare de foarte mult timp, amorţită după ce răspunsesem la aşa multe întrebări. Aflasem că mama venise de la întâlnire şi se dusese după armă când mă auzise urlând la etaj. Nu ştiu ce-i trecuse prin minte când îl văzuse pe tata

îndreptând arma spre Carson şi spre mine, doar reacţionase. Mă protejase imediat. Fără să pună întrebări. Fără să ezite.

Oamenii veneau şi plecau, încercând să stea de vorbă cu mine, să vadă cum eram. Luminile continuau să pâlpâie. Albastru. Roşu. Albastru. Mă înconjurau aşa multe voci. Peste tot era agitaţie, chiar şi după ce tata fusese dus la spital.

Atunci, era încă în viață, dar acum… nu mai ştiam.

Strângând genunchii la piept, am încercat să mă fac cât mai mică posibil. Poliţia o ţinea încă pe mama departe de mine. Carson dispăruse într-un roi de salvări şi poliţie. Îl duseseră la spital? Era bine?

Din marea de oameni, o siluetă familiară se îndreptă spre mine, şi am ridicat privirea, surprinsă că el era încă acolo. În afară de un umăr bandajat, părea bine.

— Doar o zgârietură, zise el, lăsându-se jos lângă mine. Îşi puse braţul sănătos în jurul meu. Ameţită, am observat că tata nu-l rănise pe Carson în braţul cu care arunca şi nu-i distrusese viitorul.

— Trebuie să mă duc la spital, dar trebuia să te văd mai întâi. A fost nevoie de un pic de muncă de convingere…

M-am aplecat şi l-am sărutat apăsat.

— Mulţumesc!

El mă sărută delicat pe tâmplă, şoptindu-mi la ureche ceva neinteligibil. Vocile se ridicară brusc, şi Scott apăru în tot acel haos, cu faţa palidă de şoc, venind spre noi înainte de a fi oprit de poliţie şi condus spre locul unde mama noastră era chestionată.

Corpul mi se cutremură, şi m-am întors spre Carson, îngropându-mi faţa la pieptul lui. Ce ar fi trebuit să-i spun lui Scott? Cum aveam să trecem peste asta? Ceea ce făcuse tata, ce plănuia să ne facă mie şi lui Carson… îmi lăsa un gust amar pe limbă.

Nu eram sigură că voiam să ştiu dacă tata ieşea din operaţie viu sau nu.

Mâna lui Carson mă mângâia pe spate, calmându-mă, în ciuda

tremurului ce se simţea în braţul lui. Lacrimile nu se opreau, dar, sub tristeţe, era un soi de uşurare care le provoca. Adevărul se aflase în sfârşit, şi poate asta urma să aducă un strop de pace familiei lui Cassie.

Poate avea să îmi aducă şi mie pace într-o zi.

El îmi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Nu-i nimic. Totul e bine.

Si avea să fie. Într-un final.

Epilog

Un lucru ştiam că fusese clar şi înainte să moară Cassie, şi era si acum. Nu aveam deloc răbdare.

Mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, mă uitam la cronometrul de la microunde ca o pasăre de pradă. Chiar şi când conţinutul începu să pocnească rapid, tot nu mi se părea suficient de rapid.

Uram să pierd avanpremierele, chiar şi pe cele de pe DVD-uri.

Când floricelele îşi încetiniră exploziile, am scos punga şi am golit-o într-un castron mare care aştepta pe blat. Ţinând la piept popcorn-ul cu unt, m-am întors. Şuviţe îmi ieşiră din coada de păr strânsă lejer, căzând de-a lungul obrajilor mei.

Mama se sprijini de barul din bucătărie, cu o sticlă de apă. Nu mai pusese mâna pe un pahar de alcool din acea noapte. N-aş fi putut să o învinovăţesc însă dacă ar fi cedat, dar devenise o persoană mai puternică. Presa înnebunise când se aflase povestea, şi mama nu mai avea cum să-şi facă griji despre ce aveau să spună prietenele ei. Şi nu credeam că-şi făcea griji.

Un zâmbet timid îi apăru pe buze. Petele gri de sub ochii ei nu mai erau aşa întunecate cum fuseseră în săptămânile de după arestarea tatei. Supravieţuise împuşcăturii, şi ni se spusese că pledase vinovat pentru omor prin imprudenţă şi o serie de alte

acuzaţii, după ce ajunsese la tribunal. Chiar nu ştiam ce să simt față de tata. Nu cred că am să ştiu vreodată ce să simt faţă de el.

— Vă uitați la un film? întrebă mama.

Am încuviinţat din cap.

— Da, stă să înceapă.

Ea se dădu la o parte.

— Atunci, nu vreau să te reţin.

Trecuse o lună de când îmi amintisem totul, de la ziua în care mama îl împuşcase pe tata, oprindu-l din a reduce la tăcere adevărul pentru totdeauna. Lucrurile nu fuseseră perfecte. De-a lungul zilelor următoare, avusesem momente când nu-mi puteam aminti ceva şi mă apuca frustrarea, ce se transforma repede în furie.

Sau când nu mă puteam opri din a mă gândi la Cassie şi la detaliile oribile ale nopţii în care murise. Tot ce-şi dorise era ce aveam eu – un tată. Îmi doream să mă pot întoarce în timp, ştiind ce ştiam acum, şi să fi fost o prietenă mai bună.

Mâine ar fi împlinit 18 ani. Aveam de gând să-i vizitez mormântul… cu mama ei. Era ciudat să fac asta după ce ea mă pălmuise, dar, la câteva zile după cele petrecute, mi-am amintit de cutiuța muzicală.

Alături de Scott, mersesem acasă la Cassie, şi mama ei mă primise cu reticenţă. Cum bănuiam, Cassie ascunsese ceva important în cutiuţa muzicală. De aia nu mă lăsa niciodată să o ating.

În cutiuța muzicală se afla certificatul ei de naştere.

Mama ei habar nu avea cum ajunsese în mâinile ei, dar faptul că văzuse numele tatălui meu trecut în dreptul tatălui ei fusese începutul pentru tot. Cred că tata nici nu ştia că era menţionat pe certificatul ei de naştere.

Fusese mai greu decât mă gândisem vreodată că avea să fie să ţin dovada a ceea ce fusese Cassie pentru mine – pentru Scott şi pentru toată familia noastră. Existau aşa mulţi de „dacă” – dacă Cassie mi-ar fi spus mai devreme, dacă tata ar fi zis pur şi simplu

adevărul şi ar fi acceptat-o. Atât de multe lucruri ar fi fost diferite!

Încetasem să mai iau medicamentele, dar tot mă duceam la doctorul O'Connell o dată pe săptămână. Nu-mi mai scrisesem alte bilete, dar în multe nopţi mă trezeam acoperită de transpiraţie şi urlând ca o nebună. Avea să treacă mult timp până să fiu normală, dar Scott era acolo în acele nopţi, la fel si mama.

Punând deoparte castronul cu floricele, m-am dus la mama si am luat-o în braţe.

— Te iubesc!

Postura ei era rigidă când mă îmbrăţişă la rândul ei. Nu era cea mai reuşită îmbrăţişare, dar lucram la asta. Relaţia noastră nu fusese grozavă înainte, dar mă gândeam că se putea doar îmbunătăţi.

— Şi eu te iubesc! Îmi dădu şuviţele răzleţe la o parte de pe frunte. Du-te! Du-te să te distrezi!

Zâmbind, mi-am desprins braţele şi am luat castronul. Privirea ei m-a străbătut, dar n-a comentat despre pantalonii mei de trening prea mari şi despre tricoul care avusese zile mai bune. Era mai bine – *ea* era mai bine.

M-am grăbit prin camere, luând-o la dreapta. Am coborât cele două trepte la timp. Râsetele şi murmurul jos al conversaţiei se înteţeau. Cineva oprise filmul pentru mine.

Si aveam senzaţia că ştiam cine.

Neputând să-mi opresc zâmbetul care mi se întindea pe buze, am ocolit canapeaua, am păşit peste o pereche de picioare lungi în blugi şi m-am aşezat.

Scott se întinse și-mi luă castronul cu floricele.

— Mersi, zise el. Eşti cea mai bună!

Julie chicoti, luând un pumn.

— Nu-i cine ştie ce, ţinând cont de companie.

— Mă rog!

El azvârli cu câteva floricele spre ea.

Privindu-i cum iroseau floricelele, m-am lăsat pe spate şi am

inspirat parfumul care mereu îmi făcea inima să-mi bată cu putere – lămâie şi săpun.

Braţul de pe spatele canapelei alunecă şi-mi cuprinse umerii. Carson mă trase lângă el şi îşi coborî capul, buzele lui atingând curbura gâtului meu şi şoptind:

— Mi-a fost dor de tine!

În pieptul meu se ridică o tensiune plăcută. Mi-am dat capul pe spate şi am întâlnit ochii atât de albaştri, că-mi aminteau de electricitate.

— Am fost plecată doar cinci minute.

— Şi? zise Carson, coborându-şi capul. Destul de mult.

— Lacrimogen, mormăi Scott.

Julie îl lovi.

— Taci din gură! Tu zici lucruri mai siropoase când nu-i nimeni prin preajmă. El doar are curajul să le spună în faţa noastră.

Am râs.

— Mă rog! Şi eu am curaj, zise Scott. Ştiu exact cât de mare…

— Nu vrea nimeni să ştie asta, frate, i-o tăie Carson, dar privirea lui era asupra mea, de parcă eram toată lumea lui.

— De acord, am zis eu încet, întinzându-mă în sus şi trecându-mi degetele prin părul lui cârlionţat de la ceafă. Ochii îi scăpărară, iar eu am simţit căldură în vintre. Sărut?

— Sărut.

Îşi aduse gura spre a mea şi, chiar dacă sărutul era dulce şi nu avea nimic din ceea ce putea Carson face atunci când eram singuri, tot mi se tăie respiraţia. De fiecare dată când ne sărutam, era ca prima oară. Nimic nu se compara cu asta.

Eram destul de sigură că niciodată nimic nu avea să se poată compara cu asta.

— Bine. Dacă aţi terminat cu sărutatul, sunteţi gata să ne uităm la film? întrebă Scott, părând un pic enervat.

Buzele lui Carson se întinseră într-un zâmbet peste ale mele.

Mai fură un sărut rapid înainte de a se retrage.

— Da, suntem pregătiţi, ca întotdeauna.

Cu obrajii îmbujoraţi, m-am cuibărit lângă Carson, punând un braţ în jurul taliei lui. Degetele lui se curbară în jurul şuviţelor mele libere. Filmul începu cu genericul.

Lucrurile nu erau perfecte. Erau departe, departe de a fi, dar ne îndreptam spre asta, iar eu nu mă uitam în urmă. Nu când erau aşa multe lucruri bune în viitor.

Mulţumiri

Mereu este mai dificil să scrii mulţumiri decât să scrii cartea în sine, pentru că ştiu că am să uit pe cineva important. Dar să începem! Mai întâi, un mare mulţumesc agentei mele, Kevan Lyon. Aceasta a fost prima mea carte pe care a citit-o, şi s-a oferit să mă reprezinte. S-a dovedit a fi şi primul roman pe care l-a vândut în ianuarie 2012. Fără ea, această carte nu ar fi fost posibilă. Un alt mare mulţumesc pentru Emily Meehan, pentru că a citit cartea şi a ratat opririle trenului ei. Cred că această ultimă parte a ajutat la obţinerea unui „da" când a fost vorba despre acceptarea manuscrisului. Această carte n-ar fi ce este astăzi fără Laura Schreiber, Mary Ann Zissimos şi minunata echipă de la Disney Hyperion, mai ales Tyler Nevins, care a scos o copertă de-a dreptul grozav de înspăimântătoare, pe care îmi tot vine să o strâng la piept. Taryn Fagerness a jucat şi ea un rol important pentru ca *Nu te uita în urma* să fie vândută în multe, multe ţări în afara Statelor Unite. Mulţumiri speciale pentru Angela de la Reading Angel, fiindcă a fost una dintre primele persoane care au citit acest roman şi s-a îndrăgostit de Carson, alături de Lesa Rodrigues.

Şi mulţumiri lui Molly McAdams pentru că m-a făcut să mă simt bine scriind o carte aşa diferită de ce scriu în mod obișnuit.

Îi mulţumesc lui Stacey Morgan că este o persoană minunată, chiar şi când îi trimit imaginile alea discutabile pe Yahoo.

Şi lui KP Simmons şi echipei de la Inkslinger pentru magia pe care au pus-o în practică.

Dar cel mai important, cel mai mare mulţumesc merge către cititori. Fără voi, nimic din toate astea nu ar fi posibil. La naiba, totul ar fi inutil! Nu vă pot mulţumi vreodată suficient pentru că îmi permiteţi să-mi folosesc în mod util imaginaţia superactivă.

Samantha este o străină în propria viață. Până în noaptea în care a dispărut împreună cu prietena ei cea mai bună, Cassie, toată lumea ar fi spus că Sam are tot ce își poate dori cineva: popularitate, o familie bogată și un iubit fermecător.

Sam reapare, dar nu își aduce aminte nimic despre ea de dinainte de incident și nici ce s-a întâmplat în acea noapte. Pe măsură ce se străduiește să pună cap la cap piesele legate de viața ei anterioară, constată că nu mai vrea să fie cum a fost. Vechea Sam a dus conceptul de „fată rea" la un alt nivel, și devine clar că ea și Cassie erau, mai degrabă, cele mai mari dușmance, nu prietene. Sam devine tot mai convinsă că faptul că și-a pierdut memoria este, de fapt, un mare câștig: are șansa de a fi o fiică, o soră și o prietenă mai bună – și se îndrăgostește de Carson Ortiz, un băiat care mereu a protejat-o, chiar și când vechea Sam îl trata ca pe un gunoi.

Dar Cassie este în continuare dispărută, iar adevărul despre ce s-a întâmplat în acea noapte nu este bine ascuns doar în mintea tulburată a lui Sam – mai știe cineva acest secret, cineva care vrea să se asigure că ea va păstra tăcerea. Sam nu își dorește decât ca adevărul să iasă la iveală și, dacă reușește să deblocheze amintirile legate de acea noapte, poate merge mai departe. Dar dacă faptul că *nu* își amintește este singurul lucru care o ține în viață?

„Un roman care conține ingredientele cu care
Armentrout ne-a obișnuit – o eroină puternică și hotărâtă,
dialoguri spirituale și tipi sexy – dar acum adaugă și un strat
consistent de suspans, pe care îl menține la cote înalte
până la finalul pe care nimeni nu îl poate ghici."
RT BOOK REVIEWS

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8789-0
9 786063 387890
eBook disponibil